KASS MORGAN

THE 100

21. GÜN

GO!

2. KİTAP

5. GÜN

Wells, saldırganların geri döneceğinden emindi ve buna hazırlıklıydı.

11. GÜN

Glass, ne kadar zaman kaldığını bilmiyordu, ama her saniyesini iyi değerlendirmeye kararlıydı.

17. GÜN

Bellamy, kendi hayatını tehlikeye atması gerekse de kardeşini korumak için her şeyi yapacaktı.

21. GÜN

Clarke, artık güvende olup olmadıklarını merak ediyordu –ya da ölüme mahkûm olup olmadıklarını.

THE 100

21. GÜN

GO!

THE 100

21. GÜN

KASS MORGAN

Çeviren: Arın Zengin

GO!

1

Wells

Kimse mezarın yanında durmak istemiyordu. Aralarından dört kişiyi daha önce derme çatma mezarlığa gömmüş olsalar da, yüz kişilik grubun geri kalanı, birini toprağa verme düşüncesinden hâlâ rahatsız oluyordu.

Kimse arkasını ağaçlara dönmek de istemiyordu. Saldırıdan bu yana, bir dal çıtırtısı dahi, tedirgin kazazedeleri yerlerinden fırlatmaya yetiyordu. Asher'a veda etmek için toplanan yüze yakın kişi, birbirlerine sokulmuş vaziyette, bir yerdeki cesede bakıyordu bir ormandaki gölgelere.

Ateşin rahatlatıcı çıtırtısının eksikliği bariz bir şekilde hissediliyordu. Önceki geceden odunları bitmişti ama kimsenin gidip odun getirmeye niyeti yoktu. Aslında Wells giderdi ama o da mezar kazmakla meşguldü. Eric adındaki uzun boylu ve sessiz Arkadyalı çocuktan başka kimse de bu iş için gönüllü olmamıştı.

"Öldüğünden emin miyiz?" diye fısıldadı Molly, derin çukurun onu da yutacağından korkuyormuş gibi kenara çekilerek. On üç yaşındaydı ama daha da küçük görünüyordu. En azından eskiden öyle görünüyordu. Wells çarpışmadan sonra, gözyaşları ve küller tombul yanaklarından aşağı süzülürken ona yardım ettiğini hatırlıyordu. Kızın yüzü artık incecikti, bir deri bir kemik kalmıştı; alnında da düzgün bir şekilde temizlenmemiş gibi görünen bir kesik vardı.

Wells'in gözleri istemeden Asher'ın boynuna, boğazını delip geçen okun açtığı yaraya kaydı. Asher öleli iki gün olmuştu; tepede beliren gizemli siluetlerin, Kolonicilerin duyduğu-bildiği her şeyi altüst etmesinin üzerinden iki gün geçmişti.

Dünya'ya birer canlı kobay olarak gönderilmişlerdi. Gezegene, üç yüz yıl sonra ayak basan ilk insanlar onlardı.

Yanılmışlardı.

Bazıları buradan hiç ayrılmamıştı.

Her şey çabucak olup bitmişti. Wells daha ne olduğunu anlamadan Asher yere yığılıp can havliyle, boğazına saplanan oka yapışmıştı. İşte o an Wells arkasını dönmüş... ve onları görmüştü. Batan güneşi arkalarına almış siluetler, insandan çok zebanilere benziyorlardı. Wells kaybolmalarını umarak gözlerini kırpıştırmıştı. Gerçek olmaları imkânsızdı.

Ama halüsinasyonlar ok atamazdı.

Yardım çağrılarına aldırış edilmeyince Wells, Asher'ı, yangından kurtarılan tıbbi malzemeleri sakladıkları revir

çadırına taşımıştı. Ama bunun bir faydası olmamıştı. Wells telaşla bandaj aramaya başlayana kadar Asher ölmüştü.

Dünya'da nasıl *insan* olabilirdi? Bu imkânsızdı. Felaket'ten *hiç kimse* sağ çıkamamıştı. Bu kesindi. Tıpkı suyun 0 derecede donması ya da gezegenlerin güneşin etrafında dönmesi gibi Wells'in kafasına kazınmış olan bir gerçekti bu. Ama onları kendi gözleriyle görmüştü. Bu insanlar Dünya'ya kesinlikle iniş gemisiyle Koloni'den gelmemişti. Onlar *Dünyalıydı.*

"O öldü," dedi Wells, Molly'ye. Bitkin bir halde ayağa kalkarken gruptakilerin çoğunun ona baktığını fark etti. Birkaç hafta önce olsa ifadeleri kuşku, hatta nefret dolu olurdu. Kimse Şansölye'nin oğlunun gerçekten hapse atıldığına inanmamıştı. Graham'ın, onları Wells'in aslında babası adına casusluk yapmak için gönderildiğine ikna etmesi hiç de zor olmamıştı. Ama şimdi hepsi ona ümitle bakıyordu.

Yangından sonraki karmaşada Wells, kalan erzakları ayıklayıp, kalıcı yapılar inşa etmek için takımlar kurmuştu. Wells'in Dünya mimarisine olan ilgisi bir zamanlar, her şeye karışan babasının canını sıkmış olsa da şu an meydanın ortasında duran üç ahşap kulübeyi yapabilmesini sağlamıştı.

Wells kararan gökyüzüne baktı. Şansölye'nin bir gün kulübeleri görmesi için her şeyini verirdi. Bir şey kanıtlamak için değil –Wells'in kırgınlığı, babasının fırlatma güvertesinde vurulduğunu gördüğü an kaybolup gitmişti; Şansölye'nin yanaklarının renginden daha çabuk

hem de. Tek istediği babasının bir gün Dünya'ya evimiz diyebilmesiydi. Koloninin geri kalanı Dünya'nın güvenli olduğuna kanaat getirildiğinde onlara katılacaktı ama aradan yirmi bir gün geçmiş, gökyüzünden tek bir işaret gelmemişti.

Wells bakışlarını tekrar toprağa çevirdiğinde o an yerine getirmek zorunda olduğu görevi düşündü: Dünya'dan daha karanlık bir yere göndermek üzere oldukları çocuğa veda etme görevini.

Yanındaki kız soğuktan titriyordu. "Bunu biraz hızlandırabilir miyiz?" dedi. "Bütün gece burada dikilmek istemiyorum."

"Çok konuşma!" diye parladı Kendall denilen başka bir kız, incecik dudaklarını büzmüştü. Wells ilk başta onu da Phoenixli sanmıştı ama zamanla, kibirli bakışlarının ve kesik tonlamalarının birlikte büyüdüğü kızların bir taklidi olduğunu farkına varmıştı. Bu genç Waldenlılar ve Arkadyalılar arasında yaygın bir şeydi ama Wells bunu Kendall kadar iyi yapanına henüz rastlamamıştı.

Wells bir sağa bir sola baktı, kendisi ve Clarke dışındaki yegâne Phoneixli olan Graham'ı arıyordu. Onun, grubun kontrolünü ele geçirmesine izin vermekten pek hoşlanmıyordu ama Graham hem Asher ile arkadaştı hem de cenazede konuşma konusunda Wells'ten daha donanımlıydı. Fakat Clarke dışında, gruptan eksik olan birkaç kişiden biriydi. Clarke, yangından hemen sonra Wells'e savurduğu dört zehirli kelimenin hatırasından başka hiçbir şey bırakmadan

Bellamy ile birlikte kız kardeşini aramaya çıkmıştı. *Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun.*

Ormandan bir çıtırtı gelince grupta nefesler kesildi. Wells, hiç düşünmeden bir eliyle Molly'yi kendine çekip diğer eliyle bir kürek kaptı.

Derken, Graham iki yanında Azuma ve Dmitri adındaki Arkadyalılar ve Lila adındaki Waldenli kız ile birlikte meydana adımını attı. Çocukların üçü kucak dolusu odun taşırken Lila kolunun altına birkaç dal sıkıştırmıştı.

"Demek diğer baltalar *buradaymış*," dedi Antonio adındaki bir Waldenli, Azuma ve Dmitri'nin omuzlarına asılmış olan aletlere bakarak. "Akşam işimize yarayabilirlerdi yani."

Graham bir kaşını kaldırıp yeni kulübeyi süzdü. Sonunda olayı kavramaya başlamışlardı; bu sefer çatıda boşluklar yoktu, bu da gecenin daha sıcak ve daha kuru olacağı anlamına geliyordu. Gerçi yapıların hiçbirinde pencere yoktu. Pencere kesmek çok zaman alıyordu ve ellerinde cam veya plastik olmadığı sürece duvarlarda delik açmaktan pek bir farkı yoktu.

"Bana güven. Bunlar daha önemli," dedi Graham elindeki odunları havaya kaldırarak.

"Yakacak odun mu?" diye sordu Molly. Graham homurdanınca korktu.

"Hayır, *mızraklar.* Birkaç ahşap kulübe bizi koruyamaz. Kendimizi savunmak zorundayız. O piçler bir daha geldiğinde, hazır olacağız." Bakışları Asher'a kilitlenen

Graham'ın yüzünde alışılmadık bir ifade belirdi. O herkesin bildiği öfkeli ve kibirli maskesi çatlamış, altından gerçek bir keder çıkmıştı.

"Bir dakikalığına bize katılmak ister misin?" diye sordu Wells, sesi yumuşamıştı. "Asher için birkaç bir şey söyleyebiliriz diye düşündüm. Onu iyi tanıyordun, o yüzden belki sen..."

"Her şey kontrolündeymiş gibi görünüyor," diye lafını kesti Graham, Asher'ın cesedinden gözlerini kaçırarak Wells'le göz göze geldi. "Devam et Şansölye."

Güneş tamamen battığında Wells ve Eric yeni mezara son toprağı atarken Priya da ahşap mezar taşının etrafını çiçeklerle donatıyordu. Grubun geri kalanı ise ya defini izlemekten kaçınmak için ya da yeni kulübelerde kendilerine yer bulmak için uzaklaşmıştı. Her biri rahatça yirmi kişiyi, hatta yanık battaniye yığınlarının üzerine yayılmış bacaklardan ya da yüzlerine gelen dirseklerden şikâyet edemeyecek kadar yorgun –veya üşümüşlerse– otuz kişiyi rahatça alabilirdi.

Wells, Lila'nın bir kez daha küçük çocukları, gölgelerle bezenmiş açıklıkta soğukta titrerken bırakıp, kulübelerden birini Graham ve arkadaşlarına ayırdığını öğrendiğinde hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamıştı. Gönüllü nöbetçiler bekliyor olsa da dışarıda kalan hiç kimse huzurlu bir gece geçirmeyecekti.

"Hey!" dedi Wells, Graham kısmen tamamladığı mızraklarından biriyle yanından geçerken. "Sen ve Dmitri ikinci

nöbeti alacağınıza göre, neden ikiniz dışarıda uyumuyorsunuz? Nöbetim bittikten sonra sizi bulmam daha kolay olur."

Daha Graham cevap veremeden, Lila sallana sallana gelip onun koluna girdi. "Bu gece yanımda kalacaktın, unuttun mu? Tek başıma uyumaya korkuyorum," dedi her zamanki cazgır ses tonuyla alakası olmayan hırıltılı ve tiz bir sesle.

Graham, omuzlarını silkerek "Kusura bakma," dedi Wells'e. Wells sesindeki kibirli sırıtışı duyabiliyordu. "Sözümden dönmekten nefret ederim." Graham mızrağını Wells'e fırlattı, Wells de mızrağı tek eliyle yakaladı. "Yarın gece nöbeti devralırım, tabii o zamana kadar hepimiz ölmezsek."

Lila abartılı bir şekilde titredi. *"Graham,"* diye çıkıştı. "Böyle konuşma!"

"Merak etme, ben seni korurum," dedi Graham ona sarılarak. "Ya da Dünya'daki en son gecenin hayatının en güzel gecesi olmasını sağlarım." Lila kıkırdadı, Wells gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Siz ikiniz dışarıda uyusanız iyi olabilir aslında," dedi gölgelerin arasından ortaya çıkan Eric. "Bu sayede bizim de biraz dinlenme şansımız olur."

Graham dudak büktü. "Sabah Felix'in senin yatağından sıvıştığını görmedik sanki Eric. Katlanamayacağım bir şey varsa o da ikiyüzlülüktür."

Eric'in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Evet, gördün ama *duymadın."*

"Hadi ama," dedi Lila, Graham'ı çekiştirerek. "Tamsin yatağımızı birilerine vermeden gidelim."

"Nöbeti seninle beraber tutmamı ister misin?" dedi Eric, Wells' e bakıp.

Wells kafasını iki yana salladı. "Gerek yok. Priya etrafı kolaçan etmeye başladı zaten."

"Tekrar gelirler mi sence?" diye sordu Eric, sesini alçaltarak.

Wells kulak misafiri olacak birileri var mı diye şöyle bir bakıp başını salladı. "Bu sadece uyarı değildi. Güç gösterisiydi. Her kimseler, burada bulunmamızdan memnun olmadıklarını bilmemizi istiyorlardı."

"Evet. Memnun olmadıkları ortada," dedi Eric. Dönüp Asher'ın gömüldüğü yere baktı. İç geçirip Wells'e iyi geceler diledi ve derme çatma kulübelere doğru ilerledi. Felix ve diğer birkaç kişi daha buradaki yanmayan ateşin başına kümelenmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Wells mızrağı omzuna atıp Priya'yı bulmak için etrafa bakındı. Sadece birkaç adım atmıştı ki, omzu bir şeye çarpınca ciyak ciyak bir ses karanlıkta yankılandı.

"İyi misin?" diye sordu Wells, elini uzatarak.

"İyiyim," dedi bir kız titrek bir sesle. Molly idi.

"Bu gece nerede yatıyorsun? Yatağını bulmana yardım edeyim."

"Dışarıda. Kulübelerde yer kalmadı." Sesi alçalmıştı.

Wells bir an Graham ve Lila'yı alıp, nehre fırlatma isteğiyle dolup taştı. "Üşüyor musun peki?" diye sordu. "Sana

bir battaniye getirebilirim." Gerekirse Graham'ın cesedini sardığı battaniyeyi alırdı.

"Ben iyiyim. Bu gece bayağı sıcak, öyle değil mi?"

Wells onu merakla inceledi. Güneş battıktan sonra sıcaklık bir hayli düşmüştü. Elini uzatıp Molly'nin alnına koydu. Sıcaktı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Biraz başım dönüyor olabilir," diye itiraf etti Molly. Wells'in suratı asıldı. Yangında erzaklarının büyük bir kısmını kaybetmişlerdi, bu da istihkaklarının önemli ölçüde düştüğü anlamına geliyordu. "Al," dedi, bitirmeye zaman bulamadığı protein paketini cebinden çıkartıp. "Bunu ye."

Molly başını salladı. "Ben iyiyim. Aç değilim," dedi. Sesi zayıftı.

Wells, yarın kendini iyi hissetmezse ona haber vermesi için söz verdirdikten sonra Molly'nin yanından ayrılıp Priya'yı bulmaya gitti. İlaçların çoğunu saklamışlardı ama onları kullanmayı bilen yegâne kişi yanlarında olmadıktan sonra ne işe yararlardı ki? Clarke ve Bellamy'nin ne kadar uzaklaşmış olduklarını düşündü. Octavia'nın izini bulmuşlar mıydı acaba? Clarke'ın ormanda karşı karşıya olduğu tehlikeleri düşününce hissettiği ani korku yorgunluğunu silip attı. O ve Bellamy saldırıdan önce yola çıkmışlardı. Orada *insanların* olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ölümcül oklarla haberleşen Dünyalıların...

Başını geriye yaslayıp, gökyüzüne bakarak iç geçirdi ve uğruna sayısız canı tehlikeye attığı kız için sessizce dua etti. Onu bir daha görmek istemediğini söylerken gözleri nefretle alev alev yanan kız için.

2

Clarke

İki gündür arada sadece bir iki saatlik molalar vererek yürüyorlardı. Clarke'ın bacakları ağrıdan yanıyordu ama Bellamy'nin hiç duracağı yoktu. Acı Clarke'ın umurunda değildi –hatta bundan memnundu. Kaslarını ne kadar fazla düşünürse, göğsündeki acıyı ve kurtaramadığı arkadaşını o kadar az düşünürdü.

Derin bir nefes aldı. Gözleri bağlı bile olsaydı, güneşin battığını anlayabilirdi. Hava sadece gece açan beyaz çiçeklerin kokusuyla doluydu; ağaçlar, akşam yemeği için giyinip kuşanmıştı sanki. Clarke bu tuhaf çiçeklerin nasıl bir evrimsel üstünlüğü olduğunu bilmeyi isterdi. Belki de gece ortaya çıkan bir çeşit böceği kendilerine çekiyorlardı? Kendine has kokuları ağaçların sıklaştığı yerlerde insanı bunaltıyordu neredeyse ama Clarke onları Bellamy'yle daha önceden gördükleri sıra sıra elma ağaçlarına tercih

ederdi. Hazır olda duran muhafızlar gibi birbirlerine eşit mesafede duran ağaç gövdelerini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

Bellamy ondan birkaç metre ileride yürüyordu. Tıpkı av gezilerinde olduğu gibi sessizleşmişti. Ama bu sefer bir tavşanın izini sürmüyor ya da bir geyiği takip etmiyordu. Kız kardeşini arıyordu.

Son ayak izlerini göreli neredeyse bir gün olmuştu ve dile getirilmeyen gerçek, sessizliği çoğaltıp Clarke'ın göğsünü sıkıştırıyordu.

Octavia'nın izini kaybetmişlerdi.

Bellamy tepenin başında duraksadı, Clarke da onun yanında durdu. Sadece birkaç metre ileride toprak, parlak bir su birikintisine doğru uzanıyordu. Tepedeki ay parlak ve kocamandı, suya yansıyan ikinci bir ay da biraz aşağıda titreşiyordu.

"Çok güzel!" dedi Bellamy, Clarke'a bakmadı ama sesinde bir keskinlik vardı.

Clarke elini Bellamy'nin koluna koydu. Bellamy geri çekildi ama yerinden kımıldamadı. Clarke "Octavia'nın da öyle düşündüğüne eminim. Aşağı inip bir işaret var mı diye baksak..." deyip sustu. Octavia ormanda bir anda gezintiye çıkmamıştı. İkisi de bunu sesli olarak dile getirmiyordu ama Octavia'nın aniden ortadan kayboluşu, sürüklendiğini gösteren ayak izleri... onun kaçırıldığı anlamına geliyordu.

İyi de kim tarafından? Clarke tekrar elma ağaçlarını düşünüp ürperdi.

Bellamy birkaç adım attı. "Bu taraf o kadar da dik görünmüyor," dedi Clarke'a elini uzatarak. "Hadi."

Yokuştan aşağı inerken konuşmadılar. Clarke, çamurun üzerinde kayınca Bellamy onu daha sıkı kavradı ve tekrar dengesini sağlamasına yardım etti. Ama zemine ulaştıklarında onu bıraktı ve suya doğru koşup göl kıyısında ayak izi aradı.

Clarke geride kaldı, merak duygusu eklemlerine işlemiş olan yorgunluğu alıp götürürken gölü izledi. Gölün yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü ve ayın yansıması takas pazarında gördüğü, şeffaf bir kutuda kilitli olan mücevherlerden birine benziyordu.

Bellamy arkasını döndüğünde bitkin, neredeyse bozguna uğramış bir ifade vardı yüzünde. "Dinlensek iyi olur," dedi. "Herhangi bir iz olmadan karanlıkta dolanmanın bir anlamı yok."

Clarke, kafasını sallayarak çantasını yere bıraktı, kollarını yukarı kaldırıp gerindi. Yorgun ve terliydi, derisinin üstü günlerdir yıkayıp kurtulmak istediği bir kül tabakasıyla kaplıydı.

Yavaşça göle doğru yürüdü ve gölün kenarına çömelip, parmak uçlarını suyun üzerinde gezdirdi. Dünya'ya ilk geldiklerinde, üzerine radyoaktif bakteriler bulaşmış olma ihtimaline karşı, içtikleri veya yıkandıkları her suyu arıtmaya özen gösteriyordu. Ama iyot damlaları azalıyordu ve eski erkek arkadaşı onu tutarken, en iyi arkadaşının yanarak ölüşünü izledikten sonra, birazcık göl suyu pek de büyük bir sorun gibi durmuyordu.

Clarke derin bir nefes verip gözlerini kapattı ve gerginliğinin nefesiyle birlikte geceye karışmasına izin verdi.

Ayağa kalktı ve dönüp Bellamy'ye baktı. Tamamen hareketsiz bir şekilde duruyor, Clarke'ı ürperten bir gerginlikte gölü izliyordu. Başta oradan sıvışıp, onu rahat bırakmak istemişti. Ama sonra başka bir dürtü galip geldi ve Clarke'ın yüzünü haylaz bir gülümseme kapladı.

Tek kelime etmeden, tere bulanmış gömleğini çıkardı, çizmelerini ayağından fırlatıp attı ve kül kaplı pantolonunu indirdi. Topuklarının üzerinde döndü, sadece sutyeni ve külotuyla göle girmesini izleyen Bellamy'nin yüz ifadesini görebilmeyi diledi.

Su fark ettiğinden daha soğuktu. Tüyleri diken diken olmuştu ancak bunun soğuk havadan mı yoksa Bellamy'nin bakışlarından mı olduğundan emin değildi.

Suda yavaşça ilerledi, su omuzlarına değdikçe ciyak ciyak bağırıyordu. Koloni'de su banyo yapmayı haklı gösteremeyecek kadar kıttı. Clarke tüm vücudunun suyun altında olduğunu ilk defa hissediyordu. Ayaklarım çamurdan çıkarıp, yüzeyde kalmayı denedi, tuhaf bir şekilde kendini hem güçlü hem de savunmasız hissediyordu. Bir anlığına yangının en yakın arkadaşının canını aldığını unutmuştu. Octavia'nın izini kaybettiklerini unutmuştu. Sudan çıktığında doğaçlama mayosunun içini göstereceğini unutmuştu.

"Bence radyasyon sonunda beynini etkiledi."

Clarke arkasına dönünce Bellamy'nin ona keyifle ve şaşkınlıkla baktığını gördü. O tanıdık sırıtışı geri gelmişti.

Clarke gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp suya daldı, bir saniye sonra da yüzeye çıktı. Yüzünden sular akıyordu. "Sorun değil."

Bellamy öne doğru birkaç adım attı. "Yani keskin bilimsel zekân içgüdüsel olarak suyun güvenli olduğunu mu anladı?"

Clarke başını salladı. "Hayır." Tek elini havaya kaldırdı ve inceliyormuş gibi yaptı. "Biz konuşurken yüzgeçlerim ve solungaçlarım çıkabilir."

Bellamy alaycı bir ciddiyetle başını salladı. "Eğer yüzgeçlerin çıkarsa seni dışlamayacağıma söz veriyorum."

"Güven bana. Tek mutant ben olmayacağım."

Bellamy kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Clarke avuçlarını açtı, onları suyla doldurdu ve gülerek Bellamy'ye sıçrattı. "Şimdi senin de yüzgeçlerin çıkacak."

"Bunu gerçekten yapmamalıydın." Bellamy'nin sesi kısık ve tehditkârdı. Clarke bir an onu gerçekten de sinirlendirmiş olabileceğini düşündü. Derken Bellamy gömleğinin ucunu kavrayıp, başının üzerinden geçirerek tek seferde hızlıca çıkardı.

Ay o kadar büyük ve o kadar parlaktı ki, Bellamy'nin düğmelerini çözmek için elini aşağıya indirip, pantolonunu, sanki gezegendeki tek pantolonu değilmişçesine, kenara atarkenki sırıtışını yanlış anlamaya imkân yoktu. Uzun ve kaslı bacakları gri şortunun içinde bembeyaz duruyorlardı. Clarke utançtan kızardı ama bakışlarını çevirmedi.

Bellamy göle atladı ve birkaç güçlü kulaçla aralarındaki

mesafeyi kapattı. Irmağa yaptığı yolculuklar sırasında kendi kendine yüzme öğrenmesiyle böbürlenip duruyordu ve bu sefer gerçekten de abartmamıştı.

Clarke'ı bir parça endişelendirecek kadar bir süre suyun altında kayboldu. Sonra eliyle Clarke'ın bileğini kavradı. Clarke intikam almak için onu ıslatacağını bekleyerek çığlık atarken Bellamy ona bir an baktı ve tek elini kaldırıp, parmaklarını boynunda gezdirdi. "Henüz solungaçlar çıkmamış," dedi.

Clarke ona bakarken titriyordu. Bellamy'nin saçları geriye yatmış ve su damlaları çenesinin etrafındaki kirli sakallarına tutunmuştu. Kapkara gözleri, o bildik oyunbaz sırıtışlarından fersah fersah uzak bir güçle tutuşmuştu. Onun ormanda kaygısızca sarıldığı çocuk olduğuna inanmak zordu.

Bellamy'nin bakışları değişince Clarke gözlerini kapattı, onu öpeceğinden emindi ama sonra ormandan bir çatırtı geldi ve Bellamy kafasını çevirdi. "O da neydi?" diye sordu. Clarke'ın cevap vermesini beklemeden onu suda yalnız bırakarak kıyıya gitti.

Clarke, Bellamy'nin yayını kapıp gölgelerin arasında kaybolmasını izledi. İç geçirdi ve aptallığından dolayı kendini suçladı. Aradıkları kendi ailesinden biri olsaydı o da zamanını suda oynamakla harcamazdı. Kafasını geri atıp su damlalarını savurarak gökyüzüne baktı ve yıldızların arasında sürüklenen iki bedeni düşündü. Ailesi o an, hep yuvamız demeyi hayal ettikleri gezegende onu görebilseydi ne düşünürdü?

21. GÜN

Clarke, babasının tabletine dikkatle bakmak için eğilerek "Atlas oyununu oynayabilir miyiz?" diye sordu. Tabletin ekranı, Clarke'ın bilmediği, karmaşık denklemlerle kaplıydı. Ama yakında öğrenecekti, sadece sekiz yaşında olmasına rağmen kısa süre önce cebire başlamıştı. Cora ve Glass bunu duyduklarında gözlerini devirmiş ve matematiğin ne kadar anlamsız olduğunu onun duyacağı şekilde fısıldamışlardı. Clarke, matematik olmasaydı, doktorların ve mühendislerin de olmayacağını, bunun da hepsinin aslında önlenebilecek hastalıklardan öleceklerini –tabii öncesinde Koloni yanıp kül olmazsa– açıklamaya çalışmıştı. Ama Glass ve Cora gülmekle yetinmiş, günün geri kalanında da Clarke yanlarından her geçtiğinde kıkırdamışlardı.

"Bir dakika sonra," dedi babası. Ekrana dokunup, denklemlerin sıralarını değiştirirken hafifçe suratını astı. "Önce bunu bitirmem gerekiyor."

Clarke tablete iyice yaklaşıp, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Eğer bana açıklarsan, zor kısmı anlayabileceğimden eminim."

Babası gülüp saçlarını okşadı. "Yapabileceğinden eminim. Ama sadece orada oturarak bile bana yardım ediyorsun. Araştırmamızın neden bu kadar önemli olduğunu bana hatırlatıyorsun." Gülümseyip üzerinde çalıştığı programı kapattı ve atlası açtı. Kanepenin hemen üzerinde havada holografik bir küre belirdi.

Clarke parmağını havada savurup küreyi döndürdü. Büyük bir ülkeyi işaret edip "Burası neresi?" diye sordu.

Babası gözlerini kıstı. "Bir bakalım... burası Suudi Arabistan."

Clarke beliren şekle parmağıyla bastırdı. Şekil maviye döndü ve Yeni Mekke yazısı belirdi.

"Ah, doğru," dedi babası. "Orası Felaket'ten önce birkaç kez isim değiştirmişti." Küreyi döndürdü ve gezegenin öbür tarafındaki uzun-ince bir ülkeyi işaret etti. "Peki ya bu?"

"Şili," dedi Clarke kendine güvenerek.

"Gerçekten mi? Kaç şilin?"

Clarke gözlerini devirdi. "Baba her oynadığımızda bu şakayı yapacak mısın?"

"Her defasında." Gülümseyip Clarke'ı kucağına aldı. "En azından gerçekten Şili'de olana kadar. O zaman biraz eskiyebilir."

"David," Clarke'ın annesi, protein paketlerini açıp sera lahanasıyla karıştırdığı mutfaktan babasını uyardı. Clarke'ın babasının Dünya'ya gitmek ile ilgili şaka yapması hoşuna gitmiyordu. Annesinin araştırmalarına göre, gezegenin güvenli olması için en azından bir yüz yıl daha geçmesi gerekiyordu.

"Peki ya insanlar?" diye sordu Clarke.

Babası başını yana eğdi. "Nasıl yani?"

"İnsanların nerede yaşadığını görmek istiyorum. Neden haritanın üzerinde hiç bina yok?"

Babası gülümsedi. "Maalesef o kadar detaylı bir şeyimiz yok. Ama insanlar her yerde yaşadılar." Parmağını kıvrımlı çizgilerden birinin üzerinde gezdirdi. "Deniz kenarında... dağlarda... çöllerde... nehir kıyısında..."

"Nasıl oldu da Felaket'in geleceğini bilmelerine rağmen hiçbir şey yapmadılar?"

Annesi yanlarına gelip kanepeye oturdu. "Her şey çok çabuk oldu," dedi oturduktan sonra. "Ve Dünya'da insanların o miktarda radyasyondan korunabilecekleri fazla yer yoktu. Sanırım Çinliler burada bir yer inşa ediyorlardı." Haritayı küçülttü ve sağ taraftaki uzak bir köşeyi işaret etti. "Ve tohum bankasının yanındaki bir şeylerden bahsediliyordu, şurada." Parmağını haritanın tepesine getirdi.

"Peki ya Weather Dağı?" diye sordu babası.

Annesi küreyi kurcaladı. "Orası, Virginia'daydı değil mi?"

"Weather Dağı nedir?" diye sordu Clarke, daha iyi görebilmek için eğilerek.

"Felaket'ten uzun yıllar önce, Amerikan hükümeti nükleer savaş olasılığına karşı büyük bir yeraltı sığınağı inşa etti. Senaryo çok olası değildi, ama Başkan'ı –onların Şansölyesi gibi bir şey– korumak için bir şeyler yapmak zorundaydılar," diye açıkladı annesi. "Ama en sonunda bombalar yağdığında kimse oraya zamanında yetişemedi, Başkan bile. Her şey çok ani oldu."

Clarke'ın kafasındaki diğer karmakarışık düşüncelerin

arasında rahatsız edici bir soru belirdi. "Kaç kişi öldü? Binlerce falan mı?"

Babası iç geçirdi. "Daha çok milyarlarca."

"Milyarlarca mı?" Clarke ayağa kalkıp yıldızlarla dolu küçük, yuvarlak pencereye doğru sessizce yürüdü. "Şimdi hepsi burada mı?"

Annesi yanına gidip elini Clarke'ın omzuna koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Cennet'in yukarıda uzayda bir yerlerde olması gerekmiyor mu?"

Annesi Clarke'ın omuzlarını okşadı. "Bence cennet nerede olduğunu hayal ediyorsak oradadır. Ben hep benimkinin Dünya'da olduğunu düşünmüşümdür. Ağaçlarla kaplı bir ormanda."

Clarke annesinin elini tuttu. "O zaman benim cennetim de orada."

"Ben de cennetin kapılarında hangi müziğin çalacağını biliyorum," dedi babası gülerek.

Annesi arkasını döndü. "David, sakın o şarkıyı bir daha çalayım deme." Ama artık çok geçti. Müzik duvarlardaki hoparlörlerden süzülmeye başlamıştı bile. Clarke "Cennet Dünya'da Bir Yerdir" şarkısını duyunca sırıttı.

"Ciddi misin David?" diye sordu annesi, kaşını kaldırarak.

Babası sadece güldü ve fırlayıp ikisinin de ellerini tuttu. Hep beraber oturma odasında dönerek Clarke'ın babasının en sevdiği şarkıyı söylediler.

21. GÜN

"Clarke!" Bellamy ağaçların arasından nefes nefese çıktı. O karanlıkta yüzündeki ifadeyi göremese de sesinden telaşlı olduğunu anlamıştı. "Gelip bunu görmen lazım!"

Clarke suyun içinde tökezleyerek ilerledi. Gölün çamurlu kıyısına ulaştığında pek de giyinik olmadığını unutarak koşmaya başladı. Serin akşam havasını ve çıplak ayaklarının altındaki taşları umursamıyordu.

Bellamy yere çömelmiş, Clarke'ın ne olduğunu anlamadığı bir şeye bakıyordu.

"Bellamy!" diye seslendi Clarke. "İyi misin? O ses neymiş?"

"Hiçbir şey. Kuş ya da başka bir şey. Ama *şuna* bak. Bu bir ayak izi." Yeri gösteriyordu, gülümsemesi umutla parıldıyordu. "Octavia'nın. Bundan eminim. İzini bulduk."

Daha iyi görmek için eğilirken Clarke'ın içini bir rahatlık kapladı. Birkaç metre ötede, bir çamur parçasının içinde bir iz daha vardı sanki. İkisi de Octavia sadece birkaç saat önce oradan geçmiş gibi, taze görünüyordu. Ama Bellamy Clarke'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan doğrulup onu kendine çekti ve öptü.

Bellamy hâlâ ıslaktı. Ellerini Clarke'ın beline doladığında Clarke'ın ıslak teni tenine yapıştı. Bir anlığına etraflarındaki dünya yok olup gitmişti. Var olan tek şey Bellamy'ydi - nefesinin sıcaklığı, dudaklarının tadı... Bellamy elini belinden aşağıya doğru indirince ürperen Clarke, birden orada sırılsıklam vaziyette iç çamaşırlarıyla dikildiklerinin farkına vardı.

Kalın yaprak örtüsünün içinden geçen soğuk rüzgâr Clarke'ın ensesinde dans etti. Clarke yine ürperince Bellamy dudaklarını dudaklarından yavaşça çekti. "Donmuşsun," dedi elleriyle sırtını ovarak.

Clarke başını iki yana salladı. "Senin üstünde daha az şey var."

Bellamy parmağını Clarke'ın kolunda gezdirip ıslak sutyen tokasını şakayla çekiştirdi. "Eğer seni rahatsız ediyorsa bunu halledebiliriz."

Clarke gülümsedi. "Bence şu ayak izlerini takip etmek için ormana girmeden önce *biraz daha* giyinmemiz çok daha iyi olur." Ayak izlerinin bir gecede kaybolacağını düşünmese de, Bellamy'nin izi bulduktan sonra durmak istemeyeceğini biliyordu.

Bellamy, Clarke'a baktı. "Teşekkürler," dedi ve elini tutup onu tekrar kıyıya götürmeden önce eğilip tekrar öptü.

Çabucak giyindiler, eşyalarını kapıp tekrar gölgelerle kaplı ormana doğru yola çıktılar. İzi takip etmek epey kolaydı, yine de Bellamy, Clarke daha hiçbir şey görmeden bir sonraki ayak izini seçiyordu. Gözleri avlanmaktan mı bu kadar keskinleşmişti? Yoksa umutsuzluğunun bir yan ürünü müydü? Bellamy onun göremediği bir başka ayak izine doğru koşarken "Solungaçları boş ver. Bence sen gece görüşü özelliği kazanmışsın," diye seslendi Clarke. Şaka yapıyordu tabii ki, ama sonra yüzü asıldı. Dünya'daki radyasyon seviyesi korktuğu kadar yüksek değildi belki ama bu henüz güvende oldukları anlamına gelmiyordu. Bildiği

kadarıyla bu nedenle henüz yeni bir iniş gemisi gelmemişti. Ya Konsey, Dünya'nın güvenli olup olmadığının tespit edilmesini beklemiyorsa? Ya yüzlünün biyometrik datası, Dünya'nın zaten güvenli olmadığını kanıtladıysa?

Kalbi hızla atan Clarke bileğindeki monitöre bakıp Dünya'da bulundukları günleri saydı. Aya baktı, son dördün olmuştu. Yere çakıldıktan sonraki o korkunç gece ay solgun ve ince bir dilim şeklindeydi. Ailesinin araştırmasının en önemli anlarından birini hatırladığında midesine bir ağırlık çöktü. Hastaların çoğunun durumlarının kötüleştiği gün, yirmi birinci gün.

"Karanlıkta bir şeyler aramaya alışkınım," dedi onun endişesinden bihaber olan Bellamy. "Koloni'deyken, terk edilmiş depoların bulunduğu alanlara gizlice girerdim. Çoğunda elektrik yoktu."

Bir dal bacağını çizince Clarke irkildi. "Ne arıyordun ki oralarda?" diye sordu, endişelerini bir kenara bırakarak. Eğer biri radyasyon zehirlenmesi belirtileri göstermeye başlarsa, bunu çözebilecek ilaçları vardı, cüzi bir miktarda olsa da.

"Eski makine parçaları, kumaşlar, Dünya yapımı eski eserler –takas edilebilecek herhangi bir şey." Ses tonu rahat olsa da Clarke sesinde bir gerginlik seziyordu. "Octavia bakım merkezinde her zaman yeteri kadar yiyecek alamıyordu, bu yüzden fazladan istihkak puanları toplamak için bir yol bulmak zorundaydım."

Bu itiraf Clarke'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Önünde duran çocuğun daha genç, daha narin bir modelinin karanlık,

mağara gibi depolarda tek başına dolaştığı düşüncesi yüreğini sızlattı. "Bellamy," diye başladı, doğru kelimeleri arıyordu ki ağaçların arkasında bir şeylerin parladığını görünce sustu. Durmaması gerektiğini biliyordu, daha fazla zaman kaybedemezlerdi. Yine de parlama şekli Clarke'ı durdurmuştu.

"Bellamy, gel şuna bir bak," dedi, dönüp yürüyerek.

Toprağın üzerinde, kocaman bir ağacın dibinde bir şeyler vardı. Clarke daha yakından bakabilmek için eğilince metal bir şey olduğunu gördü. Elini uzun, eğik parçalardan birinin üzerinde gezdirdi. Bu neyin parçası olabilirdi? Ve ormanın ortasına nasıl gelmişti?

"Clarke!" diye seslendi Bellamy. "Nereye kayboldun?"

"Buradayım!" diye cevap verdi Clarke. "Bunu görmen gerek."

Bellamy sessizce yanında belirdi. "Ne oluyor?" Soluk soluğaydı ve sesinde bir gerginlik vardı. "Böyle basıp gidemezsin. Birbirimizden ayrılmamalıyız."

"Bak." Clarke bir metal parçasını alıp ay ışığına tuttu. "Bu Felaket'ten nasıl kurtulmuş olabilir?"

"Ben nereden bileyim," dedi Bellamy. "Artık devam edebilir miyiz? İzi kaybetmek istemiyorum."

Clarke tuhaf kalıntıyı tekrar yere bırakmak üzereydi ki metal parçasının üzerine kazınmış iki tanıdık harfi gördü. *T.G.* Trillion Galactic. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bu Koloni'den gelmiş."

"Ne?" dedi Bellamy yanına çömelerek. "İniş gemisinin bir parçası herhalde, değil mi?"

Clarke başını salladı. "Sanmıyorum. Kamptan en az altı kilometre uzakta olmalıyız. Bunun geminin bir kalıntısı olması imkânsız." *En azından bizim gemimizin.*

Clarke'ın birden zihni bulandı, bir anıyla bir rüyayı ayırt etmeye çalışıyordu sanki. "Etrafa saçılmış başka parçalar var. Belki bir şey..." Sağ koluna saplanan bir ağrıyla çığlık attı.

"Clarke? İyi misin?"

Bellamy ona sarılmıştı, ama Clarke ona bakamıyordu. Gözleri yerde duran bir şeye kilitlenmişti.

Uzun, koyu renkli, ince ve *kıpırdayan* bir şeye.

Bellamy'ye yaratığı işaret etmek istedi ama hareket edemediğini fark etti. "Clarke! Neyin var?" diye bağırdı Bellamy.

Clarke ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Göğsü sıkışmaya başlamıştı. Kolu adeta yanıyordu. Etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı. Yıldızlar, gökyüzü, ağaçlar ve yapraklar karanlıkta fırıl fırıl dönüyordu. Kolunu yakan keskin sıcaklık kaybolmuştu. Etraf kararıyordu. Bellamy'nin üzerine düştü ve sonra havaya kaldırıldığını hissetti. Tüy gibi hafiflemişti sanki, tıpkı göldeyken olduğu gibi. Tıpkı annesiyle babası gibi.

Bellamy çok uzaklardan bir yerden "Clarke, dayan," diye seslendi. "Kendini bırakma." Karanlık üstüne hücum ediyor, kollarını ve bacaklarını yıldızlara sarıyordu.

Sonrası tamamen sessizlikti.

3

Glass

Glass başını Luke'un göğsünden kaldırdı, bunu yapmak için sarf etmesi gereken eforun büyüklüğünden korkmamaya çalışıyordu. Zar zor doğrulup uzun bacaklarını kanepeden aşağı indirirken Luke ona gülümsüyordu. Glass, uyuşukluğunun oksijen eksikliğinden mi yoksa sadece gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirdiğinden mi kaynaklandığından emin değildi. Luke ile birlikte yatakta uzanırken yapmak istediği en son şey uyumaktı. Ne kadar zamanları kaldığını bilmiyorlardı, bu yüzden her an çok kıymetliydi. O ve Luke son birkaç geceyi birbirlerinin kollarında geçirmişlerdi: Birbirlerine anlık, tam şekillenmemiş düşüncelerini fısıldıyor ya da sadece sessizce uzanıp, birbirlerinin kalp atışlarını ezberliyorlardı.

"Belki de gidip daha fazla erzak bulmalıyım." Luke kaygısızca konuşuyordu fakat ikisi de teklif ettiği şeyin

ağırlığını biliyordu. Gemiler arasındaki gökköprüsü kapandığından beri Walden'daki kaos doruk noktasına ulaşmıştı. Waldenlıların yemek bulmak ve stoklamak konusundaki umutsuz çabaları şiddete dönüşmüştü. Bir avuç protein paketleri olan Glass ve Luke kendilerini Luke'un küçücük evine kapatmış, koridorlardan yankılanan sesleri duymamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Erzak için kavga eden komşuların öfkeli bağırtıları, kayıp çocuklarını arayan annelerin feryatları ve gittikçe azalan havayı solumaya çalışanların kesik hırıltıları birbirine karışıyordu.

"Sorun değil," dedi Glass. "Birkaç güne yetecek kadar var, sonrası..." Susup bakışlarını kaçırdı.

"Baskı altında sakin kalmayı çok iyi başarıyorsun. Bu biraz korkutucu gerçi. Muhafız olmalıymışsın." Parmağıyla Glass'ın çenesinin altına hafifçe dokundu. Glass şüpheyle bakınca da "Ciddiyim," dedi. "Hep en iyi muhafızların kadınlardan çıktığını düşünmüşümdür. Phoneix'teki kızların bunu gerçekten düşünmemesi çok yazık."

Glass içten içe gülümsedi, en iyi arkadaşı Wells'in, subaylık eğitiminin ilk günü onu orada görse nasıl şaşıracağını hayal ediyordu. Başta konuşamayacak kadar şoka girecek olsa da, onu destekleyeceğinden emindi. Wells, Luke'la tanışmadan önce ona ciddiyetle yaklaşan, onun flört etmekten ve saçını yapmaktan başka yetenekleri olduğuna inanan tek kişiydi.

"Aslında deneyebilirdim, kimse bana uzay yürüyüşü yaptırmaya çalışmadığı takdirde..." Yerçekimsiz ortama

adım attığını hayal etti, kelimeleri söylemek bile onun midesini bulandırmaya yetiyordu.

Luke boğazını temizledi. "Öyle *herkesin* uzay yürüyüşü yapmasına izin vermiyorlar, biliyorsun," dedi yapmacık bir gösterişle. Luke, muhafızların, aynı zamanda mühendislik eğitimi alan, geminin hayati –ve tehlikeli– onarımlarını yapmakla sorumlu seçkin bir birliğin parçasıydı. Birkaç hafta önce, Luke'un arıza yapan bir hava kilidini incelemek için geminin dışına çıktığını izlerken ne kadar korktuğunu asla unutmayacaktı. Glass'ın yüreği ağzında geçirdiği yirmi dakika boyunca, Luke'un uzay boşluğunda kaybolmasını engelleyen tek şey incecik bir kabloydu. Kablo ve Glass'ın içten duaları.

"Üniformayla çok tatlı görüneceğinden bahsetmiyorum bile."

"Seninkini denememi ister misin, görmemiz için?" diye sordu Glass masumca.

Luke sırıttı. "Belki sonra." Ama sözcükler ağzından çıkar çıkmaz yüzü asıldı. İkisi de "sonra" olmayacağını biliyordu.

Glass ayağa fırlayıp uzun saçlarını geriye attı. "Hadi," dedi Luke'un elini tutarak. "Akşam yemeği için bir fikrim var."

"Gerçekten mi? İki günlük protein macunuyla üç günlük protein macunu arasında karar vermeyi başarabildin mi?"

"Ciddiyim. Özel bir şey yapalım. Neden tabakları kullanmıyoruz?" Dünya yapımı eşyalara Walden'da pek rast-

lanmıyordu ama Luke'un ailesi atalarından birinin gemiye soktuğu iki güzel tabağı saklamıştı.

Luke bir saniyeden daha az bir süreliğine tereddüt etti ama sonra ayağa kalktı. "İyi fikir. Gidip getireyim." Değerli kalıntıları sakladığı odasına gitmeden önce Glass'ın elini tutup sıktı.

Glass da ufacık banyoya girip lavabonun üzerindeki eski püskü, minicik aynada kendine baktı. Eskiden olsa, kendisine çekidüzen verecek bir yerin olmamasına sinir olurdu ama üzerini değiştirmeden geçirdiği üç günün ardından nasıl göründüğünü bilmemekten memnundu. Saçını elleriyle tarayıp yüzünü ılık suyla yıkadı.

Fazla oyalanmamıştı ama odaya döndüğünde evin şekil değiştirdiğini gördü. Masanın yanındaki titreyen ışıklar lamba ışığı değil, mum ışığıydı. "Bunları nereden buldun?" diye sordu Glass şaşkınlık içerisinde, daha yakından bakabilmek için mumlara doğru sessizce yürüdü. Bırakın Walden'ı Koloni'de bile pek fazla mum kalmamıştı.

"Onları özel bir gün için saklıyordum," dedi Luke odasından çıkarken. Gözleri karanlığa alışmaya başlayan Glass'ın nefesi boğazında düğümlendi. Luke siyah bir pantolon ve onunla uyumlu bir ceket giymişti. Bu gerçek bir takım elbise miydi yoksa? Takas pazarında çok nadir görülürlerdi. Phoenixli adamlar bile onları bulmakta zorlanırdı.

Glass, Luke'u üniformasıyla, yüzünde ciddi bir ifadeyle, hazır olda görmüştü. Onu günlük kıyafetleriyle koridordaki küçük çocuklarla gülüp oynarken görmüştü. Takım elbisey-

le, asker Luke kadar kendine güvenli görünüyordu ama duruşu daha farklıydı. Daha rahat.

"Ben senin yanında kılıksız kaldım," dedi Glass, hafif rengi atmış gömleğinin kollarını çekiştirerek.

Luke kafasını yana çevirip ona uzun uzun bakarak, "Kusursuz görünüyorsun," dedi. Glass, Luke'un sesindeki hayranlık için, eski kıyafetlerini ve kızaran yüzünü gizleyen titrek mum ışığına şükretti.

Birkaç adım atıp ellerini Luke'un ceketinin kollarında gezdirdi. "Bunu nereden buldun?"

"Aslında bu Carter'ındı."

Bu ismi duyan Glass elini yanmış gibi hemen geri çekti.

"İyi misin?" diye sordu Luke.

"Evet, iyiyim," dedi Glass. "Sadece şaşırdım. Carter bana hiç takım elbise giyecek bir tip gibi gelmemişti." Carter, Luke'un annesi öldükten sonra onu yanına alan, ondan yaşça büyük bir adamdı. Bunu ona acıdığı için yaptığını iddia etse de Glass fazladan istihkak puanları almak için yaptığından şüphelenmişti hep. Tembel, çıkarcı ve tehlikeli biriydi. Bir defasında Glass evlerinde Luke'u beklerken ona saldırmaya kalkmıştı. Luke genelde pek saf biri olmasa da, çocukluğundan beri ona duyduğu hayranlık hatalarını görmesini engelliyordu. Glass, akıl hocası kabul ettiği adamın gerçek yüzünü Luke'a göstermeyi bir türlü başaramamıştı.

Luke omuz silkti.

"Değildi zaten. Puanları eksik kalınca bunu ondan satın

aldım. Cömertlik etmişti aslında. Takas pazarında daha fazlasını alırdı."

Hayır, alamazdı, diye düşündü Glass. Çünkü çalıntı mal satmaktan tutuklanırdı. Ama şonra bundan suçluluk duydu. Carter pisliğin tekiydi ama ölmüştü –işlemediği bir suç için idam edilmişti.

Ve bu Glass'ın suçuydu.

Geçen sene, Glass hamile olduğunu öğrenmişti, bu onun için korkunç bir şeydi –bu Koloni'nin katı nüfus kontrolü kanunlarına aykırıydı ve on sekiz yaşından küçükler için cezası hapisti... büyükler için de ölüm.

Luke'u korumak için Glass elinden geldiğince durumunu gizlemişti. Ama hamile olduğu öğrenildiğinde tutuklanmış ve bebeğin babasının kim olduğunu söylemek zorunda bırakılmıştı. Glass eğer doğruyu söylerse, on dokuz yaşındaki Luke'un öldürüleceğini biliyordu. Böylece, bir panik anında, er ya da geç tutuklanacağını bildiği, tüylerini diken diken eden adamın adını vermişti: Carter.

Luke, Glass'ın ne yaptığını bilmiyordu. Walden'da hiç kimse Carter'ın gecenin bir yarısı neden götürüldüğünü bilmiyordu. En azından Glass iki gün öncesine kadar böyle düşünüyordu. Luke'un en yakın arkadaşı ve eski kız arkadaşı Camille onu, dediği her şeyi yapmazsa sırrını ifşa etmekle tehdit edene kadar.

"Yemeğe geçelim mi?" diye sordu Glass zayıf bir sesle, çaresizce konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Luke tabakları masaya koydu. "Akşam yemeğimiz hazır."

21. GÜN

Masada komik sayılabilecek miktarda protein macunu vardı ama Glass, Luke'un ona daha büyük bir porsiyon verdiğini fark etti. Porsiyonların az olmasının iyi tarafı Glass'ın tabakların üzerindeki desenlerin tadını çıkarabilmesiydi. Birinde Eiffel Kulesi'nin önünde duran bir çift resmedilmişti, diğeri de aynı çifti bir parkta köpek gezdirirken gösteriyordu. Luke, antikaların asıl hikâyelerini bilmiyordu ama Glass gerçek bir çiftin tabakları balayı yaparken satın alıp hatıra olarak Koloni'ye getirdiklerini hayal etmek istiyordu.

"Protein macunu yemek için giyinip kuşanmak sence garip mi?" diye sordu Luke, kaşığıyla biraz macun alıp.

"Sanmıyorum. Bir ara Wells, ünlü bir gemi kazasıyla ilgili bir kitaba kafayı takmıştı. Güya, gemi batarken herkes en güzel kıyafetlerini giyip müzik dinlemiş."

Glass, Dünya tarihi hakkında bu kadarcık bilgi sahibi olmakla gurur duyuyordu, ama Luke bundan etkilenmek yerine yüzünü buruşturdu. "Phoenix'te kalmalıydın," dedi yavaşça. "Buraya gelmen, batan gemiye binmek gibi." Walden ve Arkadya Konsey tarafından yüzüstü bırakılmış, oksijen kaynakları tükenirken ölüme terk edilmişti. Ama ana gemi Phoenix'te hâlâ oksijen rezervi vardı. Glass, Luke'la olabilmek için ana gemiyi terk etmişti.

"Sence Camille geçebilmiş midir?" diye sordu Luke, kaşığıyla protein macunundan şekiller çizerek.

Bu kez Glass yüzünü ekşitmemek için kendini zor tuttu. Walden'a geldiğinde, Luke'un eski kız arkadaşı Camille,

Glass'tan gemiden gemiye nasıl gizlice geçtiğini göstermesini istemişti. Ve Glass, gökköprüsü kapandıktan sonra Phoenix'te gezen bir Waldenli'yı vuracaklarını bildiği için tereddüt ettiğinde, Camille Glass'ın hayal edebileceği en kötü tehdidi kulağına fısıldamıştı: Eğer ona yardım etmezse, Camille, Luke'a Carter'dan bahsedecekti. Glass bu "öteki kızın" sırrını nasıl öğrendiğini bilmiyordu ama Camille'i Walden ile Phoenix arasındaki gizli havalandırma boşluğuna götürürken buna pek kafa yormadı.

"Umarım," dedi Glass, Luke'un sorusuna cevap olarak, göz göze gelmemek için kafasını çevirdi.

"Senin için çok geç değil," dedi Luke. Glass'a, Camille'le dönmesi için yalvarmıştı ama o bunu reddetmişti. "Havalandırmanın arasından tırmanıp..."

Glass'ın kaşığı elinden kayıp tabağın üzerine düştü. "*Hayır,*" dedi aslında söylemek istediğinden daha sert bir şekilde. "Bunu konuşmuştuk."

Luke iç geçirdi. "Tamam, peki ya şöyle yapsak?" Konuşmaya devam etmek için nefes aldı, ama sonra Glass'la göz göze geldi ve kahkahayı patlattı.

"Ne var?" diye sordu Glass. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kaşlarını çatmıştın."

Glass dik oturdu. "Çünkü üzgünüm. Bunu nesi komik anlamadım."

"Küçükken istediğin olmadığında da böyle kaşlarını çatıyordun kesin."

"Luke, yapma. Ciddi olmaya çalışıyorum."

"Ben de öyle," dedi Luke, sandalyesinden kalktı. "Buraya gel." Elini tutup onu kendine çekti. "Havalandırmadan geçsen ve sadece etrafa baksan? Muhafızlar Phoenix'te devriye gezmiyorlarsa, geri dönüp bana söyleyebilirsin."

Glass, Luke'un yüzünü incelemek için bir saniye durakladı, söylediklerinde ciddi olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Bunun onu Phoenix'e, güvenli bölgeye geçmesini sağlayıp, sonra da tekrar gelememesi için kapağı sonsuza dek kapatmak için oynadığı bir oyun olmadığından emin olmaya çalışıyordu. "Peki, sonra benimle birlikte oraya geçecek misin?

Luke başını salladı. "Eğer havalandırmadan çıktığımız yerin yakınında bir muhafız yoksa görünmeden senin evine doğru gitmeye çalışabiliriz. Sonra da..."

Glass, Luke'un diğer elini tutup sıktı. İkisi de Phoenix'e gizlice girmenin onlara sadece biraz daha zaman kazandırabileceğini biliyordu. Koloni parçalanıyordu ve Phoenix bile eninde sonunda oksijensiz kalacaktı.

Uzunca bir süre sonra Luke, "İniş gemileriyle insanları göndermeye başlayabilirler," diyerek sessizliği bozdu.

"Ne? Güvenli olup olmadığını bilmeden mi?" Glass buna şaşırmamalıydı. Koloni, radyasyon seviyelerini test etmek için Dünya'ya gönderilen yüz hükümlü çocukla iletişimi kaybetmişti. Artık doksan dokuzdu tabii, Glass'ın da aslında onlardan biri olması gerekiyordu ama iniş gemisinden kaçmış ve gizlice tekrar Koloni'ye girmişti. O göreve dâhil olan Wells'i düşününce, yüreği sızlıyordu. Wells hep

Dünya'ya gitmeyi hayal ederdi. Glass, spor salonunda onlara nasıl gladyatörcülük oynattığını, babasının ofisinin arkasında oynarken nasıl insan yiyen goril taklidi yaptığını hatırlıyordu.

Hâlâ hayatta olduğunu umuyordu, insan yiyen gorillerin saldırısına uğramadığını ya da daha da kötüsü radyasyondan yavaşça ölmediğini. Yere sağ salim inseler de yeterdi.

"Başka seçenekleri yok," dedi Luke, ifadesizce. Glass'la göz göze gelmeye çalışıyordu. "Şansın varken o iniş gemisinde kalmalıydın."

"Evet, meğerse geride oldukça önemli bir şey unutmuşum."

Luke elini uzattı ve parmaklarını ona yıldönümlerinde verdiği kolyenin zincirinde gezdirdi. "Tabii ki. Dünya'ya takıların olmadan gidemezsin."

Glass, neşeli bir şekilde Luke'un omzuna vurdu. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Luke güldü. "Dünya'da bana kaşlarını çattığını görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum"

"İple çektiğin tek şey bu mu?"

"Hayır." Luke elini Glass'ın başına doğru götürdü ve yüzünü yüzüne eğip onu nazikçe öptü. "Bundan çok daha fazlasını iple çekiyorum."

4

Wells

Karanlık bastığında saati kestirmenin bir yolu yoktu bu yüzden Wells, ne zaman vardiya değiştirileceğini tahmin etmek zorundaydı. Eklemlerindeki ağrıdan, açıklıkta en azından dört saattir devriye gezdiğini anlıyordu. Ama Eric'i getirmeye gittiğinde Arkadyalıyı, Felix'in yanına kıvrılmış bir şekilde buldu, yüzündeki ifade o kadar huzurluydu ki onları rahatsız etmek istemedi.

Wells sessiz bir iniltiyle, kollarını iki yana açarak gerindi ve mızrağı öbür eline aldı. Elindeki mızrak şaka gibiydi. Asher'ı öldüren ok, tam hedefini bulmuştu. Dünyalılar geri dönüp Wells'i hedef alsalar, Wells'in hiç sansı yoktu.

"Wells?" diye seslendi bir kız.

Wells arkasına dönüp karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. "Priya? Sen misin?"

"Hayır..." Kız bir parça bozulmuştu sanki. "Benim, Kendall."

"Özür dilerim," dedi Wells. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda!" dedi, bir anda neşelenmişti. Gecenin bu saatinde fazla neşeliydi. Neyse ki, etraf Wells'in yüzünü buruşturduğunu göremeyeceği kadar karanlıktı. "Bir arkadaşa ihtiyacın olacağını düşündüm."

Wells'in şu an istediği son şey havadan sudan sohbet etmekti. "Ben iyiyim. Eric'le değişmek üzereyim," diye yalan söyledi. Kendall'ın yüzünü görmeden de uğradığı hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Şimdi birileri yerini çalmadan önce yatmaya git."

Kendall, neredeyse duyulamayacak bir iç çekişle arkasını döndü ve kulübeye doğru ayaklarını sürüyerek gitti. Kapının arkasından kapandığını duyunca Wells dikkatini tekrar ağaçlara çevirdi. O kadar yorgundu ki, gittikçe ağırlaşan gözkapaklarını açık tutmak için büyük çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra –birkaç dakika olabilir, bir saat de– gölgelerin arasında bir şekil belirdi. Wells gözlerini kırpıştırdı, kaybolmasını bekliyordu ama şekil aksine daha da büyüdü. Wells dikkatini topladı, mızrağı kaldırdı ve uyarı yapmak için ağzını açtı –ama sonra şekil görüş açısına girdi ve kelimeler dudaklarında kayboldu.

Bellamy. Ona doğru sendeleyerek geliyordu, titreyen kollarında topallayan bir şey vardı. Kısa bir anlığına Wells onun Octavia olduğunu sandı –ama karanlıkta bile onun

darmadağın, kızılımsı-sarı saçlarını karıştırmak imkânsızdı. Onu nerede görse tanırdı.

Wells koşmaya başladı ve tam Bellamy dizlerinin üzerine çökmeden onlara yetişti. Yüzü kıpkırmızı olan Bellamy zar zor nefes alıyordu, ama yine de Wells yetişene kadar Clarke'ı bırakmamıştı. "O...o..." Bellamy bir yandan konuşmaya çalışırken bir yandan da dengede durabilmek için elini çimlere bastırıyordu. "Onu ısırdı, bir yılan onu ısırdı."

Bu kadarı Wells için yeterliydi. Clarke'ı göğsüne bastırıp revir kulübesine doğru yola çıktı. Küçücük alan, uyuyan insanlarla doluydu –yarım düzinesi geriye kalan birkaç battaniyeye sarınıp yataklara kıvrılmışlardı. "Çekilin!" diye kükredi Wells, öfkeli homurdanmalara ve uykulu protestolara aldırmadan. *"Hemen."*

"Ne oldu? Geri mi geldiler?"

"Dünyalılar mı?" diye mırıldandı birileri.

Wells onlara kulak asmayıp Clarke'ı yeni boşalan yataklardan birine yatırdı. Başı yana düşen Clarke keskin bir nefes aldı. "Clarke," dedi Wells, elini omzuna koyup nazikçe onu sarsarak. *"Clarke!"* Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Clarke nefes alıyordu, ancak zor bela.

Bellamy içeri daldı. Wells, hâlâ bir yandan yalpalayarak ayağa kalkmaya çalışırken bir yandan Clarke'a bakan uyku sersemi çocukları göstererek, "Onları buradan çıkar!" dedi.

Bellamy onları kapıya doğru sürükledi. "Herkes dışarı," dedi, yorgunluktan çatallanmış sesiyle. Geriye kalan az sayıda kişiyi de dışarı attıktan sonra tıbbi malzemeleri ka-

rıştıran Wells'in yanına gidip, "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

"Ona göz kulak ol yeter," dedi Wells. Sargıları ve ilaç şişelerini ona fırlattı. İçlerinde panzehir olması için dua ediyordu. Biyoloji dersine daha çok çalışmadığı için kendine kızdı. Clarke tıp eğitiminden bahsederken ona daha fazla kulak vermediği için kendine kızdı. Clarke stajyerliğinden bahsederken Wells onun parıldayan gözlerine hayran hayran bakmakla meşguldü. Ve şimdi o gözlerin sonsuza dek kapanma ihtimali vardı.

"Acele etsen iyi olur." Yataktan Bellamy'nin sesi geldi. Wells arkasını dönünce onu Clarke'ın yanma çökmüş, saçlarını solgun yüzünden çekerken gördü. Bu görüntü bir anlığına Wells'in, Bellamy'nin Clarke'ı ormanda öperken gördüğünde hissettiği öfkeyi tekrar diriltti.

"Ona *dokunma.*" Ses tonunun keskinliğinden irkildi. "Sadece... onu rahat bırak da nefes alsın."

Bellamy Wells'le göz göze geldi. "Ona yardım etmenin bir yolunu bulmazsak nefes alacak fazla zamanı olmayacak."

Wells ecza sandığına döndü, kendi kendine sakin kalmayı emretti. Gözleri parlak turuncu bir ilaç şişesine takılınca, hissettiği rahatlamayla neredeyse yere düşecekti.

Birkaç yıl önce bir grup bilim adamı, Eden Salonu'nda yaptıkları bir araştırma ile ilgili bir ders veriyorlardı. Bir çeşit çok amaçlı panzehir geliştiriyorlardı. Bu sonunda Dünya'ya döndüklerinde insanlara hayatta kalma şansı ve-

recek bir ilaçtı. İnsanların doğal bağışıklıklarını yitirmesi bir kenara, çoğu bitki ve hayvan muhtemelen mutasyona uğramış olacak ve eski ilaçlar işe yaramaz hale gelecekti. Dersin üzerinden bir ömür geçmişti sanki. Wells henüz Clarke'la tanışmamıştı. Yardımcı Şansölye Clarke'ın ailesini, insanlar üzerinde radyasyon deneyleri yapmaya zorlamamıştı. Wells oraya sadece Şansölye'nin oğlu olarak yerine getirmesi gereken sorumluluklarından biri olduğu için gitmişti. Sevdiği kızı kurtarmak için bu panzehri kullanmak bir tarafa, Dünya'ya adım atacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Şırıngayı ilaç şişesine batırıp Clarke'ın kolundaki mavi bir damara yaklaştırırken dişlerini gıcırdattı. Sanki kalbi bir uyarı veriyormuşçasına donakaldı. Ya ilaç hakkında yanılıyorsa? Ya her şeyi mahveder ve kalbine ölümcül bir hava kabarcığı enjekte ederse?

"Bana ver," dedi Bellamy. "Ben yaparım."

"Hayır," dedi Wells sertçe. Bunu kendine itiraf etmek istemese de, Bellamy'nin Clarke'ın hayatını kurtarması düşüncesini kaldıramazdı. Dünya'ya gönderilmesi onun suçuydu zaten, ama ölmesi onun suçu olmayacaktı.

Tek hamlede şırıngayı derisine sapladı ve tepesine bastırdı. Panzehrin vücuduna girişini izledi. "Clarke," diye fısıldadı, elini tutuyordu. "Beni duyabiliyor musun?" Parmaklarını, onunkilere geçirip gözlerini kapadı. "*Lütfen.* Benimle kal." Bir süre sessizce ellerini tutarak oturdu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Bellamy arkasından.

Wells başını kaldırıp bakınca Clarke'ın gözlerini kırpıştırarak açtığını gördü. "İyi misin?" diye sordu, sesinin çatallanmasını umursamadan.

Clarke şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Wells kendini, Clarke'ın her şeyi hatırlayıp yüzünün nefretle sertleşeceği ana hazırladı. Ama Clarke'ın gözleri tekrar kapandı ve dudakları kıvrılarak küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Buldum..." diye mırıldandı.

"Ne buldun?" diye sordu Wells, elini sıkarak.

"Hiçbir..." Uyku onu ele geçirirken Clarke hafifçe iç çekti.

Wells ayağa kalktı, diğer yataktan bir battaniye alıp nazikçe Clarke'ın üzerine örttü.

Bellamy hâlâ arkasında dimdik duruyordu, gözleri, muazzam gücüne rağmen uyurken her zaman daha genç ve nedense daha kırılgan görünen kızın kıvrılmış suretine odaklanmıştı.

Wells hafifçe öksürdü. "Teşekkür ederim," dedi elini uzatarak. "Onu geri getirdiğin için."

Bellamy yavaşça başını salladı, hâlâ şoktaydı. "Çok korkmuştum. Sandım ki..." Elini saçına götürdü, kayarak yere indi ve Clarke'ın yatağına sırtını dayayıp oturdu.

Wells, bu sahiplenici tavrına sinir olsa da bir şey söyleyemeyecek durumda olduğunu fark etti. Clarke'ı kampa geri getirdiği için Bellamy'ye minnettardı ama son iki günde neler yaptıklarını düşünmek acı vericiydi.

Wells iç çekerek yere eğildi. "Sanırım bu Octavia'yı bulamadığınız anlamına geliyor."

"Hayır. Bir iz bulduk ama iz... garipti." Yukarı bakmadan konuşuyordu ve sesi ilginç bir şekilde donuktu. "İzlere bakılırsa kaçıp gitmemiş. *Sürüklenmiş*."

"Sürüklenmiş mi?" diye tekrar etti Wells. Bilgiler parça parça bir araya gelip daha da korkutucu bir resim oluşturuyordu. "İnanmıyorum. Onlar Octavia'yı götürmüşler."

"*Onlar* mı?" Bellamy'nin tepesi atmıştı. "Kimler?"

Wells, ona, o ve Clarke kamptan ayrıldıktan sonra olanları anlattı – sürpriz saldırıyı, Asher'ın ölümünü ve Dünya'da başka insanlar olduğunu...

Bellamy sonunda konuştuğunda, çenesi öfkeden kasılmıştı. "Ve sence bu insanlar Octavia'yı yangın sırasında kaçırdılar, öyle mi?" Wells başını salladı. "Kim bunlar? Felaket'ten nasıl kurtulmuşlar? Ve bu *Dünyalılar*, benim kardeşimden ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum. Kendi topraklarını koruyor olabilirler. Belki onu bir uyarı olarak aldılar ve biz ayrılacağımıza dair herhangi bir emare göstermeyince daha güçlü bir gözdağı vermek için Asher'ı öldürdüler."

Bellamy uzun bir süre ona baktı. "Yani geri geleceklerini mi düşünüyorsun?"

Wells, geniş çaplı bir paniği önlemek için diğerlerine verdiği aynı muğlak cevabı vermek için ağzını açtı. Ama Bellamy'yle göz göze gelince, önceden söylenmiş güven verici sözler kaybolup gitti. "Evet, geri gelecekler."

Bellamy'ye, Graham'ın gitgide büyüyen ordu kurma saplantısından bahsetti, bu kesinlikle daha fazla ölüme yol açacak bir hamleydi.

"Görünüşe göre kampta da her şey güllük gülistanlık değilmiş," dedi Bellamy gülerek. Clarke'a bakmak için arkasını döndü, hâlâ kıpırdamamıştı, yine de yüzü huzur doluydu ve nefes alışı normale dönmüştü. "Biraz dinlenmelisin. Ben burada Uyuyan Güzel'e göz kulak olurum. Bir değişiklik olursa da sana haber veririm."

Bellamy'nin ses tonundaki bir şey Wells'in içine dert oldu. "Ben iyiyim," dedi. "Benim zaten nöbet için ayakta olmam gerekiyor. Ama sen kesinlikle yatmalısın. Yorgun görünüyorsun."

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. En sonunda Bellamy kollarını havaya kaldırdı ve bacaklarını uzatıp hafifçe inledi. "O zaman ikimiz de uzun bir süre buradayız."

Sessizce oturdular, birbirleriyle göz teması kurmamaya çalışıyorlardı, sadece Clarke birkaç kez yana döndüğünde ya da uykusunda iç çektiğinde ona bakmak için hareket ettiler. Gece uzadıkça, bir avuç insan tekrar revir kulübesine girmeye çalıştı ama Wells onları kovdu. İçeride yer varken insanları dışarıda uyutmak biraz haksızlık oluyordu ama Clarke'ı rahatsız ederek onu tehlikeye atamazdı. Hele de tüm bu yaşadıklarından sonra.

Wells ne kadar zaman geçtiğinden tam emin değildi ama bir gümbürtüyle uyanıp ayağa fırlattığında ışık, kütüklerin arasından içeri süzülüyordu. Bellamy kafasını aniden

kaldırdı. "Ne oluyor?" diye sordu uyuşuk bir halde. Wells cevap vermeden dışarı koştu.

Açıklık sessiz ve dingindi. Revir kulübesinden dışarı attığı insanlar ateşin başındaki diğer insanlara katılmıştı. Herkes hâlâ uyuyor gibiydi.

Wells tam tekrar içeri dönüyordu ki, ağaçların yakınında ani bir hareket gözüne çarptı. Ağaçlardan birinin arkasından fırlayan bir şey ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı –siyahlar içinde, kısa ve ince bir suretti bu.

Wells, düşünmeden ağaçlara doğru koşmaya başladı; ayakları birbirine dolanmış ağaç kökleriyle kaplı, engebeli toprağın üzerinde uçuyordu âdeta. Davetsiz misafire yaklaştı, onu devirmek için bağırarak ileri atıldı. Wells midesine bir diz darbesi yiyince homurdansa da yana dönüp yabancıyı ıslak toprağa mıhlamayı başardı. Onlardan bir tanesini yakalamıştı. Bir Dünyalıyı yakalamıştı.

Wells'in kanı damarlarına öyle süratle pompalanıyordu ki, bileklerini kavradığı kişiye, ona öfkeyle bakan yeşil gözlerin sahibine dikkatlice bakması biraz zaman aldı.

Yakaladığı yabancı, bir kızdı.

5

Bellamy

Bellamy Dünyalının bir kız olmasını umursamıyordu. O bir casustu. Düşmandı. O, Asher'ı öldüren ve kardeşini kaçıran insanlardan biriydi.

Kızın korkusu gözlerinden okunuyor, kendini kurtarmak için toprağı eşelerken siyah saçları yüzünün bir yanından diğer yanma savruluyordu. Ama Wells'in yanına çöken Bellamy, onu daha da sıkı tutuyordu. Octavia'nın nerede olduğunu söylemeden onun kaçmasına izin veremezlerdi.

Wells'in kızı ayağa kaldırmasına yardım etti ve kızı sertçe çekti. "Nerede o?" diye bağırdı. Yüzü yüzüne o kadar yakındı ki, nefesi saçlarının tellerini uçuruyordu. "Kız kardeşimi nereye götürdünüz?"

Kız irkildi ama hiçbir şey söylemedi.

Bellamy, tıpkı bakım merkezinde Octavia'yla uğraşan çocuklara yaptığı gibi kızın kolunu büktü. "Bana şimdi

söyle yoksa her nereden geldiysen oradan çıktığına pişman ederim seni!"

"Bellamy," dedi Wells sertçe. "Sakin ol. Daha hiçbir şey bilmiyoruz. Onun bunlarla hiçbir ilgisi..."

"Ya tabii ilgisi yok," diyerek sözünü kesti Bellamy. Uzanıp kızın saçını kavrayarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Bana şimdi söyle yoksa bu iş çok tatsızlaşacak."

"Kes şunu!" diye bağırdı Wells. "Dilimizi konuşamıyor olabilir. Bir şey yapmadan önce biz..."

Wells'in sözü bir kez daha kesildi, bu sefer sesleri duyup neler olup bittiği görmeye gelenlerin bağırışları ve ayak sesleriyle. "Bir tanesini yakalamışsın," dedi Graham, ite kaka öne geçmeye çalışarak. Sesinde hayranlık gibi bir şeyler vardı.

"Yani şimdi o Dünyalı mı?" diye sordu Waldenli bir kız, dehşetle.

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu bir başkası.

"Muhtemelen bir mutanttır. Ona sadece dokunarak bile radyasyon zehirlenmesi geçirebilirsiniz," dedi uzun boylu Arkadyalı bir çocuk, daha iyi görebilmek için boynunu eğmişti.

Kızın radyoaktif olması ya da hatta lanet olası *kanatlarının* bile olması Bellamy'nin umurunda değildi. Umurunda olan tek şey o ve arkadaşlarının kardeşini nereye götürdüklerini öğrenmekti.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu bir kız, mızrağını öbür eline alarak.

"Onu öldüreceğiz," dedi Graham, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. "Sonra da kafasını bir kazığa geçireceğiz ki, diğerleri bizi tehdit eden insanlara ne yaptığımızı bilsinler."

"Ben onunla küçük bir konuşma yapmadan olmaz," diye kükredi Bellamy. O ileri atılınca gözlerini kısan kız onu devirmek için dizini kaldırdı ama Bellamy kenara sıçradı.

"Bellamy geri çekil!" diye emretti Wells, kızı sabit tutmakta zorlanarak.

Graham alaycı alaycı güldü. "Önce onunla biraz eğlenmek istiyorsun ha? Kız zevkini eskiden beri pek anlayabildiğimi söyleyemem küçük Şansölye ama hepimizin farklı ihtiyaçları olabiliyor tabii."

Wells, Graham'a kulak asmayıp Waldenli bir çocuktan ip istedi. "Onu bağlayacağız ve ne yapacağımıza karar verinceye kadar revirde tutacağız."

Öfkesi midesinden göğsüne doğru ilerlerken Bellamy, Wells'e düşmanca bakıyordu. Bu yeterli değildi. Burada ne kadar süre dikilirlerse, o insanlar Octavia'yı o kadar uzağa sürüklüyor olabilirlerdi. "Kardeşimi nerede bulacağımızı bize söylemesi gerekiyor," diye patladı, sanki karar vermesi gereken kişi oymuş gibi Wells'e meydan okuyordu. Bellamy diğerleri Wells'e boyun eğmeye başladığında umursamamıştı. Graham'a uyacaklarına ona uymaları daha iyiydi. Ama bu Wells'in bu kıza ne yapılacağına karar vereceği anlamına gelmiyordu. Bellamy'nin kardeşi ile yegâne bağlantıları bu kızdı.

Waldenlı çocuk elinde iple koşarak geldi. Wells kızın önce ellerini arkadan bağladı, sonra da ayaklarını; sadece kısa adımlar atabilecekti. Rahat ve çalışılmış hareketleri Bellamy'ye Wells'in sadece şımarık bir Phoenixli olmadığını hatırlattı. Tutuklanmadan önce muhafızlık eğitimi alıyordu. Daha doğrusu, subaylık eğitimi. Bellamy yumruklarını sıktı.

"Yol açın!" diye bağırdı Wells, mahkûmunu kulübeye götürürken. Kızın uzun siyah saçları yüzünü artık kapatmıyordu ve Bellamy ilk kez ona iyice bakabilmişti. Gençti, belki de Octavia'nın yaşındaydı, badem şeklinde yeşil gözleri vardı. Kızın en tuhaf yanı teniydi; üzerindeki tüylü, siyah şey değil. Kolonicilerin ten rengi çeşit çeşitti, ama yüz grubu Clarke onlara sürekli güneşte kalmamalarını tembihleyene kadar ilk haftada tamamen yanmıştı. Ama tutsağın teninde bir parıltı vardı; çıkık elmacık kemikleri çillerle kaplıydı. Onların aksine kız, güneş ışığı ile büyümüştü.

O insanların Octavia'ya nasıl davrandıklarını düşünürken öfkesi mide bulantısına dönüştü. Onu bağlamışlar mıydı? Bir yerlerde bir mağaraya mı kapatmışlardı? Octavia küçük yerlerden nefret ederdi. Korkuyor muydu? Onun için ağlıyor muydu? O an, eğer kardeşine yardımı olacağını düşünse baltayı alıp kendi elini bile keserdi.

Bellamy, Wells'i ve Dünyalıyı, hâlâ uyuyor olan Clarke'tan başka kimsenin olmadığı revire kadar takip etti. Wells'in kızı diğer yatağa oturtmasını, ellerinin sıkıca bağlı olduğundan emin olmak için kontrol etmesini sonra da geri

adım atıp, muhtemelen subaylık eğitiminde edinmiş olduğu bir ifadeyle incelemesini izledi.

"Adın ne?" diye sordu.

Kız öfkeyle bakıp ayağa kalkmaya çalıştı ama elleri bağlı olduğu için dengesi bozuldu. Wells onu kolayca tekrar yatağa itti. "Dediklerimi anlıyor musun?" diye devam etti.

Bellamy'nin öfke bulutunun arasında rahatsız edici bir düşünce şekillendi. Ya dilimizi *bilmiyorsa?* Kuzey Amerika'ya inmiş olabilirlerdi ama bu Dünyalıların üç yüz yıl önce konuştukları dili konuştukları anlamına gelmiyordu.

Wells kızla göz göze gelmek için yere çöktü. "Burada hâlâ birilerinin yaşadığını bilmiyorduk. Eğer seni rahatsız edecek bir şey yaptıysak özür dileriz. Ama..."

"Özür mü dileriz?" diye haykırdı Bellamy. "Benim kardeşimi kaçırdılar. Asher'ı öldürdüler. Hiçbir şey için özür dilemiyoruz."

Wells ona bir uyarı bakışı attı sonra da Dünyalıya döndü. "Arkadaşımızı nereye götürdüğünüzü bilmemiz gerekiyor. Ve sen bize işe yarar bilgiler verene kadar burada kalacaksın."

Kız, Wells'e döndü ama cevap vermek yerine dişlerini sıkıp ona dik dik baktı.

Wells, ayağa kalktı, hayal kırıklığıyla başını kaşıyıp arkasını döndü.

"Bu kadar mı? Onu sorguya çekme anlayışın *bu mu?* dedi Bellamy, öfke ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu. "Babanın ve Konsey'deki arkadaşlarının birinden bilgi almaları gerektiğinde ne yaptıklarını biliyor musun?"

Kamptaki insanların yarısı babasının muhafızları tarafından sorguya çekilmemişçesine, "Burada işleri öyle halletmiyoruz," dedi Wells, insanı çileden çıkaran bir kendini beğenmişlikle. Clarke'ın yatağına doğru yürüdü, battaniyesini düzeltti, sonra da kapıya doğru ilerledi.

"Onu öyle orada *bırakacak* mısın?" diye sordu Bellamy, kuşkuyla, bir Wells'e bir de mahkûma bakıyordu.

"Kulübenin önünde yirmi dört saat nöbet tutacak birileri olacak. Merak etme, kaçmayacak."

Bellamy bir adım attı. "Evet, kesinlikle kaçmayacak çünkü *ben* burada onunla kalacağım. İkisiyle." Başıyla uyuyan Clarke'ı işaret etti. "Sence onu burada bir katille yalnız bırakmak iyi bir fikir mi?"

Wells, Bellamy'yle göz göze geldi. "Kız bağlı. Kimseye zarar veremez."

Sesindeki aşağılayıcı ton Bellamy'nin tepesini attırmaya yetmişti. "Bu insanlar hakkında *hiçbir şey* bilmiyoruz!" diye karşılık verdi. "Ne çeşit mutasyonlara uğradıklarını. İki başlı geyiği hatırlıyor musun?"

Wells başını salladı. "O bir insan, Bellamy. Canavar değil.

Bellamy homurdanarak kıza döndü. Kız kocaman açtığı gözleriyle bir Wells'e bir Bellamy'ye bakıyordu. "Yine de, ona bizzat göz kulak olursam içim daha rahat eder," dedi. Wells'in, ona zarar vereceğini düşünürse burada kalmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

"İyi." Wells, Bellamy'ye dönmeden önce son bir kez

Clarke'a baktı. "Ama onu şimdilik rahat bırak. Birazdan döneceğim."

Wells gidince, Bellamy Clarke'ın yanına gidip yere eğildi. Dünyalı kız, yatağında kımıldanmış, yüzünü diğer duvara dönmüştü ama Bellamy, kızın omuzlarındaki gerginlikten her hareketini hissedebildiğini anlayabiliyordu.

İyi, diye düşündü. Bir sonraki hareketimi düşünsün. Ne kadar korkarsa, Octavia'yı nerede bulabileceklerini söyleme ihtimali o kadar artacaktı. Bellamy ne olursa olsun kardeşini kurtaracaktı. Hayatının geçen on beş yılında onu korumak için her şeyini riske atmıştı, şimdi de durmaya hiç niyeti yoktu.

Bellamy Anma Günü'nü çok seviyordu. Bunun nedeni bakım merkezindeki öğretmenlerinin, atalarının Dünya'dan kaçabildikleri için ne kadar şanslı olduklarını homurdanmaları değildi. Bellamy'nin büyük büyük babası, torunlarının, devridaim havaya sahip gezici bir tenekede tuvalet temizleme şerefine erişeceklerini bilseydi, muhtemelen şöyle derdi: "Bakın ne diyeceğim çocuklar, ben aslında burada iyiyim." Nedeni bu değildi, Bellamy Anma Günü'nü iple çekiyordu çünkü depoların bulunduğu güverteler neredeyse bomboş olduğundan, Anma Günü yağmalamak için en uygun zamandı.

Duvarın dibine dikkatsizce itilmiş eski püskü bir jeneratörün arkasına girdi. Böyle yerler değerli eşyaları yıllarca

gizleyebilirdi. Bir önceki Anma Günü'nde C güvertesindeki bir ızgaranın içinde hakiki bir çakı bulmuştu. Pembe bir kumaş parçasını çekip çıkaran Bellamy sırıttı. Eşarp mıydı bu? Toz parçacıklarını umursamayarak onu salladı. Pembe bir battaniyeydi bu, üzerinde daha koyu pembe bir çizgi vardı. Bellamy onu dikkatlice katlayıp ceketinin içine soktu.

Tekrar bakım merkezine doğru ilerlerken, bulduğu şeyi Octavia'ya vermeyi düşündü. Octavia kısa süre önce beş-altı yaşındaki çocukların uyuduğu küçük yatak odasından, büyük kızların yurduna geçmişti. Büyük çocuk olarak düşünülmesi hoşuna gitse de yurt ona hâlâ korkutucu geliyordu. Güzel bir battaniye bu yeni yeri evi gibi görmesine yardımcı olurdu.

Ama battaniyeyi tekrar kolunun altına koyup, yumuşak yünü teninde hissedince, saklayamayacağı kadar değerli olduğunu anladı. Bakım merkezinde hayat zordu. Yemeğin aslında eşit olarak dağıtılması gerekirken yetimler, korku ve rüşvete dayalı bir sistem geliştirmişlerdi. O yanında olmadan, Octavia asla yeteri kadar yemek yiyemezdi. Çöpleri karıştırmakta Bellamy'nin üstüne yoktu. Bulduğu her şeyi ya istihkak puanlarıyla takas etmiş ya da fazladan yiyecek için mutfak çalışanlarına rüşvet olarak vermişti. Son birkaç yıldır gayet başarılı bir şekilde Octavia'nın karnının doymasını sağlamıştı. Bakım Merkezi'ndeki insanların gözlerinde olan o aç, o yabani parıltı Octavia'nın gözlerinde hiç olmamıştı.

Nadiren kullanılan servis girişinden gizlice girdi ve bat-

taniyeyi her zamanki yere, kimsenin göremeyeceği kadar alçak olan ızgaraya sakladı. Gece onu alıp karaborsada takas etmeye giderdi. Loş, dar koridorlarda kimseler yoktu, bu da herkesin hâlâ Anma Günü için toplantı odasına tıkılmış, zorla Felaket ve radyasyon zehirlenmesi ile ilgili eğlenceli bilgiler dinlettirildiği anlamına geliyordu.

Bellamy köşeyi döndü. Kızlar yurdundan sesler gelince şaşırdı, çok tiz bir kahkaha sesi geliyordu ama arkadan gelen sesi bastıracak kadar yüksek değildi –biri mi ağlıyordu? Hızını arttırdı ve kapıyı çalmadan içeri daldı. Yaşça büyük birkaç kız daire oluşturacak şekilde yan yana dizilmişlerdi. Yaptıkları şeye o kadar dalmışlardı ki geldiğini fark etmediler.

Sarışın, uzun boylu bir kız bir şeyi havaya kaldırmış, kıkır kıkır gülüyordu. Küçük bir el de uzanıp onu almaya çalışıyordu. Octavia. Loş ışıkta bile, ona eziyet edenlerin arasından, onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını ve kocaman gözlerini görmüştü.

Onun her gün siyah saçlarına taktığı kırmızı kurdelesini almışlardı. "Geri verin," diye yalvardı, Bellamy'nin kalbine kramplar sokan, titrek bir sesle.

"Nedenmiş?" diye alay etti büyük kızlardan biri. "Onu takınca geri zekâlı gibi görünüyorsun. Yoksa istediğin bu mu?"

"Evet," dedi üçüncü kız. "Sana iyilik yapıyoruz. Şimdi insanlar 'O çirkin kurdeleli tuhaf küçük kız kim?' diye sormayacaklar."

Kurdeleyi elinde tutan kız, onu inceliyormuş gibi yaptı. "Bence bu gerçek bir kurdele bile değil. Kesin çöp poşetinden falan çıkmıştır."

Arkadaşı kıkırdadı. "Bence bu yüzden geri dönüşüm güvertesi gibi kokuyor."

"Sen de seni bulduklarında çürümüş ceset gibi kokacaksın," diye lafını kesti Bellamy, uzun bir adım atıp sarışın kızın elinden kurdeleyi kaptı. Onları iterek yolundan çekti ve Octavia'nın yanına diz çöktü. "İyi misin?" Elini uzatıp gözyaşlarını sildi.

Octavia burnunu çekerek başını salladı. Bellamy kurdeleyi ona uzattı, o da sanki canlıymış ve elinden kaçıp gidebilirmiş gibi küçük avcuyla onu sıkıca tuttu.

Bellamy kalktı, bir eli kardeşinin omzundaydı, kızlara döndü. Sesi gergindi. "Eğer bir daha onu rahatsız ettiğinizi duyarsam, uzaya bırakılmış olmayı dilersiniz."

Kızlardan ikisi birbirlerine endişeyle baktılar, sarışın olansa sadece kaşlarını kaldırıp sırıtmakla yetindi. "Onun burada olmaması gerekiyor. O, senin aptal fahişe annen yüzünden dünyaya gelmiş bir oksijen israfı. Ve senin kız kardeşin" –kız kardeş kelimesini sanki mide bulandırıcı bir şeymiş gibi söyledi– "aynı annesine benzeyecek."

Bellamy'nin kasları beyninden önce davrandı. Daha ne yaptığının farkına varmadan, kızı boğazından kavramış ve duvara yapıştırmıştı. "Eğer kardeşimle bir daha konuşursan, hatta ona bakmaya kalkarsan seni öldürürüm," dedi.

Boynunu iyice sıktı, onu sonsuza dek susturmak için ani ve korkutucu bir arzuya kapılmıştı.

Uzaklarda birinin bağırdığını duydu. Kızı bıraktı ve bir çift el tarafından sürüklenip götürüldü.

Bu Bellamy'nin müdürün odasına ilk götürülüşü değildi ama hiçbir zaman yol boyunca bu kadar küfür etmemişti. Bellamy'yi yakalayan bakıcı onu bir koltuğa oturttu ve orada müdürü beklemesini söyledi. "Bundan uzak dur," dedi adam, Bellamy'nin karşısındaki koltukta oturan kıza.

Bakıcı ellerini tarayıcıdan geçirdi, kapının açılmasını bekledi ve uzun adımlarla tekrar dışarı çıktı. Bellamy kaşlarını çattı. Bir yanı şu anda tüymek istiyordu. Kız kardeşine eziyet eden uzay çöplüğünü boğmaya çalışmak bir ihlal sayılıyor muydu? Şu ana dek o kadar fazla uyarı almıştı ki müdürün onu hapse atacak raporu yazması an meselesiydi. Ama birkaç günden fazla kanun kaçağı olarak kalamazdı. Yakalandıktan sonra Octavia'ya kim bakacaktı hem? Burada kalıp kendini savunmaya çalışmak daha iyiydi.

Kızı süzdü. Aşağı yukarı onun yaşlarındaydı, ama onu daha önce görmemişti, yeni gelenlerden biri olmalıydı. Ayaklarını altına uzatmış oturuyor bir yandan da endişeli bir şekilde süveterinin düğmeleriyle oynuyordu. Dalgalı, sarı saçları düzgün ve parlaktı. Onu odasında son bir kez giyinip, cehennem gibi yere gitmek için saçlarını özenle yaparken hayal etti ve beklenmedik bir şekilde ona karşı bir acıma duygusu hissetti.

"Ne yaptın bakalım?" dedi kız, düşüncelerini bölerek. Sesi, sanki en son konuşmasının üzerinden uzun zaman geçmiş ya da az önce ağlıyormuş gibi, çatallıydı. Buraya nasıl düştüğünü hayal etti, ailesi ölmüş ya da suç işleyip uzaya mı uçurulmuştu acaba?

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Bir kıza saldırdım," dedi her zamanki, rahat, umursamaz ses tonuyla. Kızın gözleri fal taşı gibi açılınca Bellamy bir anda açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Kız kardeşimin canını yakıyordu."

Kızın gözleri daha da açıldı. "Kız kardeşin mi?" Sarışın kızın aksine, kelimeyi çok ender ve çok değerli bir şeymişçesine kullandı. Tamam, o kesinlikle yeni gelmişti; bakım merkezindeki herkes onu ve Octavia'yı biliyordu. Katı nüfus kuralları yüzünden, en azından bir nesildir gemide kardeş görülmemişti.

"Teknik olarak konuşmak gerekirse o benim yarı kardeşim –ama birbirimizden başka kimsemiz yok. Adı Octavia." Gülümsedi, onun adını her söylediğinde gülümsediği gibi. "Ee, sen buraya yeni mi geldin?"

Kız başını salladı. "Ben Lilly," dedi.

"Güzel isim." Kulağa ne kadar aptalca geleceğini fark edemeden kelimeler ağzından çıkıvermişti. "Ben de Bellamy." Tam bir şapşal olmadığını kanıtlamak için başka bir şey düşünmeye çalıştı ama o sırada kapı kayarak açıldı ve müdür güçlükle yürüyerek içeri girdi.

"Yine mi sen," dedi Bellamy'ye ters ters bakarak. "Lilly

Marsh sen misin?" diye sordu, Bellamy'yle asla konuşmadığı bir tonla. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Hadi ofisime gidelim de sana burada işlerin nasıl yürüdüğünü biraz anlatayım." Lilly yavaşça ayağa kalkarken, müdür tekrar Bellamy'ye döndü. "Cezanı bir ay erteliyorum ama çizgiyi azıcık da olsa aşarsan buradan gidiyorsun. Temelli olarak."

Bellamy şaşırıp rahatlasa da müdirenin fikrini değiştirmesine yetecek kadar oyalanmayacaktı. Koltuktan fırlayıp kapıya doğru koşturdu. Kapının açılmasını beklerken Lilly'ye bakmak için arkasına döndü.

Kızın ona gülümsediğini görünce şaşırdı.

6

Clarke

Ne yaparsan yap, yeter ki laboratuvara girme.

Kederli çığlıklar ona ulaşıyordu, ta ki Clarke hangisinin duvarın öbür tarafından hangisinin beyninin derinliklerinden yankılandığını ayırt edemeyinceye kadar.

Deneylerde tehlikeli seviyelerde radyasyon kullanılıyor. Sana zarar gelmesini istemiyoruz.

Laboratuvar hayal ettiğinden çok farklıydı. Atölye yerine hastane yataklarıyla doluydu ve her yatakta bir çocuk vardı.

Bizim işimiz Dünya'nın insanların yaşam sürebileceği bir yer olup olmadığını tespit etmek. Herkes bize güveniyor.

Clarke odaya baktı, arkadaşı Lilly'yi arıyordu. Lilly yalnızdı ve korkuyordu. Etrafındaki herkes ölüyordu. Küçücük vücutları neredeyse bir deri bir kemik kalana kadar eriyip gidiyordu.

Senin böyle öğrenmeni asla istemezdik.

Ama Lilly neredeydi? Clarke, sık sık ailesinin laboratuvarda olmadığında, onu ziyarete geliyordu. Arkadaşına kütüphaneden aldığı kitapları, okulun kilerinden çaldığı şekerleri getiriyordu.

Bu bizim fikrimiz değildi. Yardımcı Şansölye bizi bu çocuklar üzerinde deney yapmaya zorladı. Eğer reddetseydik bizi öldürürdü.

Clarke bir yataktan diğerine yürüdü. Her birinde hasta bir çocuk vardı. Ama hiçbiri onun en iyi arkadaşı değildi. Ve birden hatırladı. Lilly ölmüştü. Çünkü Clarke onu öldürmüştü.

Seni de öldürürlerdi.

Lilly, acısını dindirmesi için ona yalvarmıştı. Clarke bunu istememişti ama Lilly'nin iyileşme şansı olmadığını biliyordu. Sonunda kabul etti ve arkadaşına acısını dindirecek ölümcül ilaçları verdi.

Clarke arkadaşına, *özür dilerim*, demeye çalıştı. *Özür dilerim. Özür dilerim.*

***

"Önemli değil, Clarke. *Şşş*, önemli değil. Ben buradayım."

Clarke'ın gözleri birden açıldı. Yatakta yatıyordu, bacakları sargılıydı... Neden? Ne olmuştu?

Bellamy yanında oturuyordu, yüzü bitkin ve kirliydi. Ama Clarke'ın daha önce görmediği bir tebessüm vardı yüzünde. Keyif ya da alay içermeyen, ışıltılı bir gülümse-

meydi bu. Şaşırtıcı bir samimiyeti de vardı. Bu gülümseme, Bellamy'nin içini, çamaşırlarıyla yüzmeye gittikleri zamankinden çok daha fazla gösteriyordu.

"Tanrı'ya şükür iyisin. Yılanın seni ısırdığını hatırlıyor musun?" Hatıra parçacıkları zihnini delip geçerken Clarke gözlerini kapattı. Yerdeki sürünme ve kımıldanmalar. Gözlerini kör eden acı. Yine de şu an farkına varabildiği tek his Bellamy'nin elinin sıcaklığıydı. "Sana çok amaçlı panzehir şeyini verdik, ama zamanında alabildiğinden emin değildim."

Clarke ayağa kalktı, bir anda ayılmıştı. "Beni ta oralardan kampa mı *taşıdın?*" Bellamy'nin kollarında o kadar zaman baygın olduğu düşüncesiyle yanakları kızardı. "İlaç nereden aklıma geldi?"

Bellamy kapıya hızlıca şöyle bir baktı. "O kısım tamamen Wells'in marifeti."

Söylediği isim küt diye Clarke'ın göğsüne oturdu. Arkadaşı Thalia'yı kurtarmak için yanan çadıra koşarken Wells tarafından durdurulduktan sonra kampı bir yas ve öfke bulutuyla terk etmişti. Ama bu yeni revir kulübesine bakınca hissettiği tek şey hüzündü. Thalia gitmişti ve aslında yaptığı şeyden dolayı Wells'i pek de suçlayamazdı. Hayatını kurtarmıştı –şimdi de ikinci kez.

Kulübenin öbür tarafındaki bir yatağın üstünde kıvrılmış yatan küçük bir kız vardı. Clarke onu daha iyi görebilmek için doğrulmaya çalıştı ama Bellamy nereye baktığını görünce Clarke'ın yatağının ucuna oturup önünü kapattı. "Ee," dedi arkasına dönüp bakarak. "O konuya gelirsek..."

Bellamy gayet tarafsız bir ses tonuyla, Asher'ı ölümüne yol açan saldırıyı ve Wells'in esir aldığı kızı anlattı.

"Ne?" dedi Clarke ayağa fırlayarak. "Yani şimdi bana oradaki kızın *Dünya'da* doğduğunu mu söylüyorsun?" Bir yanı, meyve bahçesini gördüklerinden beri bunun olmasını bekliyordu ama uyanıp birkaç metre ötede bir Dünyalı görmek bir anda idrak etmesi zor bir durumdu. Beyninin her bir bölümünden binlerce soru fışkırıyordu. Felaket'ten nasıl sağ kurtulmuşlardı? Kaç kişilerdi? Gezegenin her yerinde parça parça insanlar mı vardı, yoksa sadece bu bölgede miydiler?

"Alçak sesle konuş," diye fısıldadı Bellamy. Elini Clarke'ın omzuna koydu ve onu tekrar nazikçe yatağa götürdü. "Galiba uyuyor ve ben mümkün olduğu kadar uzun bire süre böyle kalmasını istiyorum. Onu burada tutuyor olmamız zaten yeterince ürkütücü."

Clarke elini çekip ayağa kalktı. Damarlarında dolaşan heyecan ve şok bütün vücudunu titretmişti. "Bu inanılmaz bir şey. Onunla konuşmak zorundayım!"

Henüz bir adım daha atamadan Bellamy bileğini kavradı. "Bu iyi bir fikir değil. Onun arkadaşları Octavia'yı kaçırdı ve Asher'ı öldürdü. Onu casusluk yaparken yakaladık." Dudağını büktü. "Muhtemelen bir dahaki sefere kimi kaçıracağını düşünüyordu."

Clarke ona şaşkın şaşkın baktı. Neden kıza *sormak* yerine onun planları hakkında tahmin yürütüyorlardı? Denemekten zarar gelmezdi, özellikle de elleri ve ayakları

bağlıyken. Clarke onu daha iyi görebilmek için parmak uçlarında durdu. Kız arkası Bellamy ve Clarke'a dönük vaziyette yana kıvrılmıştı. Hiç kımıldamıyordu sanki.

Bellamy, Clarke'ı tutarak yatağa çekti. "Bence kız dilimizi konuşabiliyor. Hiçbir şey söylemedi ama söylediklerimizi anlıyor gibi görünüyordu. Ondan faydalı bir bilgi alabildiğimiz anda çıkıp Octavia'yı bulmaya gideceğim."

Sesi sakindi ama kız kardeşinin adını söylediği anda telaşını gizleyemedi. Bir anlığına Clarke'ın düşünceleri yataktaki kızdan uzaklaştı ve Bellamy'yle birlikte Octavia'nın izlerini takip ettikleri ormana döndü. Bellamy onu buraya kadar taşıyabilmek için Octavia'ın izini takip etmeyi bıraktığından dolayı kendini biraz suçlu hissetti.

Kafasında başka bir düşünce şekillenirken, "Bellamy," dedi. "Bulduğumuz o enkaz var ya. Üzerindeki logoyu hatırlıyor musun? TG yazıyordu." Koloni'deki her çocuk TG'nin, yani Trillion Galactic'in aslında onların gemilerini yapan şirket olduğunu bilirdi.

"Biliyorum," dedi. "Ama bu birçok anlama gelebilir."

"Bizim iniş gemimizden değil," dedi hızlıca, sesi heyecanla artıyordu. "Bu da demek oluyor ki, enkaz Koloni'nin aşağı gönderdiği başka bir şeyden olmalı. Bir çeşit insansız hava aracı olabilir mi? Ya şeyse..." Sesi kısıldı, bir anda aklının bir köşesinde türeyen bir fikir kıvılcımını paylaşmakta tereddüt etti. "Bence ne olduğunu çözmemiz önemli."

Bellamy elini tuttu. "Octavia'yı alır almaz, gidip ona bakarız."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Her şey için. Beni buraya geri getirmek için çok zaman kaybettin, biliyorum."

"Evet, şey, Dünya'daki tek doktoru kaybetseydik çok yazık olurdu, eğitimini tamamlayamadan tutuklanmış olsan da. Vücudumun hangi parçasını sakatlamaktan kaçınmalıyım, bana tekrar söyler misin?" dedi gülümseyerek. "Bileklerde mi daha iyisin, yoksa dirseklerde mi?"

Clarke onu neşeli bir halde gördüğü için sevinçliydi, ama bu göğsünde büyüyen suçluluk duygusunu atmaya yetmezdi bu. Sesini alçalttı, yine revirin öbür ucundaki kızı süzüyordu. "Sadece... tekrar gitmen gerekiyorsa, gitmelisin. Benim yüzümden bir gün kaybettiğin için kendimi berbat hissediyorum."

Bellamy'nin alaycı gülümsemesi yumuşadı. "Önemli değil." Elini uzattı ve farkında olmadan Clarke'ın saçının bir tutamını parmağıyla okşamaya başladı. "Bence şimdilik en iyisi, gidip izi aramadan önce şu kızın neler bildiğine bir bakmak."

Clarke başını salladı, Bellamy ona kırılmadığı için ve hemen gitmeyi planlamadığı için rahatlamıştı. "Octavia sana sahip olduğu için çok şanslı," dedi ve başını yana yatırıp gülümseyerek Bellamy'yi izledi. "Biliyor musun, Walden'da *kardeşi olan birileri* olduğunu duyduğum zamanı hatırlıyorum."

Bellamy kaşını kaldırdı. "Namım benden önce yürüyor ha? Galiba buna şaşırmamam lazım. Bu kadar yakışıklı biri hakkında *konuşmamak* mümkün mü?

Clarke dirseğini kaburgalarına geçirdi. Bellamy abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu, sonra da güldü. "Doğru," diye devam etti Clarke. "Arkadaşım Lilly sizi bakım merkezinden hatırlıyordu. Galiba tam olarak şöyle demişti 'Ağabeyi olan bir kız var. Bir kardeşi olması harika, ama öyle göz alıcı bir çekiciliği var ki, kimse ona doğrudan bakamıyor. Biraz fazla göz kamaştırıcı, sanki güneşe bakıyormuşsun gibi.'"

Gülümsemeyen Bellamy'nin yüzü bembeyaz oldu. "Lilly? Lilly Marsh değildi herhalde, değil mi?"

Pot kırdığını anlayınca Clarke'ın göğsü daraldı. Elbette Bellamy ve Lilly birbirlerini tanıyorlardı. Walden bakım merkezinde o kadar da fazla çocuk olamazdı, değil mi? Lilly, Walden'daki yaşamı hakkında kendi isteğiyle nadiren bilgi verirdi, Clarke da sormazdı. Bilerek yaptığı bir şey değildi ama Lilly'yi geçmişi olmayan, seveni olmayan bir kız olarak düşünmenin ona daha kolay geldiğinin farkına varmıştı.

"Sen Lilly'yi nereden tanıyordun?" Bellamy ona gözlerini dikmiş bakıyor, gözlerinde çaresizce gizlemeye çalıştığı bilgiyi arıyordu.

"Onunla hastanede tanıştım, stajyerliğim sırasında," dedi Clarke, kısa cümlesindeki yalanları saymakla uğraşmadı. "Arkadaş mıydınız?" Omzunu silkip, onu bakım merkezinden hayal meyal tanıdığını söylemesi için dua etti.

"Biz..." Bellamy duraksadı. "Biz arkadaştan daha öteydik. Lilly sevdiğim tek kızdı. Seninle tanışana kadar."

"Ne?" Clarke şaşkınlıkla ona baktı. Onun arkadaşı, ailesinin de deneği olan Lilly, Bellamy'nin...

"İyi misin?" diye sordu Bellamy. "Gemide bir kız arkadaşım olmuş olması seni rahatsız mı etti?"

"Hayır. Tabii ki etmedi," dedi. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum." Kalbi hızla atıyordu, Bellamy'nin yüzündeki ifadeyi görmeden arkasını döndü. Gerçeğe dair bir ipucu vermektense, mantıksız bir şekilde kıskanç ve sahiplenici biri olduğunu düşünmesi daha iyiydi.

"Peki," dedi Bellamy, ikna olmadığı açıktı. "Çünkü bu uzun zaman önceydi."

Clarke arkasını dönmedi. Lilly'nin ölümü Bellamy'ye uzun süre önce gibi geliyor olabilirdi ama Clarke arkadaşının son anlarını her gün yeniden yaşıyordu. Her gözlerini kapattığında ve uyumaya çalıştığında Lilly'nin yüzünü görüyordu. Sesi hâlâ beyninde yankılanıyordu.

Lilly'nin ölümü hiçbir zaman aklından çıkmamıştı. Çünkü onu öldüren Clarke'tı.

7

Glass

Luke'un evinden ilk kez dışarıya çıkarken ikisi de sessizdi. Ürkütücü derecede sessiz koridora adımlarını attıklarında, Glass, Luke'un eline uzandı; sessizlik onu şoke etmişti. Son birkaç gün gemiyi saran karmaşa kaybolup gitmişti sanki. Bir ümitsizlik dalgası onu alıp götürmüştü. Loş tavan ışıkları, gözlerini açık tutmaya çalışan yorgun bir çocuk gibi, bitkin bir halde titreşiyordu.

Ana merdivenlerden yavaşça indiler. Sonunda, geminin elektrik ve su tesisatları için kullanılan alt kata ulaştılar. Glass, Luke'u hava boşluğunun önünde durdurup ızgarayı çıkartana kadar ikisi de konuşmadı.

"Lütfen," dedi Luke. "Bana bırak." Izgarayı duvardan söktü ve abartılı bir nezaketle yere koydu. "Seni nasıl bir randevuya götüreceğim konusunda endişelendiğim o kadar saati düşündüm de, aslında seninle havalandırma boyunca romantik bir sürünmeye çıkabilirmişiz."

"Hepsi senin sayende," dedi Glass, gözlerinin arkasında toplanan gözyaşlarına rağmen gülümsemeyi başardı.

"Ne?" Luke uzandı ve Glass'ın saçlarını karıştırdı. "Varoş şekli mi yapıyorsun?"

Glass parmak ucunda yükselip onu öptü. "Maceracı olmaya çalışıyorum."

Luke ona sarıldı. Kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Sonra onu kaldırıp havalandırmaya doğru itti. İçeri girmesini bekleyip ızgarayı tekrar taktı.

Glass, görmesini engellemek üzere olan gözyaşlarını silmek için bir an durdu. "Bende seni seviyorum," diye fısıldadı, Luke'un bunu duyamayacağını biliyordu. Sonra dişini sıktı ve dar, metal bacadan aşağıya sürünmeye başladı.

Loş ışıkta önünü zar zor görüp yavaş yavaş ilerleyen Glass kapıyı açtığında annesinin yüzünün alacağı şekli hayal etti. Annesi rahat bir nefes mi alacaktı acaba? Yoksa gizlice Walden'a giderek hayatını tehlikeye attığı için ona hâlâ kızgın mıydı? Annesine son bir yılda yaşattığı onca acıyı düşünmek bile Glass'ın kalbine kramplar girmesine neden oluyordu. Eğer her şeyin sonu geldiyse özür dilemek için son bir şansa, onu ne kadar sevdiğini söylemek için son bir fırsata ihtiyacı vardı.

Bileği metal duvara çarpınca acıyla yüzünü buruşturdu. İki yıl önce birisi ona bir gün havalandırma boşluğunda, Walden'dan Phoenix'e kadar sürünerek gideceğini söyleseydi kahkahalarla gülerdi. O zamanlar her şey farklıydı –o

farklıydı. Karanlığın içinde gülümsedi. Hayatı tehlikede olabilirdi ama en azından uğruna savaşabileceği bir hayattı bu.

"... Felaket geldiğinde, yüz doksan beş bağımsız ulus vardı, buna karşın çoğu, dört büyük ittifaktan birine katılmıştı."

Glass, esnedi, ağzını gönülsüzce kapattı. Öğretmenleri, hologramlar daha kolay görülebilsin diye ışıkları kısmıştı; bu nedenle Glass'ın dersi dinlemediğini anlaması pek mümkün değildi.

"Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk altı haftasında, yaklaşık iki milyon kişi öldürüldü..."

Glass, sırasının üzerine eğilerek, "Cora," diye fısıldadı "Cora."

Cora başını kaldırdı ve uykulu uykulu Glass'a baktı. "Ne var?"

"... sonraki altı ayda da beş milyondan fazlası açlıktan öldü."

"Mesajlarımı aldın mı?"

Cora gözlerini ovuşturdu, sonra da kornea slipini aktive etmek için tekrar gözlerini kırptı. Okunmayan mesajlarını tararken gözlerini kıstı, aralarından biri Glass'tandı. Glass dersten sonra takas pazarına gitmek isteyip istemediğini soruyordu.

Birkaç saniye sonra, Glass'ın görüş alanının sağ üst köşesinde bir ışık belirdi. Cora'dan bir mesaj gelmişti. Göz-

lerini kırptı. *Tabii ki, eğer acele edersek. Annemle 3'te buluşmam gerekiyor.*

Neden? Glass tekrar gözlerini kırptı.

Sera görevi ☺

Glass gülümsedi. "Sera görevi" Cora'nın ailesinin güneş enerjisi tarlalarına fazladan bir ziyaret yaptıklarında kullandıkları koddu. Bu kesinlikle yasadışıydı ama muhafızlar buna göz yumuyordu çünkü Cora'nın babası kaynak şefiydi ve kimse onu kızdırmak istemiyordu: Glass, Cora'nın ailesinin en iyi mahsulleri bu şekilde almasını umursamıyordu. Glass'ın ailesinin de kendilerine göre bazı avantaları vardı. Hem Cora arada bir onun da taze meyve yemeye gelmesine izin veriyordu.

"Evet, Clarke?" Öğretmen ön sırada parmağını kaldırmış olan bir kızı işaret etti. Glass ve Cora gözlerini devirdiler. Clarke'ın hep bir sorusu vardı ve öğretmenler onun "entelektüel merakından" öyle memnundu ki, dersin bitmesi gereken saatten sonra bile onun gevezelik etmesine izin veriyorlardı

"Herhangi bir türün soyu tükenmiş miydi? Yoksa bunların hepsi Felaket'ten sonra mı oldu?"

"Bu ilginç bir soru Clarke. Yirmi-birinci yüzyılın ortalarında en azından üçte biri..."

"Keşke onun soyu tükense," diye mırıldandı Glass, Cora'ya mesaj olarak atmak için göz kırpmaya bile yeltenmedi.

Cora güldü. Sonra iç çekti ve kafasını tekrar sırasının üzerine koydu. "Bitince beni uyandır."

Glass inledi. "Bu kızın bir hayata ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Eğer çenesini kapatmazsa onu uzaya uçuracağım."

Öğretmenleri en sonunda onların gitmesine izin verince, Glass ayağa fırladı ve Cora'nın elini tuttu. "Hadi," diye sızlandı. "O elbise için düğme bulmam lazım."

"Takas pazarına mı gidiyorsunuz?" diye sordu Clarke hevesle. "Ben de sizinle geleyim. Arkadaşıma bir yastık bulmaya çalışıyorum."

Glass, Clarke'ın pantolonunu ve gömleğini süzdü, o kadar rüküştü ki üzerindekiler Arkadya Pazarı'ndan gelmiş olabilirdi. "O pantolonu yakıp küllerini gömleğinin içine doldurdun mu tamamdır. Hem arkadaşının bir yastığı olur hem de bizim göz zevkimiz bozulmaz."

Cora kahkahayı patlattı ama Glass beklediği zafer heyecanını hissedemedi. Gözleri üzüntü ve şaşkınlıktan kocaman açılan Clarke dudaklarını büzdü ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Neyse ne, diye düşündü Glass. *Yalakalık yapıp herkesin gününü berbat edersen böyle olur.*

Geç bırakıldıkları için Cora'nın Takas pazarı için zamanı olmadı. Glass da eve gitti. Kendi başına alışveriş yapmaktan nefret ediyordu. Görevli subay bakmadığı zamanlarda muhafızların onu dikizlemeleri hoşuna gitmiyordu. Ya da eşleri bakmadığı sırada, erkeklerin onu dikizlemeleri.

Dönüş yolunda, babasının ona daha fazla istihkak pu-

anı vermesini sağlamanın yollarını düşündü. Anma Günü Kutlaması yaklaşıyordu ve en azından bir kereliğine Glass, Cora'dan daha şık olmak istiyordu.

Eve şöyle bir göz atıp okul çantasını yere fırlattı. "Anne?" diye seslendi.

Annesi yatak odasından çıktı. Ustaca uygulanmış makyajının altındaki yüzü solgundu ve gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı; tabii bu ışığın yanıltması da olabilirdi. "Ne oldu?" diye sordu Glass arkasına bakarak. Keşke babası orada olsaydı. Annesi böyle huysuz olduğunda ne yapacağını hiç bilemezdi. "Babam nerede? Hâlâ işte mi? Onunla harçlığım hakkında konuşmak istiyorum."

"Baban gitti."

"Gitti mi? Nasıl yani?"

"Bizi terk etti. Beraber yaşayacaklarmış..." –bir anlığına gözlerini kapattı – "komitedeki şu kızla." Sesi donuktu, sanki hislerini de süslü elbiseleri gibi özenle bir kenara kaldırmıştı.

Glass donakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin harçlığın sorunlarımızın en küçüğü, demek istiyorum," dedi Sonja, koltuğa gömülüp gözlerini kapatarak. "Hiçbir şeyimiz yok."

Phoenix'e çıkan havalandırma boşluğunun köşesini dönerken Glass'ın ayaklarına kramp girmiş, ellerinin derileri soyulmuştu. Diğer tarafta muhafızlar olmaması için, geri

dönüp Luke'u da getirebilmek için dua ediyordu. Onca hengâmenin arasında, Luke'u annesinin evine götürüp saklayabilirdi. Sonra da iniş gemilerinden birine nasıl bineceklerini düşünürlerdi.

Dünya'ya gitmeyi ilk düşündüğünde –hapisteki hücresinden çıkarılıp, diğer doksan dokuz kişiyle birlikte yeryüzüne gönderileceği söylendiği zaman– gezegenin düşüncesi bile onu dehşete sürüklemişti. Ama şimdi yerde başka bir hayat görüntüsü şekillenmeye başlıyordu. Luke'la el ele ormanda yürümek... Bir tepenin üstünde oturup kusursuz, rahat bir sessizlikte gerçek bir gün batımı seyretmek... Belki bazı şehirler sağlam kalmıştı. Luke'un tabaklarının üzerindeki çift gibi Paris'e gidebilirlerdi belki de.

Gülümseyerek Phoenix tarafındaki ızgaraya uzandı ama ızgarayı tutamadı. Havalandırma boşluğunun köşelerini hissedebiliyordu; düz bir şeyle kaplanmıştı, diğer taraftan mühürlenmişti.

Glass, ayakları havalandırmanın ağzına gelecek şekilde döndü. Derin bir nefes alıp bir tekme savurdu. Hiçbir şey olmadı. Bir tekme daha savurdu. Izgara sallansa da yerinden çıkmamıştı. Glass, "Olamaz!" diye çığlık attı, sesi boşlukta yankılanınca yüzünü buruşturdu. Camille, peşinden kimse gelmesin diye diğer taraftan kapağı tıkamış olmalıydı. Aslında mantıklıydı –Waldenli tek bir kaçağın gizlenme şansı bir sürününkinden daha yüksekti. Ama bunu yaparken Glass ve Luke'u ölüme mahkûm etmişti.

Glass dizlerini göğsüne çekti, ona yolun kapalı olduğunu

söylediğinde Luke'un yüzünün alacağı şekli hayal etmemeye çalışıyordu. Luke, iradesinin her bir zerresini dayanıklı ve cesur görünmek için harcardı, ama çaresizliğin gözlerine yansımasını engelleyemezdi.

Annesini bir daha göremeyecekti. Phoenix'teki oksijen bittiğinde, Sonja küçücük evinin içinde kıvrılmış, tek kelime etmeden kaybolan kızına son bir hırıltıyla, bir başına elveda diyecekti.

Ama tam geri dönerken, Glass'ın aklına bir fikir geldi. O kadar gözü kara ve çılgınca bir fikirdi ki gerçekten işe yarayabilirdi.

Eğer Walden'dan Phoenix'e geminin *içinden* geçemiyorsa tek yapması gereken *dışarı* çıkmaktı.

8

Wells

Molly kahvaltıdan sonra da düzelmemişti. Ateşi daha da yükselmişti. Wells onu kaç tane battaniyeyle örterse örtsün titremesini durduramıyordu.

Öğlen olmuştu. Molly sabahtan beri, artık boş olan kulübelerden birinde yatıyordu. Wells kaşlarını çatıp onu seyretti. Alnı boncuk boncuk terlemiş, gözleri tuhaf, sarımsı bir renge bürünmüştü.

Wells, Clarke'la yüzleşmekten kaçıyordu ama artık başka şansı yoktu. Eğilip küçük kızı kollarına aldı ve açıklığa çıktı. Kamptakilerin çoğu Dünyalı hakkında fısıldaşmakla ya da açıklığın bir ucunda Graham'ın yeni mızraklarıyla dalaşmakla meşgul olduklarından onu fark etmese de birkaç kişi Wells'in revir kulübesinin kapısını açıp Molly'yi içeriye taşımasını merakla izledi.

Dünyalı kız kapıya arkası dönük yatıyor, ya uyuyor ya

da uyuyor numarası yapıyordu. Ama Clarke kalkmıştı; kıza öyle dikkatli bakıyordu ki ilk başta Wells'i fark etmedi bile.

Wells, Clarke'ın yatağının yanında uyuyakalmış olan Bellamy'nin üzerinden atlayıp Molly'yi nazikçe boş yataklardan birine yatırdı. Ayağa kalktığında, Clarke kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

"Hey!" Birkaç adım attı. "Nasılsın?"

"Daha iyi," dedi Clarke, boğuk bir sesle, sonra da boğazını temizledi. "Teşekkür ederim... bana panzehri verdiğin için. Hayatımı kurtardın." Sesi samimi geliyordu. Sesinde ne bir öfke vardı ne de yangın sırasında yaptıklarından dolayı Wells'e hâlâ kırgın olduğuna dair bir belirti. Ama belirsiz, kibar ses tonu neredeyse öfkeden daha kötüydü; Wells, ona nazikçe yardım eden bir yabancıydı sanki. Araları bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Yoksa bu yeni bir başlangıç olabilir miydi?

Wells doğru cevabı ararken, Clarke'ın gözleri Molly'ye kaydı. Yüzündeki kopuk ifade kayboldu ve yerini daha tanıdık, keskin bir bakışa bıraktı. "Molly'ye ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Konuşacak başka bir şey olmasından memnun olan Wells, Clarke'a küçük kızın nasıl aniden hastalandığını anlattı. Clarke kaşlarını çatıp yataktan kalkmaya davrandı. "Bekle," dedi Wells hemen yanına koşarak. Elini Clarke'ın omzuna attı ama sonra bunun yanlış olduğunu düşünerek elini geri çekti. "Dinlenmen gerekiyor. Ona buradan bakabilir misin?"

"Ben iyiyim," dedi Clarke, omzunu silkerek. Ayaklarını yere indirdi ve titreyerek ayağa kalktı. Wells yardım etmek için koluna girme dürtüsüyle mücadele etti.

Clarke yavaş yavaş Molly'nin yanına gitti ve onu daha iyi görebilmek için çöktü. "Hey, Molly. Benim, Clarke. Beni duyabiliyor musun?"

Molly cevap olarak sadece Wells'in onu sardığı battaniyenin içinde kıvranarak inledi. Clarke nabzını ölçmek için kızın bileğine parmaklarını koyunca kaşlarını çattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Wells, onlara doğru tereddütlü bir adım atarak.

"Emin değilim." Bademciklerini kontrol etmek için elini Molly'nin boynuna götürdü, sonra dönüp Wells'e baktı. "Ne kadar zamandır buradayız? Yılan ısırığından falan zaman kavramımı yitirmişim sanırım."

"Üç haftadan biraz fazla oldu." Duraksadı, kafasında hesap yapıyordu. "Galiba dün üç hafta oldu."

"Yirmi birinci gün," dedi Clarke sessizce, ondan çok kendisine söylemişti.

"O ne demek? Neden bahsediyorsun?"

Clarke kafasını çevirdi ama Wells gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Bu lanetli bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Clarke ailesinin deneyleriyle ilgili gerçeği ona itiraf ettiğinde çektiği ızdırabı hatırlıyordu. "Bunun radyasyonla bir alakası olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ama... insanlar çok daha önce hastalanmaya başlamazlar mıydı?"

Clarke dudaklarını büzdü; vücuduna, hızla çalışan beynine yetişmesi için zaman verirken yaptığı gibi ağzını yana doğru eğdi. "Radyasyon havada olsaydı doğru, nefes alamazdık. Ama eğer suyun içerisinde ufacık miktarlarda ise, zaman geldi demektir. Ama Molly'nin sorununun bu olduğunu sanmıyorum," dedi hızlıca. "Radyasyon zehirlenmesi gibi *görünmüyor.* Gözlerinde beliren acıdan Wells, onun ölen arkadaşını düşündüğünü anladı. "Bir şeye reaksiyon gösteriyor olabilir. Çok amaçlı panzehrin geri kalanı hâlâ ecza dolabında mı?

"Geri kalanı mı?" dedi Wells. "Sadece küçük bir şişe vardı."

Clarke ona dik dik baktı. "Lütfen tamamını benim üzerimde kullandığınızı söyleme. O muhtemelen on iki dozdu!"

"Bunu ben nereden bilebilirim?" diye sordu Wells, midesine oturan suçluluk duygusu ve öfkeyle.

"Yani hepsi bitti mi?" diye sordu Clarke tekrar. Molly'ye dönüp kimsenin duymayacağı şekilde küfretti. "Bu hiç iyi olmadı."

Wells, Clarke'a detaya girmesini rica edemeden, kapı birden açıldı ve Eric Felix'in elini tutarak içeri daldı. "Clarke, Tanrı'ya şükür uyanıksın. Sana ihtiyacımız var." Genelde acıya dayanıklı olan Eric'i bu denli tedirgin görünce irkilen Wells hemen yanlarına gitti ve Felix'i boş kalan yataklardan birine koymasına yardım etti.

"Irmaktan dönerken yolda bayıldı," dedi Eric telaşla. Önce Clarke'a, sonra da Felix'e baktı. "Yediği her şeyi kustuğunu söyledi."

Bellamy uyanmıştı. Yavaşça ayağa kalktı, esnerken bir yandan da gözlerini ovuyordu. "Ne oluyor? Clarke, senin ayakta ne işin var?"

Onu duymazdan geldi ve Felix'i muayene etmeye başlamak için birkaç titrek adım attı. Gözleri açık olsa da Felix, Clarke'a odaklanmakta zorlanıyor, sorularının hiçbirine cevap veremiyordu.

"Neyi var?" diye sordu Eric; Clarke'a attığı gergin bakışları Wells'e geminin komuta merkezindeki, asteroid veya enkazlar için monitörleri izlemekle görevli muhafızları hatırlattı.

"Emin değilim," dedi Clarke, şaşkın ve rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyordu. O, cevap veremeyeceği sorulardan nefret ederdi. "Ama büyük ihtimalle endişelenecek bir şey yok. Bağırsak iltihabından kaynaklı su kaybından olabilir. Biraz su verip ne olacağına bakalım. Bellamy bize biraz su getirebilir misin?"

Bellamy tereddütle Wells'e baktı, sanki *onun* gitmesini ima ediyordu, ama sonra başını sallayıp hızla kapıdan çıktı.

Wells, sessizce konuşabileceği kadar yakınında ama ona sürtünme tehlikesi olmayacak kadar uzağında olacak şekilde Clarke'ın yanına çömeldi. "Garip, değil mi? Molly ve Felix'in hemen hemen aynı zamanda hastalanmaları?"

"Pek değil. Bu kadar küçük bir alanda, yüz kişi bir arada yaşarken şimdiye kadar bir salgın olmaması mucize."

Wells, Felix'in saçını okşayan Eric'e baktı. "Peki ya bağırsak iltihabı değilse?" dedi sesini alçaltarak. "Ya radyas..."

"Değil," dedi Clarke. Ciğerlerini, stetoskop olmadan en iyi şekilde dinleyebilmek için başını Felix'in göğsüne dayadı.

"Ama öyle olduğunu varsayalım. Ecza dolabında buna çare olabilecek bir şey var mı?"

"Ailem bir şeyler geliştiriyordu," dedi Clarke sessizce. "Radyasyon zehirlenmesinin etkilerini yavaşlatacak bir kutu ilaç var."

"Onlara bunu vermemiz gerekmiyor mu o zaman? Emin olmak için?"

"Kesinlikle hayır."

Clarke'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Ama Wells yine de diretti: "Neden?"

Clarke başını Wells'e doğru çevirdi. Bakışlarında korkuyla karışık bir hayal kırıklığı vardı. "Çünkü eğer radyasyon zehirlenmesi değilse, ilaçlar onları öldürür."

9

Clarke

Bellamy, Clarke'ın hâlâ şiş olan kolunu inceleyerek "Birkaç saat yalnız kalabileceğine emin misin?" diye sordu. "Çok uzağa gitmemeye çalışırım, her ihtimale..."

"*Eminim,*" diyerek sözünü kesti Clarke. "Sen git, avlan. Sorun değil, yemin ederim." Yemekleri azdı ve Wells, öğleden sonra Molly ve Felix'e bakmak için geri geldiğinde gururunu bir yana bırakıp stoklarını takviye etmek için Bellamy'den yardım istemişti.

Bellamy başıyla kulübenin diğer tarafında uyuyan kızı işaret etti. "Onunla konuşmayacağına söz ver," dedi. "Onunla yalnız kalmanı istemiyorum, ona güvenmiyorum."

"Ben *yalnız* değilim," dedi Clarke. "Molly ve Felix burada."

"Baygın insanlar sayılmaz. Sadece mesafeni koru, tamam mı? Ve biraz dinlenmeye çalış."

"Dinleneceğim. Söz veriyorum." Clarke, gitmesi için ne kadar sabırsızlandığını anlamasın diye sesini sabit tutmaya çalıştı. Ama o gider gitmez, Dünyalı kıza bakmak için yatağında doğruldu.

Simsiyah giyinmişti ama Clarke giydiği kumaşların çoğunu tanıyamamıştı. Dar pantolonu pürüzsüz ve parlak bir şeyden yapılmıştı. Belki de hayvan derisiydi. Vücudunun üst kısmını saran kumaş daha yumuşak görünüyordu. Örülmüş hayvan tüyüne ne deniyordu? Yün? Omuzlarının etrafındaki kabarık örtü kesinlikle hayvan kürküydü. Clarke bunun hangi hayvanın kürkü olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Şu ana dek gördüğü tek memeli, bir geyikti ama kızın üstündeki kürk daha kalın ve daha koyu renkliydi.

Odanın öbür ucunda Felix uykusunda inliyordu. Clarke hemen yanına gidip elini alnına koydu. Onun ateşi de yükseliyordu. Wells'e söylediklerini düşününce dudaklarını ısırdı. Radyasyon zehirlenmesinin farklı olduğu doğruydu: Mide bulantısı ve ateşten sonra iltihaplar, diş eti kanamaları ve saç dökülmesi geliyordu. Lilly'yi izlemenin en kötü yanı da buydu. Her yeni ızdırap dalgasından önce arkadaşının başına neler geleceğini biliyordu.

Clarke, kendi yatağına dönerken ecza dolabındaki ilaçları düşündü. Eğer Felix ve Molly'nin hastalıklarının radyasyonla alakası yoksa ilaç onları öldürürdü. Ama eğer Clarke hatalıysa, onları uzun ve acı dolu bir ölüme mahkûm etmiş olacaktı. İlaçların radyasyon zehirlenmesinin ilk safhalarında verilmesi gerekiyordu.

Oturup başını ellerinin arasına aldı. Belki de milyonuncu kere Konsey'in, onunla konuşmaya tenezzül bile etmeden, yüz kişiyi neden Dünya'ya gönderdiğini düşündü. Evet hüküm giymiş bir suçlu olabilirdi ama ailesinin araştırmasıyla haşır neşir olan tek kişi de oydu.

"Lilly kim?" Kulübenin öbür ucundan yabancı bir ses geldi.

Clarke kafasını şaşkın şaşkın Dünyalı kıza çevirdi. Şoktan sesini çıkaramadı. Demek *aslında* dillerini biliyordu. Yüzünü Clarke'a dönmüş oturuyordu. Uzun siyah saçları keçe gibi olsa da hâlâ parlaktı; teni, gözlerinin şaşırtıcı derecede yeşil görünmesini sağlayan sıcak bir parıltıya sahipti.

"Ne? Sen... Ne?" diye kekeledi Clarke. Sonra derin bir nefes aldı ve kendini bir nebze soğukkanlı olmaya zorladı. "Neden Lilly hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

Kız omuz silkti. "Uykunda bu ismi sayıklıyordun, ateş yüzünden kâbus görürken." Aksam ve sesinin ahengi Clarke'ın alışmış olduğundan farklıydı, biraz daha müzikaldi. Bunu duymak heyecan vericiydi, tıbbi eğitimi sırasında ilk kez kalp ritmi dinlemek gibiydi. "Ve sen ondan bahsedince o çocuk tuhaf davranmaya başladı," diye ekledi kız.

"Lilly, benim gemiden arkadaşımdı," dedi Clarke yavaşça. Dünyalıların Koloni'den haberi var mıydı acaba? Bir milyon soru Clarke'ın beyninde en öne geçme savaşı verirken biri yüzeye diğerlerinden daha çabuk çıktı. Küçük sorulardan başlamaya karar verdi. "Siz kaç kişisiniz?"

Kız dalgın görünüyordu. "Şu an üç yüz elli dört. Belki üç yüz elli beş, eğer Delphine bebeğini doğurduysa. Şu aralar doğmuş olması gerekiyor."

Bebek. Hastanede mi doğacaktı? Felaket öncesinden kalma, çalışan herhangi bir ekipmana sahip olabilirler miydi? Dünyalılar büyük şehirlerden birini tekrardan mı kurmuşlardı? "Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Clarke hevesle.

Kızın yüzü asılınca Clarke patavatsızlığından dolayı pişman oldu. Burada tutsaktı; tabii ki Clare'a arkadaşlarının ve ailesinin nerede olduğunu söylemeyecekti. "Adın ne?" diye sordu bunun yerine.

"Sasha."

"Ben de Clarke," dedi, gerçi kızın bunu zaten bildiğini düşünüyordu. Gülümseyip yavaşça ayağa kalktı. "Bu müthiş. *Dünyalı* biriyle konuştuğuma inanamıyorum." Clarke kulübenin öbür tarafına gidip Sasha'nın yanına oturdu. "Uzayda insanların yaşadığını biliyor muydunuz? Bizi gördüğünüzde ne düşündünüz?"

Sasha uzun bir süre Clarke'a baktı, sanki ciddi olup olmadığından emin değildi. "Şey, bu kadar genç olacağınızı beklemiyorduk," dedi en sonunda. "Sizden öncekiler çok daha yaşlıydı."

Söylediği kelimeler Clarke'ın nefesini kesti. *Sizden öncekiler?* Öyle bir şey olamazdı. Yanlış anlamıştı herhalde. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "*Kolonici* insanlarla daha önceden tanıştınız mı yani?"

Sasha başını sallayınca Clarke'ın kalbi deli gibi atma-

ya başladı. "Yaklaşık bir yıl önce bir grup geldi. Uzayda insanların yaşadığını her zaman biliyorduk, ama yine de onlarla yüz yüze gelmek şaşırtıcıydı. Gemileri çok kötü iniş yapmıştı, aynı sizinki gibi." Duraksadı, Clarke'la ne kadar şey paylaşması gerektiğini tartıyor gibiydi. "İlk seferinde, yol yordam bilmediğimizden onlara yardım etmeye çalıştık. Onları kaldığımız yere götürdük. Bizimle kalmalarına izin verdik. Ataları Ayrılış zamanında atalarımızı geride bırakmış olsa da onlara yemek ve kalacak bir yer verdik. Bizimkiler, barış ve arkadaşlık adına geçmişi geride bırakmaya kararlıydı." Sesi sertleşmişti. Çenesini, Clarke'ı ona meydan okumaya kışkırtırcasına yukarı kaldırdı.

Clarke, Kolonicileri savunma ve daha fazla soru sorma arzusunu yenmeye çalıştı. Böyle bir durumda, kızın güvenini kazanmanın en iyi yolu muhtemelen sessiz kalmaktı. Beklediği gibi Sasha uzun bir duraksamadan sonra konuşmasına devam etti. "Onlara güvenmekle aptallık ettik. Bir... olay oldu." Yüzü hatırladıklarının acısıyla buruştu.

"Ne oldu?" diye sordu Clarke yavaşça.

"Fark etmez," diye patladı Sasha. "Hepsi gitti artık."

Clarke geriye yaslandı, bu afallatıcı bilgileri ayıklamaya çalışıyordu.

Gerçekten geçen sene Dünya'ya bir görev düzenlenmiş olabilir miydi? Bulmuş olduğu enkazı düşündü, TG logosunu. Ve bu bir anda mümkün görünmeye başladı. Ama bu görevdeki yaşlı Koloniciler de kimdi? Eğer

daha önce bir çalışma yapıldıysa yüz kişiyi neden göndermişlerdi?

Clarke, mümkün olduğunca tarafsız bir şekilde, "Sen... onlar hakkında herhangi bir şey biliyor musun?" diye sordu. "Gönüllü olarak mı gelmişler, yoksa zorla mı gönderilmişler?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sasha ilgisizce. "Zamanımızı kişisel konuşmalar yapmakla harcamıyorduk. Yaptıklarından sonra..." derken sustu.

Clarke yüzünü astı. Beyni hızla cümlenin devamını getirmeye çalışıyordu. Kolonicilerin, Dünyalıları bu kadar kızdıracak ne yaptığını hayal edemiyordu. Ama Sasha ona daha fazla bir şey söyleyecek gibi görünmüyordu. Clarke aldığı bu haberi bir dakika daha kendine saklayamazdı.

"Geri döneceğim," dedi Clarke, ayağa kalkarak. "Hiçbir yere gitme."

Sasha kaşını kaldırdı. Clarke'ın bağlı ayak bileklerini görmesi için ayaklarını uzattı.

Clarke utancından kıpkırmızı oldu. Hemen Sasha'nın yanına gidip çömelerek ipi çözmeye başladı. Wells, karman çorman bir düğüm atmıştı –kesin, subay eğitiminde öğrendiği bir şeydi– ama Clarke onca dikiş aldıktan sonra bu düğümü çözebilirdi. Eli eline değince Sasha önce geri çekildi, ama sonra itiraz etmedi.

Clarke en son düğümü de çözüp ipi yere attı. "Hadi," dedi elini Sasha'ya uzatarak. "Benimle gel. Yoksa bana hayatta inanmazlar."

Sasha temkinli bir şekilde Clarke'ın eline baktı, sonra

kendi başına ayağa kalktı. Önce bir ayağını sonra da diğerini salladı, kan dolaşımı tekrar başlayınca yüzünü ekşitti.

"Hadi gidelim," dedi Clarke. Sasha'yı kolundan tutup dışarı çıkardı.

10

Bellamy

Elinde tavşanlarla geri döneli daha on dakika olmuştu ama tavşanlar çoktan ateşin üzerinde kızarmaya başlamışlardı. Ağız sulandıran kokularını alan herkes ateşin başına koşmuş, kocaman ve aç gözlerle beklemeye başlamıştı.

Bellamy'ye bakım merkezindeki küçük çocukları hatırlatıyorlardı. Onlar da Bellamy ne zaman arama seferinden dönse yiyecek bir şeyler bulmuştur umuduyla yanına gelirlerdi. Hiçbir zaman hepsini doyurmayı başaramamıştı. Tıpkı buradakileri doyurmayı başaramayacağı gibi.

"Sadece iki tane mi getirdin?" diye sordu Lila arkadaşı Tamsin'le kibirli kibirli bakışarak. Tamsin, Bellamy'ye Lila'nın daha sessiz ve daha da aptal bir versiyonu gibi gelen incecik, sarışın bir kızdı. Bir hafta önce, Clarke'ın mevsim değişince pişman olacakları yönündeki uyarısına

da kulak asmadan, birkaç kızla birlikte standart gri pantolonlarını kesip şort yapmışlardı.

Ve şimdi pişman olmuşlardı. İkisi de titriyordu. Lila bunu saklamak için elinden geleni yapsa da, Tamsin perişan görünüyordu.

"Çok iyi saydın, Lila," dedi Bellamy yavaşça, bir şey başarmış küçük bir çocuğu över gibi. "Yakında ona kadar saymayı başarabileceksin."

Lila gözlerini kısıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Pisliğin tekisin Bellamy."

"'Besle kargayı oysun gözünü' lafını duymuş muydun hiç?" diye karşılık verdi Bellamy sırıtarak. "Ya da sana şöyle anlatayım? Senin de gayet başarılı bir şekilde ifade ettiğin gibi elimizde *iki* adet tavşan var ama bizim sayımız çok daha fazla." Tam olarak doksan üç kişiydiler ama zaten grubun yeterince üyesini kaybettikleri için kimsenin bunu hatırlatmasına gerek yoktu. "Herkes yiyemeyecek. Ve sen de kimin yiyeceğine karar verme işini benim için biraz daha kolaylaştırdın. Bu yüzden teşekkür ederim." Elini tokalaşmak için Lila'ya uzattı. "Yardımın için minnettarım."

Lila, Bellamy'nin eline vurup arkasını döndü, şortunun eğri kenarlarını çekiştirerek uzaklaştı. *Tipik bir Wal-ık* örneği, dedi içinden Bellamy. Octavia'nın, kasıtlı olarak uçarı Phoenixliler gibi davranan Waldenli kızlar için uydurduğu bir şeydi bu. Octavia'yı düşünmek gülümsemesini yok edip yüreğinde saklamaya çalıştığı acıyı tekrar ortaya

çıkardı. Lila ve arkadaşları kampın etrafında kısa şortlarıyla dolanırken o, Tanrı bilir ne acılar çekiyordu.

Eric ve Priya'nın derisini yüzdüğü tavşanı kızartma sorumluluğunu Arkadyalı iki çocuk almıştı. Bellamy revire dönüp Clarke'a bakmak istese de o dönene kadar etin yok olacağını biliyordu. Onun ihtiyacı yoktu ama Clarke'ın birkaç ısırık aldığından emin olmak istiyordu. "Herkese hayatta yetmez," dedi Priya, Wells'e, "Kaç tane protein paketimiz kaldı?"

Wells suratını asıp başını salladı, sonra eğilip Priya'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Gizli konuşmaya çalışıyorlardı ama en az yirmi kişi endişeyle onları izliyordu.

Bellamy, grubun patlamaya hazır, neredeyse tehlikeli derecede enerji dolu olduğu ilk günleri düşündü. Şimdi açlık ve yorgunluktan sesleri çıkmaz olmuştu. O çenesi düşük Sahte-Phoenix kızı Kendall bile sessizce Wells ve Priya'ya bakıyordu. Gerçi yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle halinden memnun görünüyordu.

Birkaç dakikalığına, meydandaki tek ses yanan kütüklerin çıtırtısı ve ağaç gövdelerinden sekip yere düşen mızrakların takırtısıydı. Graham'ın "güvenlik güçlerine" aldığı çocuklar gün boyu çalışmışlardı. Bazılarının büyük gelişme kaydettiğini Bellamy bile kabul etmek zorunda kalmıştı. Hayali Dünyalılara odaklandıkları kadar akşam yemeği için avlanmaya odaklansalar, muhtemelen Koloniciler hiç aç kalmazdı.

Sessizliği ilk bozan Kendall oldu. "Ee Wells, yeni iniş

gemisi ne zaman geliyor?" Wells'i konuşmaya çekmek için sarf ettiği bu belirgin çaba Bellamy'yi kahkahalarla güldürdü. Bazı kızlar son zamanlarda Küçük Şansölye'ye epey ilgi gösteriyorlardı.

"Kimin umurunda ki?" diye müdahale etti Lila, ellerini başının üzerine kaldırıp geriniyormuş gibi yaparak. "Muhafızların gelip burayı sahiplendiklerini görmeye meraklı değilim."

Bellamy sessizce onaylasa da bunu dile getirerek Lila'yı sevindirmeye hiç niyeti yoktu. Hepsinden daha çok kaybedecek şeyi vardı. Muhafız kılığına girmek planı iniş gemisine girmesini sağlamış olsa da, Wells'in babası olan Şansölye çıkan karmaşada Bellamy'yi hedef alan bir kurşunla vurulmuştu. Diğerleri ihlallerinden dolayı affedilseler de Bellamy bir suçlu olarak görülecekti. Bildiği kadarıyla muhafızlara onu gördükleri yerde vurmaları emredilmişti.

Kendall bileğindeki, gemiye yaşam belirtilerini göndermeye yaraması gereken monitörü işaret ederek "Ama Dünya'nın güvenli olduğunu Konsey'in şimdiye dek öğrenmesi gerekiyordu," dedi.

"Güvenli mi?" dedi Lila çirkin bir kahkahayla. "Evet, Dünya gerçekten bana da çok *güvenli* görünüyor."

"Radyasyon seviyelerini kastetti," dedi Kendall. Onu desteklemesini umarak Wells'e baktı. Ama o ağaçlara dalmıştı. Dikkatini çeken bir şey vardı.

Bellamy ayağa fırladı ve yayını kapıp Wells'e doğru

koştu. Meydanı zafer nidaları doldurunca Bellamy rahat bir nefes aldı. Gelen Dünyalılar değildi. Graham'dı.

Bir elinde mızrak, bir elinde de koyu renk kocaman bir şeyle, ağaçların arasında büyüyen çalılardan birini ezip geçti. Koyu renk, kocaman ve *tüylü* bir şeydi elindeki. Bellamy, Graham pisliğinin gerçekten de bir şeyleri öldürebildiğini görünce rahatlasa mı sinirlense mi bilemedi. Birilerinin ona avlanırken yardım etmesi çok iyi olurdu, ama bunun Graham'dan başka birisi olmasını isterdi. Graham, avını bir gürültüyle yere fırlatıp "Bakın bende ne var?" diye böbürlendi.

"Graham o hâlâ *canlı,*" dedi Priya. Diğerleri korku ve tiksintiyle geri kaçarken o ileri atıldı.

Haklıydı. Hayvan kıpırdanıyordu. Bellamy'nin getirdiği tavşanlardan daha büyük, geyikten daha küçüktü. Uzun bir burnu, hafif yuvarlak kulakları ve tüylü, çizgili bir kuyruğu vardı. Dikkatle bakınca hayvanın karnındaki derin bir yaradan kan aktığını gördü. Eninde sonunda ölecekti ama ölümü uzun ve acılı olacaktı. Wells elini cebine atıp her zaman yanında taşıdığı küçük bıçağı çıkardı.

"Oku kalbine saplaman gerekiyor," dedi Graham'a. "Bu şekilde temiz bir av olur ve hayvan hemen ölür. Ya da boğazını kesmelisin."

Sanki Bellamy onu malzeme çadırı düzgün bir şekilde kapatmadığı için azarlıyormuş gibi, omuz silkmekle yetindi. "Bu bir *tilki,*" dedi ayak parmağıyla hayvanı dürterek.

"Aslında o bir rakun," dedi Bellamy. En azından öyle

olduğunu düşünüyordu. Fotoğraflarda gördüğü rakunlara benziyordu, tek farkı bu hayvanın kafasında parlak bir şey vardı. Hayvan oradan oraya sürüklenirken, çimlerin üzerinde bir ışık çemberi dans etti. Mühendislerin geminin dışını tamir ederken kullandıkları tepe lambasına benziyordu. Bellamy, ışığını okyanusun dibindeki avları kendine çekmek için kullanan bir balık videosunu hatırladı hayal meyal.

"Bir dakika. Sen tek başına mı avlanıyordun?" diye sordu Lila, kibirli ve suçlayıcı bir ses tonuyla. "Ya Dünyalılar hâlâ oradaysa?"

"Umarım öyledirler. Onları Felaket sırasında soyları *tükenmediğine* pişman edeceğim." Mızrağını havaya atıp, tek eliyle tuttu ve güldü. "*Onların* Felaket'i biz olacağız."

"Saçmalama," diye çıkıştı Wells. Görünüşe göre sabrı tükeniyordu. "Onlardan yüzlerce olabilir. *Binlerce.* İş gerçek bir savaşa kalırsa, hiç şansımız yok."

Graham başını yukarı kaldırdı. "Bence bu tamamen bizi kimin idare edeceğine bağlı, sence de öyle değil mi?" dedi, sesi aniden kısılmıştı. Bir süre Wells'le birbirlerine baktılar, sonra Graham sırıtarak bakışmayı kesti. "Şimdi bu şeyin derisini kim yüzecek. Açlıktan ölüyorum."

"Birinci adım, o gerçekten ölene kadar beklemelisin," dedi Bellamy. Çakısını hâlâ elinde tutan Wells'e baktı.

"Öldü," dedi Kendall neşeyle. Rakunun yanına yere çömelmişti. "Az önce boynunu kırdım."

Bellamy şaka yaptığını zannetti ama sonra hayvanın hareketsiz olduğunu gördü. Parlayan tuhaf ışık da sönmüştü.

Bir parça korkmuş vaziyette Kendall'a baktı, ama daha bunu yapmayı nerede öğrendiğini soramadan, meydanın ortasından gelen ayak sesleri dikkatini çekti.

Clarke. Dünyalı kızı kolundan tutmuş onlara doğru koşuyordu. "Çocuklar!" diye bağırdı nefes nefese. Gözlerinde, Bellamy'nin daha önce birkaç kez gördüğü. Dünya hakkında yeni bir şeyler öğrendiğinde bilim kadını zihnini tutuşturan o ışık vardı. "Buna inanmayacaksınız!"

Herkes ayağa fırlayıp Clarke ve kızın etrafını sardı. "Neye?" diye sordu Bellamy.

Clarke, bakışlarını önce Bellamy'ye sonra da mahkûma çevirdi. "Söyle onlara," diye sıkıştırdı onu. "Bana anlattıklarını onlara da anlat."

Demek ki kız *gerçekten* dilimizi anlıyor diye düşündü Bellamy.

Grubun büyük çoğunluğu kızı, yakalandıktan sonra ilk kez görüyordu. Kimisi onu hayranlıkla izleyip, onu daha yakından görebilmek için yanındakileri itip kakarken, kimisi de tedirgin bir şekilde geri çekiliyordu. Bellamy, Wells'in çabucak kamp ateşinin olduğu yere geri dönüp, Clarke ve Dünyalı kızı merakla izlediğini fark etti.

Kız tek kelime etmedi, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle kalabalığı inceliyordu. Clarke, "Sorun yok, Sasha." diyerek onu teşvik etti.

Sasha mı? Bellamy'nin tüyleri diken diken olmuştu. Clarke onun *adını* mı biliyordu? Onlar avdayken neler olmuştu böyle?

Sasha hafifçe öksürünce kalabalıktan yükselen fısıltılar kesildi. "Ben... Ben Clarke'a sizin Koloni'den inen ilk grup olmadığınızı söyledim."

Meydana bir sessizlik çöktü. "Bu imkânsız," dedi Wells ileri atılarak. "Bunu nereden bilebilirsin ki?"

Yüzü sertleşen Sasha, çenesini kaldırıp doğrudan Wells'in gözlerinin içine baktı. "Çünkü..." dedi sakin bir ses tonuyla, "Onlarla tanıştım."

Grup içerisinde karmaşa patlak verdi, herkes aynı anda kendi teorilerini ve kendi korkularını homurdanmaya başladı. Wells parmaklarını ağzına götürüp sert bir ıslık çaldı. Bu ses Bellamy ve ailesinin Octavia'yı muhafızlardan saklayarak geçirdikleri acı dolu yılların rahatsız edici bir hatırlatıcısıydı. Islık, Octavia'nın saklanması gerektiğini belirten bir işaretti. Sonunda grup yatıştı. "*Koloni'den* başka insanlarla mı tanıştın yani?" dedi Bellamy bariz bir şüpheyle.

"Evet, onları *tanıyordum.* Gemileri düştükten sonra bizimle yaşamalarına izin verdik." Yüzlünün yanıp kömür haline gelmiş gemilerini işaret etti. "Nazikçe iniş yapmayı hâlâ öğrenemediniz, değil mi?"

Bellamy buna daha fazla dayanamadı. "Tarih dersini sonraya bırakıp kardeşimi nerede bulabileceğimi söylesene bana!"

"Kardeşinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum," diye cevap verdi Sasha. "Özür dilerim."

"Biz salak değiliz, biliyorsun değil mi?" Bellamy, Clarke'ın ona bir uyarı bakışı attığını gördü ama bunu

umursamadı. "Asher'ı öldürdünüz ve kardeşimi kaçırdınız. Konuşmaya başlasan iyi edersin. *Hemen.*"

"Bellamy, bırak da bitirsin," dedi Wells. Buna hakkı olmadığı halde aynı Şansölye gibi konuşuyordu. Tekrar Sasha'ya döndü. "Sadece bize neler olduğunu anlat," diyerek daha nazik bir tonla devam etti.

Sasha, Clarke'a hızlı bir bakış attı. O da destekleyici bir şekilde başını salladı. "Başka bir grup geldi, bir yıldan biraz uzun bir süre önce. Çarpışmada erzaklarının büyük bölümünü kaybetmişlerdi. Onları yanımıza aldık."

"Kaç kişiydiler?" diye sordu Graham, Sasha'yı şüpheyle izleyerek.

"On. Ama sadece yedisi çarpışmadan sağ kurtulmuştu."

"Peki, kaç tanesini boynundan vurdunuz?" diye ekledi Graham alçak ama herkesin duyabileceği bir sesle.

Sasha yüzünü buruştursa da konuşmasına devam etti. "Başta her şey normaldi, gerçi etrafta yeni insanlar olması biraz garipti. Geri kalanımız birbirimizi hayat boyu tanıyorduk ve ilk defa dışarıdan birileriyle tanışıyorduk. Ama onları rahat ettirmek için elimizden geleni yaptık." Yüzü asıldı ve sesi soğuklaştı. "Onlar bize aynı nezaketi göstermedikleri için gitmeleri gerekti."

Sesindeki bir şey Bellamy'nin öfkesini alevlendirdi. "Bu da ne demek?" diye patladı. Bu kızdan ve muğlak cevaplarından sıkılmıştı. "Neredeler?"

Derin bir nefes aldı. "Öldüler."

"Öldüler?" diye tekrarladı Wells, bir anlığına kontrolünü kaybedince kalabalıktan homurtular yükseldi. "*Hepsi mi?*"

Sasha başıyla onayladı.

Katiller, dedi içinden Bellamy. Dünyalılar akıl hastası katillerdi. Asher'ı bir uyarı bile yapmadan öldürmüşlerdi. Günlerdir bastırmaya çalıştığı düşünce yüzeye çıkınca ürperdi: *Ya Octavia çoktan öldüyse?* Yumruklarını sıktı, tırnaklarını avucuna batırıyordu. Eğer onu geri alamazsa bunu hepsine tek tek ödetecekti. Canlarıyla.

"Ne yani, onları öldürdünüz mü?" diye sordu Graham. "Hızınızı alamayıp Asher'ı da mı öldürmeye karar verdiniz?"

"Hayır, böyle olmadı. Biz..."

Graham araya girip küçümsercesine Wells'e baktı. "Onu öldürmek için hâlâ geç değil, biliyorsun."

"Bir *dinler misin?*" dedi Clarke sinirli sinirli. "Sasha, Asher'ı onların öldürmediğini söylüyor!"

"Kim öldürdü o zaman?" diye bastırdı Bellamy. Soruyu bağırarak Clarke'a yöneltmemek için iradesinin her zerresini kullanmıştı. Ne halt yemeye Dünyalı kızın tarafını tutuyordu ki?

"Hiçbirimiz başka bir grubun geleceğini düşünmemiştik. Ama sonra siz geldiniz." Sasha bir Clarke'a bir de Wells'e baktı, sanki bu lanet gezegene gelmek onların fikriydi. "Bir sürü tartışma ve kavga oldu. Sonra içimizden bir grup ayrıldı. Arkadaşınızı öldüren onlardı." Dudaklarını büzüp Bellamy'ye döndü. "Eminim kardeşini de onlar kaçırmıştır."

"Peki, onlar nerede?" diye sordu Bellamy meydan okurcasına.

"Keşke bilsem. Gittikleri günden beri hiçbirimiz onları görmedik. Siz onları benden daha yakın zamanda gördünüz. Ama geri kalanımız onlar gibi değil."

"Peki, sana neden inanalım?" diye sordu Graham kibirli kibirli. Diğerleri de hep bir ağızdan tartışmaya başladı. "Onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için bazı yollar var."

"Kes şunu Graham!" diye çıkıştı Wells, ileri atılıp Graham'la kızın arasına girdi. "Clarke, Sasha'yı revire geri götür ve biz ne yapacağımıza karar verene kadar ona göz kulak ol."

Bellamy, "Ben ne yapacağımızı biliyorum," diyerek araya girdi. Öfke ve hayal kırıklığı kanında tehlikeli bir şekilde kaynamaya başlamıştı. "Silahlarımızı kapıp Octavia'yı kaçıran piçlerin peşinden gidiyoruz."

"Sakın!" dedi Sasha, sesi titremeye başlamıştı. "Sizi öldürürler. Bizimkiler sizden sayıca çok daha fazlalar."

"O zaman biz de seni yanımızda götürürüz, koz olarak," diyen Graham, Wells'i iterek Sasha'nın koluna yapıştı.

"Bırak onu!" diye bağırdı Clarke. Ama Sasha'nın yardıma ihtiyacı yoktu. Tek ve rahat bir hamleyle, dizini Graham'ın midesine indirip elinden kurtuldu ve kolunu arkasından büktü.

"Bana sakın dokunma," dedi dişlerinin arasından. Graham'ı itti ama bu hareket tüm gücünü tüketmiş gibi kendisi de birkaç adım geriye sendeledi.

"İyi misin?" diye sordu Clarke. Kızın dizleri titremeye başlayınca, Sasha'nın dirseğini tuttu.

"İyiyim," dedi Sasha boğuk bir sesle.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu Wells.

"Biraz oldu."

Bellamy, Wells'in, silinip süpürülmekte olan iki tavşana baktığını görünce, "Benim avladıklarımı ona yedirmene asla izin vermem," diye diklendi Wells'e.

"Katılıyorum," diye araya girdi Graham. "O küçük sürtüğü beslemeyeceğiz." Grubun yaklaşık dörtte üçü ona katılarak başlarını salladılar. Geri kalanlar tavşanların kemiklerinde kalan son et parçaları için kavga etmekle meşguldü.

Kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan, kampın diğer ucundaki gölgelerin arasından bir çığlık sesi geldi. Bellamy arkasında bir düzine kişiyle sese doğru koştu. Kayarak durduğunda hepsi ona çarptı.

Tökezleye tökezleye meydana çıkan Tamsin bir feryatla yere yığıldı. Kasığındaki bir yaradan kan fışkırıyordu.

"Kahretsin!" dedi Graham. Tamsin'in bacağından sarkan oka bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şoktaydı.

Clarke telaşla yanlarına gelirken, Bellamy dönüp Dünyalı kıza baktı. Mahkeme duvarı gibi suratı olan Azuma ile yüzünde küçümser bir ifade olan Dmitri onu tutuyordu. Bakışlarını yaralı kızdan karanlık ormana çeviren Sasha'nın gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Ama Bellamy onun bu gösterisine inanmaması gerektiğini biliyordu.

Bu kampta bir daha kan aktığında, akan kan onunki olacaktı.

11

Wells

"Wells?" Birileri kolunu dürtüyordu. "Hey, Wells?"

Wells'in gözleri, rüyasının son damlalarını da zihninden silip atarak bir anda açıldı. Venedik'te bir kanalda süzülüyordu. Yok, hayır; Napolyon'un yanı başında, at üstünde savaşa giriyordu.

Kendall tepesinde dikiliyordu, ama Wells onu umursamayıp güçlükle ayağa kalktı. Dünyalı –Sasha– tam bıraktığı yerdeydi; bütün gece kıpırdamamıştı. Gerçi ayak bilekleri birbirine bağlı olduğundan pek hareket etme şansı da yoktu. Bir ağaca arkasını dayamış oturuyor, düşüncelerine ihanet etmemek için eğitilmişçesine, esrarengiz bir ifadeyle uzaklara bakıyordu.

Geceyi mahkûmla birlikte dışarıda geçirmekten başka çaresi kalmamıştı Wells'in. İkinci saldırıdan sonra güvende olmak isteyenler kabinlerin üçünü de hınca hınç doldurmuştu. Bırakın uyumayı, oturmak için bile yer yoktu.

Wells ve Bellamy, hıçkırarak ağlayan Tamsin'i revir kulübesine taşımışlardı. Clarke da insanları itip kakarak yol açıp en yeni hastasına yer açmak için peşlerinden gitmişti. Şans eseri, hayati tehlikesi yoktu. Clarke, etrafını çeviren bir düzine korkmuş insana rağmen Tamsin'in bacağını dikip bandajlamayı başarmıştı. Ama Eric ve Graham, Sasha'yı sürükleyerek içeri getirdiklerinde, kulübe kızgın bağırtılarla dolup taşmıştı.

"Ben onu şimdi öldürelim derim!" diye kükredi Graham. Bağırtıların bir kısmını tezahürata çevirmişti.

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Bellamy. "Kız kardeşimi nerede bulacağımızı bize söylemeden olmaz."

Graham dudak büktü. "Bunu sana söyleyen ben olmak istemezdim ama Octavia'yı çoktan öldürmüşlerdir. Adalet için tek şansımız bu küçük sürtüğün kafasını kesip, arkadaşlarının bulması için ormana bırakmak."

Barışçıl bir çözüm için bir şans yoktu, hele de herkes korku ve adrenalinle yarı-deli vaziyetteyken. Bu nedenle Wells, geceyi mahkûmla birlikte dışarıda geçirmek için gönüllü olmuştu. Onunla ne yapacaklarına karar verene kadar kızı gruptan ayrı tutup güvenliğini sağlayacaktı.

Birkaç kişi bu plana da itiraz etmişti. Wells'in meydanda tek başına kalmasının tehlikeli olacağını söyleseler de aksi takdirde Sasha'nın onlarla birlikte içeride kalacağını anlayınca seslerini kestiler.

Wells, Asher'ın ve Tamsin'in başına gelenleri gördükten sonra korkması gerektiğini bilse de Sasha'dan birkaç metre

ötede bir ağaca kuruldu. Bir süre sonra merakı korkusunu yenmişti. Dünya'da doğmuş birisine, çocukken onu uykusuz bırakan soruların hepsine cevap verebilecek birisine bakıyor olduğuna inanamıyordu. Kar nasıl bir şeydi? Hiç ayı görmüş müydü? Yıkılmayan şehir var mıydı? New York'tan geriye ne kalmıştı? Chicago'dan? Kendini sorularla uyutup, onları rüyalarına malzeme yapmış olmalıydı.

"Hmm, Wells?" dedi Kendall tekrar. "İyi misin?"

Wells ona dönüp gözlerini ovuşturdu. "Evet iyiyim. Ne oluyor?"

"Sana gelip kahvaltıyı sorayım dedim. Bugünün istihkakları ne durumda?

Wells iç çekti. "Bugün kahvaltı yok, maalesef." Bellamy'nin tavşanları ve Graham'ın rakunu çoktan bitmişti. Protein paketlerini çok dikkatli kullanmaları gerekiyordu. Kişi başına günde en fazla bir tane düşüyordu.

"Yapma ya," dedi Kendall. "Şafaktan beri ayaktayım, Asher'ın adını mezar taşına yazıyorum. Bayağı güzel görünüyor. Gelip bakmak ister misin?"

"Belki sonra," dedi Wells. "Teşekkürler."

Kendall'ın kendi kendine gitmeyeceği belli olunca, Wells kahvaltıyla ilgili kötü haberleri yaymak için onun yardımını istedi. Wells onun eserini görmek istemediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama Wells'in işine yaradığı için neşeyle gülümseyerek yola koyuldu.

Kendall kötü haberi vermek için kulübeye döndükten sonra Wells cebinden önceki günden kalan buruşmuş

protein paketini çıkardı. Sasha'ya şöyle bir baktı. Yakalandığı günden daha solgun görünüyordu, gerçi Wells bunun stresten mi yoksa açlıktan mı olduğundan emin olamadı. Yine de, onun açlıktan ölmesine izin veremezlerdi. O yanlış bir şey yapmamıştı ve ona bir savaş esiri gibi davranmak zalimlikti.

"Hey," dedi Wells, protein paketini uzatarak. "Biraz ister misin? Acıkmışsındır."

Sasha önce pakete, sonra Wells'e baktı. "O nedir?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Protein macunu. Daha önce hiç görmedin mi?" Sasha başını salladı. "Bir dene," diye ısrar etti Wells. "Elini uzat." Macunun geri kalanını Sasha'nın avcuna sıktı. Sasha macuna parmağını batırıp yüzünü buruşturarak ağzına götürürken gülümsedi Wells.

"Göründüğü kadar kötü değilmiş," diye itiraf etti Sasha, bir parmak daha alarak. Protein macununu bitirip ellerini ovuşturdu. "Ama ben nerede yemek bulabileceğini biliyorum. Gerçek yemek."

Wells ona şüpheyle baktı. "Gerçekten mi?"

Sasha başıyla onayladı. "Seni oraya götürürüm, eğer kamptan çıkmama izin verirsen."

Wells duraksadı. Stratejik olarak, Octavia'yı geri alana kadar onu esir tutmaları gerekiyordu. Kaçak Dünyalılarla ilgili doğruyu söylüyor olsa bile, Sasha önemli bir pazarlık aracı olabilirdi. Tuzağa düşerek onu kaybetme riskini göze alamazdı. "Kaçmayacağını nereden bileceğim?" diye sordu Wells.

"Eğer daha iyi hissedeceksen, yine ellerimi bağlayabilirsin," dedi. "Bak, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Ve yemek yemeye," diye ekledi. Midesi de ona katılırcasına gürültüyle guruldadı.

"Tamam," dedi Wells yavaşça. Herhangi bir ihanet belirtisi olup olmadığını görmek için yüzüne baktı. "Gidip bizimle gelecek birkaç kişi toplayayım."

"Olmaz!" Bakışlarını Wells'e kilitledi. "Öyle cümbür cemaat gidemeyiz. Sadece ihtiyacın olanı alman konusunda sana güveniyorum, o da sadece bir seferlik. Anlaştık mı?"

Wells tereddüt etti. Diğerleri, onlara yemek bulmak için bile olsa Sasha'nın kamptan ayrılmasına izin verdiğini duyarlarsa küplere binerlerdi. Ama lider olmak demek, doğru bildiğini yapmak demekti. Seni sevmemelerine neden olsa bile. Bu babasının asla aklından çıkmasına izin vermediği bir dersti.

"Mutlu yıllar!" Wells'in annesi elinde pastaya benzeyen bir şeyle mutfaktan çıkarken şarkı söylüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Wells merakla. Annesini, dondurmayla kaplı beyaz şekerlemeyi masaya koyarken izledi. Üzerinde mum bile vardı –on iki tane– gerçi yanmıyorlardı. Mum bulmak, şeker ve yumurta esansı bulmaktan daha da zordu. Annesi hepsini birden yaksa bile, çok kısa bir süre öyle kalacaklardı.

"Sihirle," dedi annesi gülümseyerek. "Merak etme. Ya-

sadışı hiçbir şey yapmadım. Babanın endişe edeceği hiçbir şey yok."

Diğer Konsey üyelerinin aksine, Wells'in babası, Gaia Doktirini'nin, Koloni'nin uzaya ilk çıktıklarında düzenlediği kanunlar dizisinin, her detayına bağlı kalmak konusunda oldukça katıydı. Sadece birkaç dakika önce dersten eve koştururken, Konsey Üyesi Brisbane'i, karaborsa olduğu belli olan iki şişe şarapla, A güvertesinde yürürken görmüştü.

Wells pastaya hasretle baktı. Belki Glass'a bir dilim götürecek kadar artardı. "Umursamayacağına emin misin?" Şansölye'nin neye daha fazla karşı çıkacağını bilmiyordu: Pasta gibi besin değeri şüpheli bir şeye kaynak harcamaya mı yoksa doğum günü kutlamaya mı? Bu kadim gelenekte bir kişi için bir sürü yaygara yapılıyor, bireyin önemi abartılıyordu; hâlbuki önemli olan türleriydi. Yeni bir yaşam her zaman kutlanacak bir şeydi ama Şansölye'ye göre, birine her yıl çok önemliymiş gibi davranmak için bir neden yoktu.

"Tabii ki." Annesi yanındaki sandalyeye oturdu. "Yine de, bunun ille de doğum günü pastası olmasına gerek yok. 'üç yıl üst üste en yüksek not alan öğrenci olduğun için tebrikler' pastası da olabilir. Ya da 'yaşasın, sonunda odanı topladın' pastası."

Wells sırıttı. "Babam geliyor mu?" Şansölye genelde geç saatlere kadar çalışıyor, Wells yattıktan çok sonra eve geliyordu. Geçen hafta onu güç bela görebilmişti ve

üçünün tüm akşamı beraber geçirebilecekleri için heyecanlıydı.

"Gelmesi gerek," diyen annesi uzanıp onu alnından öptü. "Ona özel oğlu için özel bir akşam yemeği yiyeceğimizi söyledim."

Annesi salatayı kâselere koyarken ona derslerini sordu. O da annesine Felaket sırasında kaç tane dinozorun öldüğünü soran çocukla ilgili komik bir hikâye anlattı. Wells'in midesi yüksek sesle guruldayınca, annesi, "Yemeye başlasana," dedi.

Yirmi dört saatlik ışıklar kararmaya başlamıştı. Annesi hiçbir şey söylemedi ama gülümsemeleri kaybolmaya başlamıştı, kahkahası da zorlamaydı. Sonunda elini uzatıp Wells'in elini tuttu. "Babanın işi uzadı herhalde. Hadi artık pastaya yumulalım, tamam mı?"

"Tabii ki," dedi Wells. Bilerek gözlerini annesinden kaçırsa da sesini neşeli tutmak için her şeyi yapıyordu. Pasta şekerli ve ağırdı ama Wells yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye o kadar odaklanmıştı ki tadını neredeyse hiç alamıyordu. Babasının suçu olmadığını biliyordu. Şansölye olarak sadece Koloni'dekilerin sağlığından ve güvenliğinden sorumlu değildi. O, insan ırkının geleceğinden de sorumluydu. Birinci vazifesi türlerinin Dünya'ya tekrar dönebilecek kadar çok yaşamasıydı. Onu işte tutan her neyse oğlunun doğum gününün önüne geçmişti.

Babasını ofisinde tek başına otururken hayal edince ani bir suçluluk duygusu hissetti. Rahatsız edici raporları,

yorgun bir yüzle, son bir kez incelerken, odayı Wells'in tüm gemideki en sevdiği oda yapan, paha biçilemez eski eserlerin tadını çıkaramıyordu tabii ki. Doldurulmuş kartala bakacak ya da gizemli bir tebessümü olan siyah saçlı kadının portresinin tadını çıkartacak zamanı yoktu. Gözüne ilişecek tek eski eser üzerine *Non Nobis Solum Nati Sumus* sözü işlenmiş olan kalem tutucu olabilirdi. "Sadece kendimiz için doğmadık" Adı Cicero olan Romalı bir yazarın sözüydü.

Derken kapı açıldı ve Wells'in babası içeri girdi. Yorgunluğu her halinden belli olsa da, sırtı dik ve uzun adımları anlamlıydı. Önce Wells'in annesine, sonra da masanın üzerindeki yarısı yenmiş pastaya bakıp iç çekti. "Özür dilerim. Konsey toplantısı beklediğimden uzun sürdü. Brisbane'e Walden'daki yeni güvenlik önlemlerini bir türlü imzalatamadım."

"Önemli değil." Wells o kadar hızlı ayağa kalktı ki, masaya çarpınca tabaklar yerinden oynadı. "Sana biraz pasta ayırdık."

"Hâlâ yapacak biraz işim var." Wells'in annesini yanağından öptü ve Wells'e sertçe başını salladı. "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim," dedi Wells. Babasının gözlerindeki bir parça hüzün sadece kendi hayal gücünün ürünü müydü acaba?

Wells'e göre, Şansölye beklenmedik başka bir soru daha gelmeden çalışma odasına çekildi. Eğer babası Brisbane

yüzünden geciktiyse Wells neden Konsey üyesini birkaç saat önce A güvertesinde görmüştü?

Ona yabancı gelen ve rahatsız edici bir düşünce aklından geçince Wells'in midesine ağrılar girdi.

Babası yalan söylüyordu.

"Tamam," dedi Wells başını sallayarak. "Ama eğer sadece ikimiz olacaksak, seni kendime bağlamam gerek, böylece ormana vardığımızda bir anda kaçıp gitmezsin."

"İyi," dedi kız ayağa kalkıp ellerini uzatarak.

Wells, Sasha'nın bileklerindeki kırmızı yaraları görünce irkildi. İp derisini soymuştu. "Bu sefer metal kelepçeleri kullanacağım. İp kadar rahatsız etmez." Malzeme çadırından kelepçeleri getirdi. Biraz sargı bezi aldı ve kelepçelerden birini Sasha'nın sağ bileğine takmadan önce bezle sardı. Bir an duraksadı sonra da diğer kelepçeyi kendi sol bileğine taktı, anahtarı da cebine sokuşturdu. "Hazır mısın?" diye sordu. Sasha başıyla onaylayınca Wells onları kimsenin izlemediğinden emin olmak için meydana şöyle bir göz attıktan sonra onu ağaçlara doğru götürdü. Metalin bileğini acıtmasıyla çok hızlı hareket ettiğini anlayınca adımlarını kısalttı.

Ormana varınca, birlikte yürümek zorlaşmıştı. Wells'in açıkta kalan ağaç köklerinin ve yosun kaplı kayaların arasında ilerlemek için yavaşlaması gerekirken, Sasha hızlanıyor, aynı engellerin üzerinden kolayca atlıyordu.

Wells gürültü çıkarmadan adım dahi atamazken, Sasha bir geyik gibi zarif ve sessiz bir şekilde hareket ediyordu. Burası belli ki onun defalarca geçtiği bir bölgeydi. Wells, ormanın bir bölümünü, bir insan kadar yakından tanımanın; yerdeki bir kütüğün üzerinden, birinin elini tutmak kadar doğal bir şekilde atlamanın nasıl bir duygu olduğunu merak etti.

Kız, çok geçmeden Wells'i daha önce hiç görmediği, ağaçların daha ince olduğu, çimenlerin de neredeyse dizlerine kadar geldiği bir tepeden aşağıya indiriyordu. Saçının uzun örgüsü çözülmüştü, siyah saçları sırtında dalgalanıyordu.

"Senin için endişeleniyorlar mıdır?" diye sordu Wells sonunda.

Önce Sasha'nın onu duyduğundan emin olamadı, çünkü arkasına dönmemiş ya da adımlarını bozmamıştı. Ama onları bağlayan zincir hafifçe titredi. "Endişelenmişler... ve de kızmışlardır," dedi. "Bize sizden uzak durmamız emredilmişti, ama kendi gözlerimle görmek zorundaydım." Wells adımlarını hızlandırınca ilk defa yan yana yürümeye başladılar. "Hayatım boyunca uzayın nasıl olduğunu, *sizin* nasıl insanlar olduğunuzu hayal ettim. İlk gruptaki insanları çok fazla tanıyamadım. Onlarla hemen hemen hiç konuşamadım. Siz buraya inmişken şansımı kaçıramazdım."

Wells güldü. Zincir gerilince de yüzünü buruşturdu. Sasha durmuş, ona ters ters bakıyordu. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece ben hayatım boyunca Dünya'yı merak ederken, sizin de bizi hayal ettiğinizi düşünmek çok acayip."

Sasha ona tuhaf tuhaf baktı ama tekrar yürümeye başladı. "Gerçekten mi? Peki, ne bilmek istiyorsun?"

Wells neredeyse hiç duraksamadı. "Felaket'ten kaç kişi sağ kurtuldu? Ayakta kalan şehirler var mı? Hiç okyanusu gördün mü? Şey olunca ne oluyor..." Sasha'nın ona sırıttığını görünce sustu.

"Neden teker teker gitmiyoruz?"

"Tamam," dedi Wells gülümseyerek. "İlki o zaman. Kimler sağ kaldı? Bombalar yağdıktan sonra ne oldu?"

"Emin değiliz," diye itiraf etti Sasha. "Atalarımız yeraltında derinlerde, kendi kendine yetebilen bir bomba sığınağına ulaşabilmişler. Oradaki kireçtaşı onları radyasyondan korumuş. Sadece elli yıl önce tekrar yüzeye çıkmışlar. İnsanların yaşamına dair başka herhangi bir iz yok. Bildiğimiz kadarıyla tek sağ kalan bizleriz. Ama kim bilir? Dünya genelinde başkaları da olabilir."

"Peki, tam olarak neredeyiz?" diye sordu Wells.

"Hadi canım!" Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Kuzey Amerika'dayız, eskiden adına Virginia denilen yerde. Gerçekten sizi nereye gönderdiklerini söylemediler mi? Bütün bu gizlilik neden?"

Wells duraksadı, görevle ilgili ne kadar şey paylaşmak istediğinden emin değildi. Hepsinin suç işlediğini ve on sekizinci doğum günlerinde idam edileceklerini itiraf et-

mek onu pek de güvenilir biri gibi göstermeyecekti. "İniş gemilerinin çok gelişmiş navigasyon sistemleri yok. Nereye ineceğimizden tam olarak emin değildik."

Sasha şüphelenmiş gibiydi. "Ama yine de diğer iniş gemisinin on beş kilometre yakınına indiniz. Bu bölgeye gönderilmenizin bir nedeni olmalı. Muhtemelen bizi bulmanız gerekiyordu, değil mi?"

Düşüncesi bile Wells'i ürpertti. Koloni'de hiç kimse Sasha'nın halkının varlığından haberdar değildi –yoksa haberdar mıydı? "Eğer Virginia'daysak, Washington D.C.'ye yakın mıyız?" diye sordu, konuyu değiştirmek için can atıyordu. "Binalardan sağlam kalan oldu mu?" Beyaz Saray'ın kalıntılarını, hatta bir müzenin kalıntılarını keşfetmek düşüncesi kalp atışlarını hızlandırdı. Washington'da birkaç meşhur müze vardı, öyle hatırlıyordu.

Sasha başını iki yana sallayınca hayal kırıklığı Wells'in tüm benliğini sardı. "Hayır, şehir yakıp yıkıldı. Sadece birkaç bina hâlâ ayakta duruyor, onların da bazı kısımları. Başına dikkat et," dedi, bir dalın altından eğilerek geçerken.

Wells'i küçük bir derenin üzerinden geçirdikten sonra ağaçların birbirine çok yakın olduğu bir koruya götürdü. Ağaçların dalları neredeyse tepelerine bir çatı örmüştü. Wells kendini bir anda aptal gibi hissetti; Sasha'nın onu, daha önce hiç gitmedikleri bir yöne götürmesine izin vermişti. Bu bir tuzaksa ne olacaktı?

Ensesine yapış yapış bir şey sürününce bağırarak ensesine vurdu. İplik gibi şeyin telleri parmaklarının arasında

dağıldı. "Bu nedir?" diye sordu, ellerinden temizlemeye çalışırken.

"Sakin ol," dedi Sasha gülerek. Wells de gülümsemesine hâkim olamıyordu, ne kadar aptal görünüyordu kim bilir. "Sadece bir örümcek ağı. Bak?"

Wells, kafasını kaldırıp Sasha'nın işaret ettiği yere bakınca, ağaçlardan birinin incecik bir dokumayla kaplanmış olduğunu gördü. Parıldayan iplikleri dallar boyunca uzanıp bir çeşit ağ oluşturmuştu.

Sasha onu çekmeye çalıştı ama Wells gözlerini ağdan alamıyordu. Öyle büyüleyiciydi ki. Ağın geometrik şekilleri, karman çorman dalların ve yaprakların yanında garip bir şekilde çok güzel görünüyordu. "Ben örümcekleri ufacık sanıyordum."

"Bazıları. Ama ormanda yaşayanlar daha büyük oluyorlar." Kolunu kaldırdı. "Bacakları bu kadar uzun olabiliyor."

Wells titrememek için kendini tuttu ve hızlanıp Sasha'ya ayak uydurdu. Hiç konuşmadan yürüdüler, yerdeki yapraklar adımlarının seslerini yutuyordu. Sessizlik ve gölgelerdeki bir şey Wells'in dinginliği bozmasını engelliyordu. Gemideyken de aynıydı: İnsanlar ne zaman Eden Salonu'na girse seslerini alçaltıyorlardı. Burası Dünya yanıp kül olurken kurtarılıp Phoenix'e getirilen ve evrende tek olduğuna inanılan ağacın bütün ihtişamıyla yükseldiği toplanma alanıydı. Tabii bu Wells'in, Clarke'la birlikte Dünya'ya gönderilmek için tutuklanmaya çalışırken onu ateşe vermesinden önceydi.

Bir on dakika daha geçtikten sonra orman tekrar seyrelmeye başladı ve Sasha onu dik bir yamaçtan yukarı çıkardı. Zirveye ulaştıklarında durup elini kaldırdı. İleride bir grup ağacı göstererek, "Hadi bakalım," dedi.

Başta, Wells dikkate değer bir şey görememişti. Ama gözlerini kısınca dallardan bir şey sarktığını fark etti.

Sasha onu en yakınlarındaki ağaca doğru götürdü. Ağacın dalları, yumurta şeklinde, bir düzine, uzun, yeşil bitkinin ağırlığıyla sarkıyordu. Sasha parmak ucunda yükselip kolunu yukarı uzattı ama en aşağıdakine bile yetişemedi.

"Bana bırak," diyen Wells kolunu uzatıp Sasha'nın uzandığı bitkiyi zar zor yakalayabildi. Bitkiyi dalından koparıp, Sasha'ya verdi. Pürüzlü dokusuna hayran kalmıştı.

Sasha, ustaca hareketlerle, dış kabuğunu soyunca ortaya parlak pembe tohumlar çıktı.

"Bu nedir?" diye sordu Wells.

"Uzayda mısırınız yok mu?"

"Solar tarlalarda bazı sebzeleri yetiştiriyoruz, ama bu hiç onlara benzemiyor." Duraksadı. "Mısır yerde yetişmiyor muydu?"

Sasha omuz silkti. "Belki eskiden öyleydi ama artık ağaçta yetişiyor. Mavi olanlara dikkat et yeter." Kelepçeli elini kaldırdı. "Eğer bunları çözersen, yukarı tırmanıp taşıyabileceğimiz kadarını toplayabiliriz."

Wells duraksadı. Ona güvenmek istiyordu ve her nedense ona *güvenebileceğini* hissediyordu. Ama bu aynı zamanda çok büyük ve aptalca bir risk olabilirdi.

Derken elini cebine atıp anahtarı aldı. "Peki. Kelepçeleri çözeceğim, ama eğer kaçıp gidersen hepimiz peşinden geleceğiz, bunu biliyorsun."

Sasha bir şey söylemeden kelepçeli bileğini havaya kaldırdı. Wells, tek kelime etmeden anahtarı kilide soktu ve kelepçesi esneyip açılana kadar çevirdi. Sasha, parmaklarını kapayıp açtı, sonra elini sallayıp gülümsedi.

Derken bir anda ağaca tırmanmaya başladı. Yaptığı işi çok kolaymış gibi gösterse de Wells onu takip etmek istediğinde hiç de kolay olmadığını gördü. Ağacın kabuğu sertti ama onu örten yosunlar kaygandı. Ancak birkaç denemeden sonra ağaca çıkabildi.

Mısırın en çok olduğu, alttan üçüncü dala çıkana kadar nefesi kesilmişti. Sasha dalın neredeyse en ucuna kadar tırmanıp at biner gibi oturmuştu üzerine. Bir eliyle mısırın yapraklarını koparıyor, diğer eliyle de yere atıyordu. Yer bir anda çok uzakta görünmeye başlamıştı Wells'e.

Wells derin bir nefes alıp kendini yukarı bakmaya çalıştı. Manzara nefes kesiciydi. Dünya üzerindeki yerlerin sayısız fotoğrafını görmüştü ama hiçbiri önlerindeki meyve bahçesinin güzelliğini yakalayamamıştı. Aşağıda uzanan çayırlar uzaktaki dağların puslu mor siluetleriyle baş döndürücü bir zıtlık oluşturuyordu. Dağların sivri beyaz tepelerini görünce cildinin karıncalandığını hissetti. *Kardı bu.*

"Buraya geldiğinde bunu babama göstermem lazım." diye ağzından kaçırdı Wells.

Sasha kafasını çevirdi. "Baban mı? *Başkaları* da mı geliyor?"

Wells, Sasha'nın suçlayıcı ses tonunun neden kendisini suçlu hissettirdiğinden emin değildi. Koloniciler son üç yüz yılı insan ırkını nasıl tekrar eve döndüreceklerini düşünerek geçirmişlerdi. Onların da bu gezegen üzerinde en az Dünyalılar kadar hakları vardı. "Tabii ki," dedi. "Gemiler sonsuza kadar dayanacak şekilde yapılmadı. Eninde sonunda herkes aşağı inecek." *Ve eninde sonunda derken, önümüzdeki birkaç haftayı kastediyorum,* dedi içinden Wells. *Benim yüzümden.* Clarke'ın tutuklandıktan sonra idam edilmek yerine Dünya'ya gönderildiğinden emin olmak istemişti. Konsey'in hapisteki gençleri göndermeyi düşündüğünü ve görevin Clarke'ın on sekizinci doğum gününden önce gerçekleşmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden son derece etkili ve tehlikeli bir şey yapmıştı. Hava kilidindeki sızıntıyı kasten daha da kötü hale getirmişti. Gemideki Kolonicilerin fazla zamanları kalmadığı için Dünya'ya gelmeleri gerekecekti. Yaptığını düşündükçe midesine ağrılar giriyordu –ama bu Clarke'ın hayatını kurtarmıştı.

"Baban seninle gelmek istemedi mi?"

Babasını son gördüğü zamanı düşününce Wells'in göğsü sıkıştı. İniş gemisinin kapısı kapanırken Şansölye'nin üniforması kana bulanmıştı. İki hafta boyunca, kurşun yarasının yüzeysel olduğuna, babasının iyileşip Kolonicilerin bir sonraki seferiyle geleceğine kendini inandırmaya çalışmıştı. Ama aslında neler olduğunu bilmesine imkân yoktu, hatta babasının hâlâ hayatta olup olmadığını bilmesine de.

"Gemide çok fazla sorumluluğu var," dedi Wells bunun yerine. "O Şansölye."

Sasha'nın gözleri kocaman açıldı. "Yani herkesin başında o mu var? Bu yüzden mi aşağı inen grubun lideri sensin?"

"Lider ben değilim," dedi Wells.

"Hepsi senin sözünü dinliyor gibiler."

"Olabilir." Wells iç çekti. "Ama ben ne yaparsam yapayım hep birilerini hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum."

Sasha başını salladı. "Bilirim. Benim babam... şey aslında burada da herkesin başındaki kişi benim babam."

Wells ona şaşkın şaşkın baktı. "Gerçekten mi? Baban Şansölye mi?"

"Biz o terimi kullanmıyoruz ama aynı şey gibi sanki."

"Yani hissettiklerimi anlıyorsun..." derken kaşlarını çatıp sustu. Son on altı yıldır hiçe saydığı hislerini kelimelere dökmeye çalışmak tuhaftı.

"Neyi? Herkesten daha yüksek bir standarda tabi tutulmak mı? Aslında çoğu zaman sen sorman gereken soruları bile bilmezken herkesin senin cevapları bildiğini düşünmesi mi?"

Wells gülümsedi. "Evet. Onun gibi bir şey."

Sasha yere bir mısır kabuğu daha attı. Dudağını ısırıyordu. "Babam için üzülüyorum, ama artık gerçekten de canıma tak etti. Benim yaptığım her şeyi politik bir demece çeviriyorlar."

"Ne yaptın?"

Sasha sinsice güldü. "Yapmamam gereken bazı şeyleri. Buraya gelmem de buna dâhil." Wells'le göz göze gelince yüzündeki neşe kayboldu. "Peki ya sen? Seni tek başına Dünya'ya gönderdiğine göre baban sana epey güveniyor olmalı."

Wells duraksadı. Buna inanmasına izin vermek en iyisiydi. Sasha, yüzlünün Dünya'ya muhtemel bir ölüme gönderilmiş, işe yaramaz suçlular değil de bu görev için seçilmiş, özel eğitimli kişiler olduğunu düşünürse, onlara daha ihtiyatlı yaklaşırdı.

Ani bir rüzgâr ağacı sallayınca Sasha'nın dağınık siyah saçları yüzüne doğru savruldu.

"Pek öyle denemez," dedi Wells. Sasha'nın parlak yeşil gözlerinde onu bu kadar umursamaz yapan ne vardı acaba? "Sana doğruyu söylesem bana inanmazsın."

Sasha kaşını kaldırdı. "Bir dene."

"Birkaç hafta önce tutuklandım. Koloni'deki tek ağacı ateşe verdiğim için."

Sasha ona uzun uzun baktıktan sonra Wells'in düşündüğünün aksine, güldü ve bir ayağını dalın üzerine kaydırdı. "O zaman acele etmeliyim sanırım, sen bu ağaçtan da soğumadan." Sasha önce alçaldı, sonra ellerini bıraktı ve yavaşça yere indi. "Hadi!" diye seslendi. "Yeteri kadar mısırımız var. Korkuyor musun?"

Wells başını salladı. Ağaçtan nasıl ineceği hakkında bir fikrinin olmamasının önemi yoktu. Dünya'ya indikten sonra ilk kez hiçbir şeyden korkmuyordu.

12

Glass

"Bunu yapamazsın," dedi Luke sertçe, küçük tamir odasını dolduran sessizliği sonunda bozmuştu. Artık terk edilmiş olan muhafız üssündeydiler. Burası, Luke ve mühendis arkadaşlarının uzay yürüyüşleri için kullandıkları giysilerin konulduğu bir yerdi. "Bu tehlikeliden de öte –bu intihar. Eğer birisi dışarı çıkacaksa ben çıkacağım. Ben bu iş için *eğitildim.*"

Glass, Luke'un koluna dokundu ve titrediğini hissedince şaşırdı. "Hayır," dedi, ona planından bahsettiğinden beri ilk kez gözlerine bakıyordu. "Phoenix'e varır varmaz vurulacaksan hayatını uzay yürüyüşü yaparak riske atman delilik..."

"Muhafızlar herhalde hava kilidinde beni beklemiyorlardır. Herhangi birinin geminin *dışından* oraya geçmeyi deneyecek kadar deli olduğunu düşüneceklerini zannetmi-

yorum," dedi Luke. Uzay yürüyüşleri sadece Luke ve sıkı eğitimden geçmiş takım arkadaşları tarafından yapılıyordu. Dahası bunu sadece kaçınılmaz olduğu zamanlarda; birileri oksijen ve basınç seviyelerini izlerken, atıklara dikkat ederken, ekipman hatası olması durumunda yedek bulundurarken yapıyorlardı. Glass bunların hiçbiri olmadan geçiş yapacağı gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu.

"Hava kilidi açılınca alarmlar devreye girer. Beni tutuklayabilirler belki ama gördükleri yerde vurmazlar," diye diretti.

"Glass," dedi Luke boğuk bir sesle. "Bunu yapmana izin veremem."

"Bunu sadece bizim için yapmıyorum." Sakin kalmayı diliyordu. "Phoenix, gökköprüsünü kapatarak Walden'ın ve Arkadya'nın tamamını ölüme terk etti. Bunu engellemek için yapabileceğim bir şey varsa... Masum insanların acı çekmesine izin veremem. Gökköprüsünü açmam gerek."

Luke iç geçirip gözlerini kapadı. "Peki," dedi derin bir nefes alarak. "O zaman hadi başlayalım." Ekipmanı düzenli bir şekilde gözden geçirdi. Her şeyin nasıl çalıştığını açıklamaya başladı. Basınçlı kıyafetleri, kıskaçları ve onu gemiye bağlayacak kabloyu. Ses tonu sakin ve resmiydi, kendini evrende geriye kalan sevdiği tek kişiye değil de, yeni bir muhafıza talimat verdiğine inandırmıştı.

Glass'ı hava kilidinin yanındaki büyük pencereye götürüp ona yol boyu uzanan tutacakları gösterdi. "Phoenix'teki hava kilidi dışarıdan açılabiliyor -sadece büyük çarkı aç;

bu seni hava kilidi odasına çıkaracak. İçeri girdiğin zaman ben gökköprüsüne doğru yola çıkıp seninle orada buluşacağım."

"Randevulaştık o zaman," dedi Glass, gülümsemeyi başarmıştı.

Luke, bir tane termal muhafız tulumu çıkarıp Glass'a verdi. "Özür dilerim," dedi. "En küçüğü bu." Belli ki daha iri birisi için yapılmıştı ama bununla yetinmek zorundaydılar.

Glass çabucak bluzunu ve pantolonunu çıkardı. Titriyordu, soğuk hava kolundaki tüyleri diken diken etmişti. Termal giysiyle uğraşırken kafasını kaldırınca Luke'un ona, daha önce hiç görmediği bir dikkatle baktığını gördü; sanki vücudunun her bir çizgisini ezberlemeye çalışıyordu.

"Hepsini birbirine geçiriyorsun," dedi, kısık sesle. "Tenine değmezse işe yaramaz. Bak." Glass kımıldamadan dururken Luke ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi, tüm kırışıkları düzeltti; parmakları omuzlarından, sırtına, oradan da kalçalarına doğru ustaca ilerledi. Glass ürperdi. Elleri her yeni noktaya geçtiğinde, içi cız ediyordu. Ya ona son kez dokunuyorsa?

Derken Luke geri çekilip uzay elbisesini aldı. Giysiyi ona vermeden önce bir sürü değişik ekipmanı kontrol etti.

Luke, uzay elbisesinin alt kısmını giymesine yardım edip, belini sıkıca kilitlerken ikisi de konuşmadı. Glass'a kollarını kaldırmasını söyleyip üst kısmını başından geçirdi. Luke'un yüzü solgundu, iki parçayı yerleştirip kilitle-

di. Bir tık sesi duyulunca Glass iç çekti. "İyi misin?" diye sordu Luke, Glass'ın elini tutarak.

Glass başını salladı. Luke bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirip eldivenlere uzandı. Eldivenleri tek tek Glass'ın ellerine geçirdi.

Geriye bir tek kask kalmıştı. "Keşke önce saçımı toplasaydım," dedi Glass eldivenlerini göstererek.

"Ben yaparım," diyen Luke Elini Glass'ın cebine sokup saç tokasını çıkardı ve arkasına geçip birkaç tutam teli nazikçe kulaklarının arkasına attıktan sonra saçını atkuyruğu yaptı.

Luke geri çekilirken heyecanla gülümsedi. "Sanırım gitme zamanı geldi." Glass'a sarıldı. Glass üzerindeki giysiden dokunuşunu hissedemese de içinin ısındığını hissetti. "Orada çok, çok dikkatli ol. Tamam mı?" dedi Luke boğuk bir sesle. "Eğer herhangi bir şey olursa, hemen geri dön. Sakın risk alma."

Glass başıyla onayladı. "Seni seviyorum." Bu kelimeleri kaç kere söylediğini sayamazdı ama şimdi daha farklı geliyordu. Onların içinde, geçmişte söylediği ve hayat boyu söyleyeceği *seni seviyorum* sözcüklerinin yankılarını duyabiliyordu.

Luke başını eğip onu öptü. Glass bir anlığına gözlerini kapadı ve bu normal bir öpücükmüş, kendisi de sevdiği çocuğu öpen on yedi yaşında normal bir kızmış gibi yaptı. Hevesle öne eğilince hantal uzay elbisesinin, onu sarsarak gerçekliğe döndürdüğünü hissetti.

Luke geri çekilip kaskı yerden aldı. "Bol şans," dedi ve eğilip onu alnından öptü. Kaskı Glass'ın kafasına takıp sıkıca kilitledi.

Dünyası karanlık ve boğucu bir hale gelince Glass'ın nefesi kesildi. Tekrar hapisteydi sanki. Göremiyor, nefes alamıyordu. Derken Luke'un eldivenin üzerinden elini sıktığını hissedince rahatladı, oksijen tankındaki hava doğrudan burnuna akınca derin bir nefes aldı.

Günler süren oksijen yoksunluğundan sonra bu şekilde nefes alabildiği için sevinçten havalara uçacaktı. Bir anda tamamen ayılmıştı, her şeyi yapabilirdi artık. Hazır olduğunu belirtmek için Luke'a başparmağıyla işaret yaptı. Kaskının içinden bir cızırtı geldi, sonra Luke'un sesini duydu. "Hey astronot, nasılsın?"

"İyiyim," dedi Glass, nereye konuşması gerektiğinden emin değildi. "Beni duyabiliyor musun?"

"Açık ve net," dedi. "Telsiz hazır. Gezintiye çıkmak ister misin?"

Glass başıyla onaylayınca Luke onu hava kilidine götürdü. Giysisi beklediğinden daha hafifti ama yürümek yine de epey düşünmeyi gerektiriyordu. Sanki yürümeye yeni başlayan bir çocuk gibi, hareket ettirmeden önce her bir uzvunu deniyordu. Luke ağır metal kapının yanındaki panele bir kod girince kapı açıldı ve ufak hava kilidi odası ortaya çıktı. Kapının diğer tarafında dışarıya, -270 derece bir çekim gücüne açılan kapı vardı.

Luke, Glass'ın giysisinin ön tarafına bir kablo bağladı

ve güvenli olduğundan emin olmak için tekrar kontrol etti. Luke, kablonun gemiye nereden bağlandığını, Glass'ın hareketlerine olanak sağlamak için nasıl uzayıp kısaldığını gösterdi. "Tamam," dedi, sesi Glass'ın sağ kulağının arkasından bir yerlerden geliyordu. "Ben ilk kapıyı kapatmak için tekrar içeri giriyorum. Sonra ikinci kapıyı güvenle açabileceğin zaman işaret vereceğim. Kapı otomatikman kapanmadan geçmek için on saniyen olacak. Sadece ilk tutacağa yapış ve kendini dışarı salla."

"Kolaya benziyor."

Luke giysisinin son kontrollerini yaptıktan sonra Glass'ın elini tuttu. "Başaracaksın." Kaskının ön tarafına vurdu. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye tekrarladı Glass.

Luke kapıdan geçip kayboldu; onu yalnız bırakmıştı. onunla uzayın sonsuz boşluğu arasında sadece bir metal kapı ve üç yüz yıllık bir uzay giysisi vardı.

Luke'un, "Tamam," diyen sesi geldi yine hoparlörden. "Hazır ol. İkinci kapıyı açacağım."

Glass ileri atıldı. Bacakları aniden ağırlaşmıştı. Hayatının en uzun sekiz adımından sonra, kapıya ulaştı. "Hazırım."

"Tamam. Şimdi kodu giriyorum." Gürültülü bir bip sesi geldi ve Glass'ın önündeki kapı kayarak açıldı.

Bir anlığına yapabildiği tek şey, ilk defa uzayı bu kadar net bir şekilde görebildiği için orada dikilip uzun uzun bakmaktı. Luke'un bunun çok güzel olduğunu söylediğinde ne

demek istediğini şimdi anlamıştı. Karanlık, Glass'ın annesinin bir keresinde etek diktiği kadife gibi yoğundu, yıldızlar karanlığın üzerinde parıldıyorlardı, onları pencereden gördüklerinden çok daha parlaktılar. Dünya'nın üstündeki dumanlı, gri alan ilk kez korkutucu değil gizemli görünüyordu. Wells'in orada, aşağıda olduğunu, yürüdüğünü, nefes aldığını düşünmek inanılmazdı... *tabii hâlâ hayattaysa,* diye ekledi beyninin kuşkucu kısmı.

"Hadi göreyim seni," diye fısıldadı Luke kulağına.

Glass derin bir nefes aldı ve ilk tutacağa uzandı, eldivenli elleriyle tutunmaya çalışıyor ve kendini kapıdan itiyordu.

Ve işte uzaydaydı. Tek bir tutacağı sıkı sıkı tutarken onu yutmayı bekleyen baş döndürücü yıldız ve gaz denizini izliyordu. Arkasındaki kapı gürültüyle kapandı.

Glass kendi etrafında döndü, kısa bir süreliğine ağırlıksız olmanın heyecanıyla mest olmuştu. Sonra Phoenix'e giden yolu gördü ve aniden ağzının kuruduğunu hissetti. Luke'u görmek için koşarak gittiğinde hiç bu kadar uzun gözükmemişti ama buradan bakınca uçsuz bucaksız görünüyordu. Gökköprüsünü görene kadar bütün Walden'ı dolaşması gerekiyordu.

Bunu yapabilirsin, dedi kendine, dişlerini gıcırdatarak. *Bunu yapmak zorundasın. Teker teker.* Sol elini bir sonraki basamağa götürüp, vücudunu oraya doğru çekti. Yerçekiminin yokluğunda bu minimum efor gerektiriyordu ama kalbi dayanılmaz bir hızda atıyordu.

Luke'un, "Nasılsın?" diye soran sesi kaskın içinde yankılandı.

"Burası çok güzel," dedi Glass sessizce. "Şimdi neden buna çabucak gönüllü olduğunu anlıyorum."

"Senin kadar güzel değil."

Glass ahenk içerisinde bir tutacaktan diğerine sallanıyordu. "Eminim bunu görev kontrolündeki bütün kızlara söylüyorsundur."

"Aslında, eğer doğru hatırlıyorsam, bu cümleyi daha önce senin üzerinde kullanmıştım," dedi Luke. Glass gülümsedi. Solar tarlalara gizlice girdikleri zamanlarda camdan yıldızları seyrederlerdi ve Luke her seferinde Glass'a onun daha güzel olduğunu söylerdi.

"Hmm. Görünüşe bakılırsa yeni malzemeye ihtiyacın var, dostum." Bir sonraki tutacağa doğru salınırken arkasına şöyle bir baktı. Artık çıkış kapısını göremiyordu. "Daha ne kadar yol var?" diye sordu.

"Gökköprüsüne yaklaşıyorsun, bu da seni kimsenin görmemesi için dikkatli olman gerekeceği anlamına geliyor. Köprünün altında ikinci bir set tutacak var. Onları kullan, ne olur ne olmaz."

"Anladım."

Glass hiç durmadan ilerledi, giysisine bir şey olursa ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Giysisi birden bire çok dayanıksız gelmeye başlamıştı ona, onu uzayın çekim gücünden koruyamayacak kadar uyduruktu.

Gökköprüsünü gördü. Barikat hâlâ duruyordu, Walden ile Phoenix arasında hava geçirmez bir bariyer vardı. Walden tarafındaki insanlar bariyere yığılmaya devam ediyor, kırıp

geçebilmek umuduyla çaresizce bariyeri yumrukluyorlardı. Köprüye yaklaştıkça, Glass, Luke'un bahsettiği tutacakları gördü. Köprünün yanında değil altındaydılar. Onun bulunduğu son tutacak ile yeni tutacaklar arasında epey bir boşluk vardı –yetişemeyeceği kadar fazla bir boşluk.

Glass duraksadı. Kendini, Walden'ın yan tarafından kuvvetli bir şekilde itebilirse, tutacağın olduğu tarafa geçebilirdi. Yetişemese bile, olabilecek en kötü şey, Luke kabloyu geri çekip onu tekrar gemiye çekene kadar birkaç saniye havada süzülmesi olurdu.

"Tamam, bir sonraki tutacağa zıplamam gerekiyor," dedi Glass. Hazır olmak için vücudunu, iki ayağının geminin yan tarafına dayanacağı şekilde çevirdi ve sol kolunu uzattı. Derin bir nefes aldı, kaslarını sıktı ve kendini itti, uzayda uçmanın verdiği kısa süreli hisle sırıtıyordu.

Ama görünüşe göre ihtiyaç duyduğu kuvveti abartmıştı çünkü tutacağın yanından uçup gitti, parmakları uzay boşluğundan başka bir şeye tutunamadı.

"Luke, tutacağı ıskaladım. Beni tekrar içeri çekebilir misin?" Dönmeye başlamıştı ve yön duygusunu kaybediyordu. "Luke?"

Hiç ses gelmedi.

Glass'ın duyabildiği tek ses, kendi soluğunun sesiydi. Dönmeye devam etti, gemiden iyice uzaklaşıyor, kablo arkasında hızla çözülüyordu. "Luke!" diye çığlık attı, kollarını sağa sola sallıyordu.

"Luke!" Oksijen, kaskından uçtukça hırıltıyla nefes alı-

yordu. Fazla derin nefes almıştı ve havalandırma sisteminin tekrar ayarlamasını beklemesi gerekiyordu. *Panik yapma,* dedi kendi kendine. Ama Koloni'yi görünce nefesi kesildi. Şimdiden çok uzaklaşmıştı –Görüş açısındaki Walden, Phoenix ve Arkadya her saniye daha da küçülüyorlardı. Kablo fazla uzun görünüyordu. Şimdiye kadar onu tekrar Koloni'ye çekmesi gerekmez miydi? Sonra aklına bıçak kadar keskin bir düşünce geldi. Ya kablo bozulduysa? Glass bir şeye çarpmadığı sürece aynı yönde döneceğini bilecek kadar momentum bilgisine sahipti. On dakika içinde oksijeni tükenecek ve o ölecekti. Sonra da cesedi sonsuza dek uzaklara sürüklenecekti.

Ağlayacak gibi olunca dudağını ısırdı. "Luke?" diye seslendi, nefesini fazla tüketmemeye çalışarak. Dönmekten başı ağrımıştı. Koloni, her gördüğünde biraz daha küçülüyordu. Buraya kadardı.

Sonra giysisinin ön tarafında keskin, şiddetli bir çekme oldu ve kablo gerildi. "Glass, orada mısın? İyi misin?"

"Luke!" Onun sesini duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti. "Atlamaya çalıştım ama tutacağı ıskaladım. Sonra... Sonra ne oldu?" Kablo yavaşça geri çekilmeye, onu tekrar gemiye çekmeye başladı.

"Kontrol odasında... Davetsiz misafirler vardı. Erzak yağmalayan insanlar. Merak etme, icabına baktım."

"Nasıl yani?"

Luke iç çekti. "Onları bayıltmam gerekti. Dört kişiydiler Glass ve amaçları..." Duraksadı. "Dost canlısı de-

gillerdi. Sen tehlikedeydin ve neler olduğunu anlatacak zaman yoktu."

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Sonra gökköprüsünü ve tutacakları gördü. Heyecanla parmaklarını esnetti. Bu defa kesinlikle ıskalamayacaktı.

"Vardım sayılır," dedi Luke'a. Tutacak hızla ona yaklaşıyordu. Glass kolunu uzattı, gözlerini ona kilitledi ve uzandı -parmakları metal tutacağa kilitlenirken, "Yakaladım!" diye bağırdı.

"Aferin sana!" Glass, Luke'un sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

Glass sesli bir şekilde nefes verdi ve diğer elini bir sonraki tutacağa uzattı. Çok geçmeden gökköprüsünün altından karşıya geçip, Phoenix'teki hava kilidine ulaştı.

Sonunda girişe ulaştığında, ayaklarını geminin yan tarafına yerleştirip, var gücüyle ağır kolu çevirdi. Kapı tatmin edici bir tıs sesiyle kayarak açıldı. "Vardım!" Köşeye tutunarak kendini küçük geçiş odasına çekti, oda neredeyse Walden'dakinin birebir aynısıydı.

Luke neşeyle, "Tamam!" diye bağırdı. "Ben yola çıkıyorum. Gökköprüsünde buluşuruz."

"Orada görüşürüz."

Glass dış kapının kayarak tekrar eski yerine gelmesini bekledi sonra kancasını çıkardı ve diğer kapıya doğru hızla ilerledi. Kapı kendiliğinden açıldı. Hiç zaman kaybetmeden kaskını çıkardı ve giysiyle mücadele etmeye başladı.

Çıkarması, Luke'un onu giydirmesinden daha uzun sürdü ama sonunda başardı.

Koridorlarda muhafız görünmüyordu. Başka herhangi biri de görünmüyordu. Annesinin ne yaptığını düşününce Glass'ın canlılığı ve zindeliği yerini endişeye bıraktı. Bir başına mıydı? Paniğe mi kapılmıştı? Yoksa Phoenixliler, Koloni'nin üçte ikisinin ölüme terk edildiği gerçeğini umursamayıp, her şey normalmiş gibi mi davranıyorlardı?

Gökköprüsünde sadece iki muhafız vardı, ikisi de kontrollere dikkat etmiyordu. İkisi de köprünün biraz uzağında, elleri bellerindeki silahlarda, gökköprüsünün ortasındaki bölmeyi izliyorlardı. Şeffaf duvara o kadar çok insan yığılmıştı ki sanki etten yeni bir duvar örülmüştü.

Erkekler ve kadınlar yüzlerini duvara bastırıyor, mavi suratlı çocuklarını muhafızlar görsün diye havaya kaldırıyorlardı. Hiç ses gelmediği halde Glass kafasının içinde ızdıraplarını duyabiliyordu. Avuç içlerinin duvara vurmaktan kıpkırmızı oluşunu izledi. Yaşlıca bir adam büyüyen kalabalık tarafından duvara bastırılıyordu, bariyerden aşağı kayıp yere inerken yüzü panikten bembeyaz olmuştu.

Başka seçenek yoktu. Onları içeri almak zorundaydı. Bu onun için, annesi için ve Luke için daha az oksijen demek olsa da.

Glass insansız kontrol kulübesine doğru güçlükle ilerledi. Düğme yeterince basit görünüyordu. Buradaki teknolojinin büyük bir ayrıntısı yoktu. Köprü ya açıktı ya da kapalıydı. Derin bir nefes alıp ana düğmeye bastı.

Alarm çalmaya başladığında, artık çok geçti. Muhafızlar arkalarını döndüler ve bölme tavana doğru yükselmeye başlarken Glass'a şaşkınlıkla ve dehşetle baktılar.

Bölmenin altından kayıp geçen ilk kişi yaşlı bir adamdı. Taşkın kalabalık tarafından itilmişti. Sonra ufak tefek birkaç kadın karınlarının üzerinde sürünerek geçtiler. Saniyeler içinde bölme tamamen çekilmiş ve gökköprüsü insanlarla dolup taşmıştı –Bağırıyor, rahatlamayla ve sevinçle ağlıyor, ciğerlerini oksijenle dolduruyorlardı.

Glass parmak uçlarında yükseldi, insan denizinin içerisinde onun için önem taşıyan tek kişiyi arıyordu. İşte oradaydı, diğer uçta. Luke ona doğru, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle gelirken, Glass doğru şeyi yapmış olduklarını umdu. Az önce yüzlerce hayat kurtarmıştı –yüzlercesinin de hayatını kısaltmıştı. Kendilerininki de dâhil olmak üzere.

13

Clarke

Öğlene kadar kulübe neredeyse tamamen boşalmıştı. Korku ve ter kokan bu yerde, balık istifi gibi üst üste, on iki saat geçirdikten sonra, herkes Dünyalıların o kadar da korkutucu olmadığına karar vermiş gibiydi.

Ama kamptaki atmosfer hâlâ gergindi. Kalabalık bir grup daha rahat kalabilecekleri dördüncü bir kulübe inşa etmek için kolları sıvamıştı. Wells ortalıkta yoktu, bu yüzden Bellamy işleri devralmıştı. Clarke onun, uzaklarda bir yerlerde temel ve kiriş taşıyıcıları hakkında emirler veren sesini duyabiliyordu.

Clarke gülümsedi ama sonra Molly ve Felix'i kontrol etmeye giderken gülüşünün kaybolduğunu hissetti. Gelişim göstermiyorlardı. Hatta iki kişi daha –Arkadyalı bir çocukla Waldenli bir kız– yorgunluk, baş dönmesi, mide bulantısı gibi belirtiler göstermeye başlamışlardı.

Priya revir kulübesinde, yarı uyanık haldeki Molly'ye birkaç yudum su içiriyordu. Başıyla Clarke'a selam verdi, sonra da Molly'nin başını nazikçe tekrar aşağıya indirdi. Clarke'ın yanına geldi, metal kap hâlâ elindeydi. "Bunu hastalanan insanlar için kullanırız diye düşündüm," dedi sessizce. "Hastalıklarının bulaşıcı olması ihtimaline karşı."

"Bu iyi bir fikir," dedi Clarke. "Gerçi sen sana bir şey bulaşmasından korkmuyorsun gibisin."

Priya omuz silkip gür, siyah saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. "Eğer birbirimizle ilgilenemeyeceksek bu onların hakkımızda yanılmadığı anlamına gelir."

"Onlar derken?"

"Bizi on sekizinci yaş günümüzde idama mahkûm edenler. Beni idam odasından aldılar. Doktor iğneyi falan hazırlamıştı. Tam bana iğneyi batıracaktı ki kornea slipine benim Dünya'ya gönderileceğime dair mesaj geldi."

"Sen neden hapisteydin?" diye sordu Clarke sessizce. Priya'ya kamplarında tabu olarak kabul edilen tek soruyu sormanın sorun olmayacağını hissediyordu.

Ama Priya cevap vermeye zaman bulamadan, kapı savrularak açıldı ve Eric içeri daldı. Endişesi ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Bence onlara hapları vermeliyiz," dedi, nezaketi bir kenara bırakarak. Clarke neden bahsettiğini sormak için ağzını açtı ama Eric sözünü kesti. "Radyasyon haplarından haberim var. Bence onları hasta olanlara vermelisin. Hemen."

Clarke ona güven telkin edici olduğunu umduğu bir ba-

kış attı. "Radyasyon zehirlenmesi değil," dedi, geçirdikleri korkunç geceden sonra kalan sabır kırıntısına sığınarak. "Ve o haplar başka bir şey için kullanılırsa onları öldürür."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sen tıp eğitimini bitirmedin bile. Radyasyon zehirlenmesi hakkında ne biliyorsun?"

Clarke'ın rengi soldu, ama sebebi kendisine edilen hakaret değildi. Eric'in Felix için endişelendiğini biliyordu. Sebep, bütün yaralardan daha da zehirli olan, içindeki iltihaplı sırdı. Clarke'ın neden hapse atıldığını sadece iki kişi biliyordu. Başka hiç kimsenin, ailesinin yaptığı deneylerden ya da onların gözetimi altında acı çeken çocuklardan haberi yoktu.

Clarke başka bir yol denedi. "Eğer toksik seviyede radyasyon olsaydı, bütün Dünyalılar ölürdü."

"Eğer buna bağışıklık gösterecek şekilde evrim geçirmişlerse ölmezler."

Clarke'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Sasha'ya bir sene önce gelen diğer Koloniciler hakkında bir şeyler sormaya can atıyordu. Enkaza denk geldiğinden beri beyninde bir teori dolaşıyordu. Kayıp halka, metal parçalarıydı, bundan emindi. "Merak etme," dedi, elini Eric'in omzuna koyarak. "Bunu çözeceğiz. İyileşecekler. Priya'yla birlikte kısa bir süreliğine herkese göz kulak olabilir misiniz? Ben hemen döneceğim."

Eric başını salladı sonra kayarak yere, Felix'in yatağının yanına çöktü ve iç çekti. Priya bir an onu izledi sonra onun

yanına oturdu ve kolunu sıktı. "Sen git Clarke, biz başımızın çaresine bakarız."

Clarke günışığına adım atınca gözlerini kıstı. Kolundaki acı neredeyse kaybolmuştu ve günlerdir ilk defa kafası berraktı. Ama yılan ısırığından beri fiziksel olarak kendini daha iyi hissetse de Sasha'yı ararken endişelenmeye başlamıştı. Wells'in gözetimi altındayken kaçmayı başarmış mıydı yoksa? Ya da daha kötüsü, Graham ve arkadaşları onu bir yere mi götürmüşlerdi?

Hareketli meydanı taradı. Çoğunlukla yeni kulübenin etrafında bir hareket vardı. Bir grup, yeni şantiyeye koca koca kütükleri sürükleyip götürürken diğerleri de birbirine geçmeleri için daha küçük kütüklere çentik atıyordu. Yaşça daha büyük olan çocuklardan bir kısmı temel oluşturmak için kazdıkları çukurlara en büyük kütükleri yuvarlamaya başlamışlardı. Bellamy de onların arasındaydı.

Gömleğini çıkarmıştı. Teni terli ve kaygandı. Clarke, uzak mesafeden bile, kütüğü yerine sürüklemek için tüm ağırlığını kullanırken sırt kaslarının kasıldığını görebiliyordu.

Kıvırcık saçlı bir kız kıkırdayan iki arkadaşıyla birlikte Bellamy'nin yanına yanaştı. Bu üçlü kesik şort modasını son noktaya taşımışlardı ve şimdi kalçalarını zar zor örten şortlarının yıpranmış uçlarını çekiştiriyorlardı. "Selam," dedi ilk kız. "Kuzey kabinindeki çatıyı onarmamıza yardım etmesi için uzun boylu birine ihtiyacımız var. Çökmeye başladı."

Bellamy neredeyse ona bakmadı bile. "Merdiven yapın."

Yüzünde bir anlığına öfkeli bir ifade beliren kız cilveli cilveli gülümsemeye devam ederken Clarke gülmemek için kendini zor tuttu. "Bize nasıl yapılacağını gösterir misin?"

Bellamy arkasına bakıp eliyle birini çağırdı. "Hey Antonio. Buraya gel." Tatlı tatlı gülümseyen kısa, tıknaz, sivilceli bir çocuk koşarak yanına geldi. "Bu hanımların kulübede yardıma ihtiyacı var. Onlara yardım edebilir misin?"

"Memnuniyetle," dedi Antonio. Kafasını Bellamy'den kızlara çevirince gözleri kocaman açılmıştı. Kızlar da, değişen başarı oranlarıyla, hayal kırıklıklarını saklamaya çalışıyorlardı.

Clarke kendi kendine gülümsedi. Bellamy'nin, başka kızlara, çok güzel kızlara bu kadar az ilgi göstermesine içten içe memnun olmuştu. Canı istediğinde o kadar kendinden emin ve o kadar çekiciydi ki şimdiye dek sadece bir tane kız arkadaşı olduğuna inanması zordu.

Bu kız arkadaşın Clarke'ın her gece uyumadan önce gördüğü kişi olduğuna inanması daha da zordu. Etraf sessizleştiğinde hâlâ duyabildiği kişi olduğuna.

Başını sallayıp Bellamy'nin yanına gitti. "Ne kadar centilmensin," diye takıldı ona, kızların sevinçten havalara uçan Antonio ile birlikte gitmelerini seyrederken.

"Merhabalar," diyen Bellamy onu kendine çekip sarıldı. "Nasılsın?"

"Duş almak istiyorum." Clarke, Bellamy'yi gülerek itti. "Şimdi de bütün terin üzerime bulaştı."

"Bayıldığında seni *altı kilometre* taşımamın borcuna say.

Bir insanın su kaybından ölmeden bu kadar salya akıtabileceğinin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"*Salya falan akıtmadım,*" diye itiraz etti Clarke.

"Nereden biliyorsun? Baygındın. Yoksa..." Gözlerini kısıp baktı. "Tabii bütün bu yılan sokması olayını yürümemek için yapmadıysan. Bu çok kurnazca olurdu."

Clarke sadece gülümsedi. "Sasha'nın nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

Bellamy'nin yüzü sertleşti. "Wells onu bir yere götürmüş olabilir. İkisi de saatlerdir kayıp." Başını salladı. "Geri zekâlı."

"Ya," dedi Clarke; sesinin tarafsız çıkması için elinden geleni yapıyordu. Wells'in Sasha'yla gitmiş olmasını umursaması için bir nedeni yoktu. Onun da en az Clarke kadar Sasha'yla konuşmaya hakkı vardı. Ama nedendir bilinmez ormanda yalnız kalmaları düşüncesi onu rahatsız etmişti.

"Evet, biliyorum," dedi Bellamy, Clarke'ın şaşkınlığını, Wells'in bu yaptığını onaylamadığı şeklinde yorumlamıştı. "Ne düşünüyordu acaba? Ben Octavia'yı bulmaya yardım etmesi için onu zorlayamıyorum ama Wells onunla pikniğe gidebiliyor. Çok mantıklı."

"Baksana, benimle gelir misin? Geri dönüp bulduğumuz enkaza bakmak istiyorum."

Bellamy surat astı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Dünyalılara dikkat ederiz. Sorun olmaz," dedi.

"Sadece... kamptan çok uzaklaşmak istemiyorum, Octavia gelirse diye. Onu kaçırmak istemiyorum."

Clarke suçluluk duygusuyla başını salladı. O, saçma sapan teorisine kapılıp giderken Bellamy kardeşinin nerede olduğundan hâlâ habersizdi, hatta hayatta olup olmadığından da... Belki de hayatlarını kurtarabilecek hapları varken kamp arkadaşları revir kulübesinde ölüyor olabilirdi. "Haklısın. Tek başıma giderim."

"Ne?" Bellamy başını salladı. "Hayatta olmaz. Senin oraya tek başına gitmene izin vereceğime kendimi Graham'ın salyasına bularım daha iyi."

"*İzin vermek* mi? dedi Clarke. "Kusura bakma ama son baktığımda kimsenin gözetimi altında değildim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Ben başımın çaresine bakarım. "

"Evet, başının çaresine bakacağını biliyorum çünkü ben de seninle geliyorum."

"Peki," dedi Clarke, bilerek hissettiğinden daha sinirli söylemişti. Bellamy'nin onu kontrol etmeye çalışmadığını biliyordu. Ona değer veriyordu ve bu düşünce yanaklarını kızartmıştı.

Kimseye nereye gideceklerini söylemeden sıvıştılar ve birkaç dakika sonra ormanın dinginliğine daldılar. Fazla konuşmadan yürüdüler, ikisi de sürekli yardım isteyen kamp arkadaşlarının sonu gelmez sorularından kaçtıkları için rahatlamıştı. Ama yaklaşık bir saat sonra hafif bir kaygı Clarke'ı konuşmaya zorladı.

"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" diye sordu.

yosun kaplı bir kayayı ikinci kez geçiyorlarmış gibi gelmişti ona.

"Evet. Seni neredeyse düşürdüğüm yer işte şurası," dedi uzaklarda bir yeri işaret ederek. "Şurası kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için durduğum yer. Bak, şurası da senin birkaç saniyeliğine bilincinin yerine geldiği ve bana en büyük şeyi olan..." Clarke midesine dirsek atınca ciyaklayarak sustu.

Bellamy güldü ama sonra uzaklarda bir şey dikkatini çekince yüzü ciddileşti. "Sanırım, yaklaştık."

Clarke başıyla onayladı ve metalik bir şeyler bulmak için yeri taradı. Enkazın nereden geldiğini bulmaya kararlıydı. Bir iniş gemisinden miydi? İlk Kolonicilerin inşa ettiği bir sığınaktan mıydı?

Ama metalin parlaklığı yerine, yüreğini ağzına getiren bir seri şekil gözüne takıldı.

Yere üç büyük taş saplanmıştı. Bir zamanlar düz olabilirlerdi ama şimdi iki tanesi birbirine doğru eğilmişti: üçüncüsü de gruptan ayrılmış, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Aşağı yukarı aynı boydalardı ve oraya bilerek konulduklarına şüphe yoktu. Belirli bir uzaklıktan bile Clarke taşların üzerindeki kabataslak işaretlemeleri seçebiliyordu –harfler, yetersiz araç gereçle aceleyle kazınmışlardı. Ya da korkudan ve kederden titreyen biri tarafından kazınmışlardı, diye düşündü Clarke, şekillerin anlamını çözünce.

HUZUR İÇİNDE YAT.

Clarke bu kelimelerin sesli bir şekilde söylendiğini hiç

duymamıştı ama sanki anısı iliklerinde depolanmışçasına kelimeleri göğsünde hissetti. Eli Bellamy'nin ellerini aradı ama boşluğu tutabildi.

Dönünce taşlardan birinin önüne çöktüğünü gördü. Yanma gidip elini omzuna koydu. "Bunlar mezar taşları," dedi Bellamy sessizce, ona bakmadan.

"Gerçekten başka bir görev *vardı* demek. Sasha doğruyu söylüyordu."

Bellamy başıyla onaylayıp parmağını taşta gezdirdi. "Bu güzel bir şey, biliyor musun? Kaybettiğin insanları ziyaret edecek bir yerin olması. Keşke Koloni'de de böyle bir şeyimiz olsaydı. Anma Duvarı'ndan daha kişisel bir şey."

"Kimi ziyaret etmek isterdin?" diye sordu Clarke sessizce, Lilly'nin öldüğünü bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Sadece... arkadaşları. Veda etme fırsatım olmayan insanları." Bellamy iç çekerek ayağa kalktı, sonra Clarke'a sarıldı.

Clarke ona sokuldu, sonra da dikkatini yeniden mezarlara çevirdi. "Sence kazada mı öldüler? Yoksa daha sonra, Dünyalılarla olanlardan sonra mı?"

"Emin değilim. Neden?"

"Keşke daha önce gelebilseydik. Belki onlara yardım edebilirdik."

Bellamy ona sıkıca sarıldı. "Herkesi kurtaramazsın Clarke," dedi sessizce.

Tahmin bile edemezsin, diye düşündü Clarke.

14

Wells

"Dikkatli ol," dedi Wells küçük çocuklardan birinin ateşe yaklaştığını görünce. "Sopayı kullan."

"Hallettim," dedi çocuk ve mısırı Wells'in, alevlerin üzerine Sasha'nın söylediği şekilde dizdiği kızgın taşların üzerinden dikkatlice aldı.

Mısır, kelimenin tam anlamıyla hayat kurtarmıştı. Artık kamp, kaçamak fısıltıların ve bıkkın şikâyetlerin yerine, odun çıtırtıları ve canlanan sohbet sesleriyle dolmuştu. Herkes ateşin etrafında oturmuş, tuhaf da olsa sevinçle karşılanan yemeği kemiriyordu.

Taşıyabildikleri kadar mısırla döndükten sonra Wells ve Sasha iki boş su kabı alıp daha fazlasını toplamak için tekrar meyve bahçesine gitmişlerdi. Yorgun ama gülümseyerek sendeleye sendeleye geri döndüklerinde Wells, Sasha'nın onların esiri olduğunu unutmuştu neredeyse. Yardımları

için teşekkür ettikten sonra onu tekrar gizlice revir kulübesine sokmak zorunda kaldığı için kendini çok tuhaf hissetmişti. Neyse ki Clarke gitmişti, hastalar da uyuyordu ve ellerini tekrar bağlarken Sasha'dan özür dilediğini kimse duymamıştı.

Onu casusluk yaparken yakaladım, dedi içinden. Bir grup kızın birkaç Waldenli çocuğu mısır koçanı fırlatma yarışmasına davet etmesini izliyordu. Karşı çıkacak gibi oldu – Sasha hayvanları çekmesin diye koçanları meydanda bırakmamaları konusunda uyarmıştı onları– ama laflarını yuttu. Dikkat çekmezse Sasha'ya daha kolay yemek kaçırabilirdi.

Wells közlerin arasından dikkatle birkaç koçan aldı. Ellerini yakmadan taşıyabilmek için gömleğinin üzerine koydu, sonra da tekrar revir kulübesine yollandı.

Sessizce Sasha'nın yatağına doğru giderken "Selam," diye fısıldadı. "Sana da bir tane getirdim." Ona dokunabilecek kadar soğumuş olan mısır koçanlarından birini verdi. Diğerlerini de uyanınca yesinler diye Molly, Felix ve Tamsin'in yanına koydu. Hastalar için yemek ve su getirecek gönüllüleri bulmak zorlaşmaya başlıyordu. Hastalıkları ile ilgili dedikodular yayıldığı için Clarke, Wells, Bellamy, Priya ve Eric dışında birinin revir kulübesine adım attığı yoktu pek.

"Teşekkürler," dedi Sasha, mısırdan küçük bir ısırık almadan önce kapıya temkinli bir bakış attı.

"Nasıl?" diye sordu Wells, dönüp yatağının ucuna otururken. "Protein macunundan daha mı iyi?"

Sasha gülümsedi. "Evet, kesinlikle daha iyi. Yine de tadı hâlâ oldukça yavan. Neden onları sana dediğim gibi şu biber yapraklarıyla terbiye etmedin?"

"Mısırın yeterince şüphe çektiğini düşündüm. Havalı pişirme hileleri sorun çıkarabilirdi."

Sasha'nın, aşçılık becerileriyle dalga geçmesini bekliyordu ama bunun yerine yüzü ciddileşti. "Bana güvenmiyorlar, değil mi? Saldırılarla hiçbir ilgim olmadığına sizi inandırmak için ne yapabilirim?"

"Bu sadece biraz zaman alacaktır," dedi Wells; gerçi ona inanıp inanmadığından *kendi* de tam anlamıyla emin değildi. Sasha'nın nazik ve mantıklı olduğunu biliyordu ama bu kesinlikle onun halkının *–babasının–* şiddete başvuramayacağı anlamına gelmiyordu. Eğer Koloni umulmadık bir düşman tehdidi altında olsaydı Wells'in babası hiç düşünmeden bir saldırı düzenlerdi.

Kapı açıldı ve içeri Kendall girdi. Kendall onlara esrarengiz bir ifadeyle bakınca Wells ayağa fırladı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, bir Wells'e bir de Sasha'ya bakarak. "Sadece azıcık kestirmeye gelmiştim. Dün gece pek uyuyamadım, haliyle."

"Önemli değil," dedi Wells. Boş yatakları işaret etti. "Fazlasıyla yer var." Görünüşe göre, Kendall gizemli hastalığa yakalanmaktan korkmuyordu.

"Hayır, önemli değil. Diğer kulübelerden birine bakarım." Arkasını dönüp meydana yürümeden önce Wells'e uzun bir bakış daha attı.

"Gördün mü? Kimse benimle aynı odada bile bulunmak istemiyor. Hepsi benim katil olduğumu düşünüyor."

Wells, sargılı bacağı Dünyalılarla ilgili süslü bir uyarı olabilecek Tamsin'e baktı. Yeni kazılmış mezar da cabasıydı. Sasha, onunla hiçbir alakası olmayan, alçak Dünyalıların gerçekten var olduğunu kanıtlamadığı sürece yüzlünün onu bir tehditten başka bir şekilde görmesi imkânsızdı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" dedi Wells bir anda. "Bütün gün burada kapalı kalman çok saçma."

Sasha ona uzun ve keskin bir bakış atıp bağlı ellerini gösterdi. "Peki. Ama artık kelepçe yok. Bir yere gitmediğimi biliyorsun."

Wells onu çözdü. Sasha kürklü giysisini düzeltirken Wells de Molly'nin yanına gitti. "Selam," diye fısıldadı, yatağının yanına çömelerek. Molly bir şeyler mırıldandı ama gözlerini açmadı. "Molly?" Wells iç çekerek, battaniyeyi Molly'nin ince omuzlarının üzerine çekti ve terden sırılsıklam olmuş saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. "Hemen döneceğim," dedi sessizce.

Wells meydanı kontrol etti. Kamptakilerin çoğu ya ateşin başındaydı ya da yeni çatının son rötuşlarını yapmakla meşguldü. Eğer acele ederlerse görünmeden oradan çıkabilirlerdi. Wells o gün ikinci defa, gizli bir şey yapıyor olduğu, eylemlerini grubun geri kalanından sakladığı gerçeği üzerinde durmamaya çalıştı. Dönüp Sasha'ya işaret verdi ve ikisi birden dışarı fırlayıp ağaçlara doğru ilerlediler.

Sasha, Wells'i bu kez, daha önce kullanmadığı bir yol-

dan götürdü. Bellamy'nin aksine Wells ormanda çok fazla zaman geçirmemişti ve sadece ırmaktan su almaya giderken kullandıkları yolu biliyordu. "Dikkat et," dedi Sasha arkasını dönerek. "Burada yol oldukça dikleşiyor."

Dik demek az kalırdı. Yer bir anda altından kaydı ve Wells yuvarlanmamak için, yanlamasına sürünüp yamaçta büyüyen ince, esnek ağaçlara tutunmak zorunda kaldı. Bayır o kadar dikti ki ağaçların köklerinin bir kısmı toprağın altına değil üstüne doğru büyümüştü.

Sasha yokuştan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Neredeyse yavaşlamamıştı bile ve Wells'ten birkaç metre öndeydi. Kollarını yana uzatmış, dengesini sağlamaya çalışırken meydanın tepesinde dolanan kuşlara benziyordu.Arkalarından yüksek sesli bir çatırtı geldi. İrkilen Wells, arkasını döndü. Bu hareket ayaklarını yerden kesmeye yetmişti. Kaygan çimenlerden kayarak aşağı düştü. Yavaşlamak için parmaklarını toprağa gömmeye çalıştı ama bir şey onu çekip durdurana kadar hızlanmaya devam etti. Nefes nefese yukarı bakınca Sasha'nın ceketinin yakasını tutmuş sırıttığını gördü. Wells'in ayağa kalkmasına yardımcı olurken, "Kızakla kaymak için birkaç ay beklemek zorundasın," dedi.

"Kızakla kaymak mı?" dedi Wells. Pantolonunun arkasını silkeledi ve ne kadar aptal göründüğünü düşünmemeye çalıştı. "Yani kar mı yağacak demek istiyorsun?"

"Eğer o zamana kadar yaşarsan," dedi Sasha, Wells bir kez daha kayarken onun dirseğini tuttu.

"Eğer kar görmeden ölürsem bunun nedeni sırtıma senin şu arkadaşlarından birinin okunu yemek olacak. Kıçımın üstüne düşüp durmam değil."

"Bunu daha kaç kere açıklamam gerekiyor? O insanlar kesinlikle benim *arkadaşlarım* değiller."

"Evet, ama bizi öldürmemelerini söyleyecek kadar da tanımıyor musun onları?" dedi Wells, yüzünde ondan sakladığı şeyin ipuçlarını ararken.

"Durum sandığından biraz daha karışık," diye karşılık verdi Sasha onu yokuş yukarı çekerken.

Wells aşağıyı işaret etti. "Karışık şeyleri seviyor gibisin."

Sasha gözlerini devirdi. "Bana güven uzay çocuğu. Buna değecek."

Neredeyse zemine gelmek üzerelerken, Wells son birkaç metreyi atlayarak geçmek istedi ama ayakları çimen yerine sert bir şeye değince bacaklarından yukarı şok edici bir acı yükseldi. Neyse ki bu sefer ayakta kalabilmişti. Yüzünü ekşitti, ama aşağı baktığında yaşadığı şaşkınlık bütün sıkıntısını alıp götürdü.

Zemin, çim ya da toprak değil, kayalıktı. Eğilip sert, gri yüzeyin üzerinde ellerini gezdirdi. Hayır, bu kaya değildi –bu bir *yoldu.* Wells geri sıçradı ve bir motor gürültüsü bekliyormuşçasma bir o yana bir bu yana baktı.

"İyi misin?" diye sordu Sasha gelip yanına dikilerek. Wells başını salladı, nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Clarke'ı kilisenin kalıntılarının arasında mahsur kalmış bir şekilde bulduğunda, onu dışarı çıkarmaktan başka bir şeye

odaklanamayacak kadar korkmuştu. Şimdi ise çimentoyu, üzerinde oluşan çatlakları ve çatlakların arasında büyüyen küçük bitkileri incelemek için eğilmişti.

Koloni'deyken Felaket'i soyut bir kavram olarak düşünmek kolaydı. Meydana geldiğinde kaç kişinin öldüğünü, kaç ton zehrin havaya yayıldığını falan biliyordu. Ama şimdi, bombalardan kaçmak için bu yolda umutsuzca araba süren, koşan, hatta belki sürünen insanları düşündü. Dünya sarsılıp gökyüzü dumanla kaplandığında tam bu noktada kaç kişi ölmüştü acaba?

"Hemen şurası," dedi Sasha, elini Wells'in omzuna koyarak. "Beni takip et."

"Hemen orada ne var?" diye sordu Wells başını bir sağa bir sola çevirerek. Burada hava, meydandakinden daha farklı geliyordu; hava Wells'i ürperten anılarla doluydu.

"Görürsün."

Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Her adımda, Wells'in kalbi daha hızlı atıyordu. "Bunu hiç kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin," dedi Sasha. Sesini alçaltmış, heyecanlı bir biçimde arkasına bakıyordu.

Wells tereddüt etti. Tutamayacağı sözler verdiğinde neler olduğunu yaşayarak öğrenmişti. "Bana güvenebilirsin," dedi yine de.

Sasha ona bir an baktıktan sonra başını salladı. Yoldaki bir virajı döndükleri sırada vücudu onları bekleyen şeye hazırlanırken, Wells'in cildi karıncalanmaya, sinirleri enerjiyle dolup taşmaya başlamıştı.

Ama yol tekrar düzlüğe çıktığında tek gördüğü yine, içlerinden damar gibi bitkiler fışkıran çatlak betonlardı.

"Orada," dedi Sasha, yolun kenarına sıralanmış ağaçları göstererek. "Görüyor musun?"

Wells başını sallamaya başladı, derken ağaç dallarının arasında bir şekil belirmeye başlayınca donakaldı.

Bu bir evdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Wells birkaç adım atarak. "Bu imkânsız. Ben geriye hiçbir şey kalmadığını sanıyordum."

"Fazla bir şey yok. Ama bu dağlar birkaç binayı patlamalardan korumuş. Bu civardaki insanların çoğu bombalardan sağ kurtulmuş ama sonra açlıktan veya radyasyondan ölmüş."

Wells yaklaştıkça evin taştan yapıldığını gördü. Bunun yıkıma daha dayanıklı olduğunu düşündü gerçi sağ tarafının büyük bir bölümü çökmüştü.

Pencerelerin hiçbirinde cam kalmamış, kalan duvarların büyük bir kısmı asmalarla kaplanmıştı. Asmaların duvarları kaplayış şekillerinin talancı bir niteliği vardı âdeta; açık pencerelerden ve bir zamanlar baca olan yerden sinsice içeri giriyorlardı. Dünya'dan insan hayatının bütün izlerini silmeye çalışıyorlardı sanki.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Wells şaşırtıcı bir sessizlikle eve bakakaldığını fark edince.

"Hayır. Bence bütün gün burada durup senin balık gibi ağzını açmanı izlemek daha eğlenceli olur."

"Üstüme gelme. Bu hayatımda gördüğüm en manyakça şey."

Sasha şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Sen *uzayda* yaşadın. Sen *Mars'ı* gördün!"

Wells sırıttı. "Mars'ı görebilmek için teleskop kullanman gerekiyor, o zaman bile sadece kırmızı bir nokta gibi görünüyor. Bırak şimdi. İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

Evin çöken duvarına en uzak olan taraftan yürüdüler. Burada, altında davetkâr bir pervazı olan, iki metre yükseklikte bir pencere vardı. Wells, Sasha'nın pervaza kolaylıkla tırmanıp, içerinin karanlığında kaybolmasını izledi.

"Geliyor musun?" diye seslendi Wells'e.

Wells yine sırıtıp pencereye tırmandı, zihninden diğer bütün düşünceleri atan hafif bir gümbürtüyle yere indi. Bir evin içindeydi, insanların Felaket'ten önce yaşadıkları gerçek bir *evin* içinde duruyordu.

Bir o yana bir bu yana baktı. Görünüşe bakılırsa, bir zamanlar mutfak olan bir yerdeydiler. Zemin çatlak sarı ve beyaz karolarla kaplıydı. Wells'in şimdiye dek gördüğü en büyük lavabonun üzerinde hafif eğri bir şekilde asılı beyaz dolaplar vardı. Tek ışık kırık pencereden geliyor, evi çevreleyen ağaçların arasından içeri girip odaya belirsiz, yeşilimsi bir parıltı veriyordu. Wells sanki eski bir fotoğrafa bakıyordu. Ama bu inkâr edilemeyecek bir şekilde gerçekti. İleri doğru birkaç adım attı ve temkinli bir şekilde elini nesillerden beri tozla kaplı tezgâhta gezdirdi. Yukarı uzandı ve daha da hafifçe dolaplardan birini açtı.

Dolabın içinde bir yığın tabak ve kâse vardı. Dolap gevşeyince yana kaymışlardı ama özenle dizildikleri belli oluyordu. Bazıları bir setin parçalarıydı, diğerleri ise tekti. Wells yığının üstünden bir tane tabak çıkardı. Üzerinde bir çizim vardı, sanki bir çocuk tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Tabağın üzerinde normalden büyük, gülümseyen yüzleriyle yan yana dizilmiş, birbirlerinin biçimsiz ellerini tutan, dört çöp adam vardı. Başlarının üzerinde titrek harflerle AYLEMİ SEVİORUM yazıyordu. Wells tabağı dikkatlice yerine koydu ve Sasha'nın tozlu karartıların içinden ona baktığını gördü.

"Bu uzun zaman önce oldu," dedi sessizce.

Wells başını salladı. *Biliyorum* kelimesi beyninde şekillendi ama ağzına giderken bir yerlerde kayboldu. Gözleri acımaya başlayınca çabucak kafasını çevirdi. Sekiz milyar. Bu Felaket'te ölen insanların sayısıydı. Bu ona hep, Dünya'nın yaşı ya da galaksideki yıldızların sayısı gibi soyut rakamlardan farksız gelmişti. Ama şimdi bu mutfakta, bu tabaklarla beraber akşam yemeği yiyen insanların bir şekilde yanan gezegenden kaçabildiğini öğrenmek için her şeyi verirdi.

"Wells, gel de şuna bir bak." Wells dönüp bakınca Sasha'nın, odanın bir ucundaki molozların yanına diz çöktüğünü gördü. Fırçayla yerdeki bir şeyin üzerindeki tozları süpürüyordu.

Gidip yanına çöktü. "Nedir o?" diye sordu. Sasha toka gibi görünen bir şeyi çekiştiriyordu. "Dikkatli ol," diye uyardı Wells, Clarke'ı ısıran yılanı hatırlayarak.

"Bu bir evrak çantası," dedi Sasha, sesinde şaşkınlık ve başka bir şey vardı –Kaygı? Korku?

Çanta yere düşerek açıldı, havaya yeni bir toz bulutu yükseldi. Sasha ile Wells daha iyi görebilmek için öne eğildiler. İçinde sadece birkaç parça eşya vardı. Wells'in teker teker inceleyip sonra bulduğu şekilde geri koyduğu, rengi solmuş üç küçük tişört. Aynı zamanda bir de kitap vardı. Sayfaların çoğu çürümüştü ama Wells'in kitabın Charlie adında bir çocukla ilgili olduğunu anlamasına yetecek kadarı duruyordu. Onu tekrar çantanın içine koymakta tereddüt etti. Onu günışığında incelemeyi çok isterdi ama nedense evden herhangi bir şeyi çıkarmak ona doğru gelmiyordu.

Tanıyabildikleri diğer tek eşya küçük pelüş bir ayıydı. Tüyleri muhtemelen sarıydı, gerçi bu kadar tozun içinde söylemesi zordu. Sasha kaldırıp şöyle bir baktı, sonra da siyah burnuna parmağıyla bastırdı. "Zavallı ayı," dedi gülümseyerek ama sesi duygularını ele veriyordu.

"Bu çok üzücü!" dedi Wells parmağını tişörtlerin birinde gezdirirken. "Evden daha erken çıksalardı belki de zamanında yetişeceklerdi."

"Nereye gideceklerdi ki?" diye sordu Sasha, ayının patilerinden birini silerken Wells'e bakarak. "Terk ediş sırasında fırlatma mevziilerine gitmenin ne kadara mal olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı? Bu civarlarda yaşayan insanların o kadar parası yoktu."

"O iş öyle yürümüyordu," dedi Wells, sesine yayılan bir öfkeyle. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Böyle bir

yerde bağırmak çok yanlış geliyordu. "İnsanlar gemiye binmek için *para* vermek zorunda değildi."

"Öyle mi? O zaman Koloniciler nasıl seçildi?"

"Tarafsız ülkelerden geldiler," dedi Wells, birden kendini ilk derslerinden birinde hissederek. "Nükleer savaşa kapılmayacak kadar açgözlü ve aptal olmayanlardan."

Sasha'nın ona attığı bakış öğretmenlerinin yüzlerinde asla görmediği bir şeydi, yanlış cevap verdiğinde bile. Ona asla acıyarak ve küçümseyerek bakmamışlardı. "O zaman neden gemideki herkes aynı dili konuşuyor?" diye sordu sessizce.

Wells'in buna verecek bir cevabı yoktu. Hayatı boyunca Dünya'daki gerçek kalıntıları görmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmişti ve şimdi buradaydı. Felaket sırasında sönen hayatları düşünmek nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi ayağa kalkarak ve Sasha'ya yardım etmek için elini uzattı. Sasha uzun bir süre çantaya baktı, sonra ayıyı kolunun altına koydu ve Wells'in elini tuttu.

15

Bellamy

Clarke'ı kampa geri dönmeye ikna etmek biraz zaman almıştı. Enkazın başka parçalarını, diğer Kolonicilerle ilgili bilgi verecek herhangi bir şeyi bulmak için ısrar etmişti. Ama gölgeler uzadıkça, Bellamy'nin cildi havaya sessizce sokulan serinlikle alakası olmayan bir şekilde karıncalanıyordu. Dünyalıların gizli gizli dolaştığı bu ormanda çok fazla zaman harcamak aptalcaydı. Küçük casusları Octavia'yı nerede bulacağını söyledikten sonra Bellamy onların peşinden giderdi –mızrakları da okları da yerin dibine batsındı– ama hazırlanmadan onlarla yüz yüze gelmek istemiyordu, özellikle de Clarke yanındayken.

Bir saat süren beyhude bir aramadan sonra Clarke sonunda gitme zamanının geldiğini kabul etmişti. "Sadece... bir saniye daha," dedi ve koşarak meydanın ucuna gitti.

Beyaz çiçeklerle kaplı bir ağacın önünde durdu. Narin

bir şeye benziyordu ve nedense üzerinden düşen çiçeklere göre fazla küçüktü. Bu Bellamy'ye, Octavia'nın annesinin bütün kıyafetlerini üst üste giyip ona göstermesini hatırlattı.

Clarke parmak uçlarında yükselip ağaçtan birkaç çiçek kopardı ve teker teker mezar taşlarının önünde diz çöküp çiçekleri yerleştirdi. Başını öne eğip orada bir süre sessizce durdu. Sonra gelip Bellamy'nin elini tuttu ve onu dünyanın geri kalanının unuttuğu yalnız mezarlıktan uzaklaştırdı.

Kampa geri dönerlerken Clarke alışılmadık şekilde sessizdi. Sonunda Bellamy, "İyi misin?" diye sorarak sessizliği bozdu. Clarke'ın yere düşmüş bir ağacın üzerinden geçmesine yardım etmek için elini uzattı ama o fark etmedi bile.

"İyiyim," dedi Clarke, kütüğün üzerinden zar zor atlayıp diğer tarafa geçerken.

Bellamy cevap vermedi. Zorlamaması gerektiğini biliyordu. Clarke akıl oyunları oynayan tipte bir kız değildi. Konuşmak istediği zaman konuşurdu. Ama ona tekrar baktığında yüzünde gördüğü ifadeyle yüreği cız etti. Clarke sadece ciddi ya da üzgün görünmüyordu –o, hayalet görmüş gibiydi.

Bellamy durup ona sarıldı. Bir an ürken Clarke ona sarılmamıştı.

Bellamy geri çekilecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirip ona daha sıkı sarıldı. "Clarke sorun nedir?"

Clarke nihayet tekrar konuşmaya başladığında sesi sakindi. "O mezarları düşünmeden edemiyorum. Keşke kimin

olduklarını bilebilseydim, nasıl öldüklerini..." Sesi kısıldı ama Bellamy kamptaki hastaları düşündüğünü biliyordu.

"Biliyorum," dedi Bellamy. "Ama Clarke bu insanlar her kimse, bir yıldan daha uzun bir zaman önce ölmüşler. Onlara yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok." Bir an sesi kesildi. "Hem şöyle düşün – en azından kısa bir süre için bile olsa buraya, Dünya'ya gelebilmişlerdi. Muhtemelen caz havasındaydılar."

Clarke gülümseyince şaşırdı. Hafif bir gülümsemeydi ama en azından gözlerindeki hüznün bir kısmını kaçırmaya yetmişti. "*Caz havası mı?* Bu ne demek? Yani o kadar mutlusun ki, caz müzik dinlemeye razı mı olursun?"

"Caz müzik dinlemeye *razı* olmak mı? 'Caz müzik dinleme *fırsatın* olduğu için mutlu olmak' demek istedin herhalde. O kadar mutlu olursun ki kalbin caz ritmiyle atmaya başlar."

"Sanki cazı çok biliyorsun da," diye cevap verdi Clarke, hâlâ gülümsüyordu. "O müziklerin çoğu yüzyıllar önce kayboldu."

Bellamy sırıttı. "Belki Phoenix'te öyle olabilir. Bir keresinde içinde bazı caz parçaları olan bir MP3 çalar bulmuştum." Omuz silkti. "En azından caz müzik olduğunu farz ettim." Müzik, aynı caz müziğini hayal ettiği gibiydi. Caz müziğin hep kulağa öyle geldiğini düşünüyordu –neşeli, içli, özgür.

"Peki, nasılmış caz ritmi?"

"Caz daha çok seni nasıl *hissettirdiği* ile ilgili," dedi

Bellamy, Clarke'a elini uzatıp. Clarke'ın kolunda ritim tutmaya başladı.

Bellamy'nin parmakları dirseğinin içinde dans ederken Clarke ürperdi. "Yani caz ucubenin birinin kolunu gıdıklaması gibi mi bir şey mi?"

"Kolunu değil. Bütün vücudunu. Onu boğazında hissedersin..." Parmaklarını Clarke'ın boynuna getirdi ve Clarke'ın köprücük kemiği boyunca parmaklarıyla hafifçe vurmaya devam etti. Diz çöküp botunun kenarına hafifçe vurunca Clarke güldü. "Göğsünde..." Ayağa kalktı, elini kalbinin üzerine koyup öylece kaldı.

Clarke gözlerini kapatırken nefes alışı sığlaştı. "Sanırım şimdi hissediyorum," dedi.

Bellamy, Clarke'a uzun uzun, hayretle baktı. Gözleri kapalı, dudakları hafif ayrıktı; güneş, kızılımsı sarı saçlarının üzerinde bir hale gibi dans ederken Clarke, bir zamanlar Octavia'ya okuduğu masallardaki periler gibi görünüyordu.

Başını eğip dudaklarını hafifçe dudaklarına değdirdi. Clarke bir an öpücüğüne karşılık verdi ama sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Yola koyulmak istemiyor muydun?" diye sordu. "Kamptan ayrılalı epey oldu."

"Yolumuz uzun. Belki de önce dinlenmeliyiz." Cevap vermesini beklemeden kolunu sırtına attı ve Clarke'ı geçen seferki gibi kucağına aldı. Ama bu sefer Clarke'ın parlayan gözleri, gözlerine kilitlenmiş; kolları boynuna dolanmıştı. Bellamy yavaşça yosun ve ıslak yapraklarla kaplı yere çömeldi. "Böyle daha iyi mi?" diye fısıldadı.

Clarke ellerini saçlarına dolayıp onu öperek karşılık verdi. Bellamy gözlerini kapatıp onu kendine çekti, Clarke'ın vücudunun ona hissettirdiklerinden başka her şeyi unutmuştu.

Clarke, "Üşüyor musun?" diye sorunca Bellamy onun bir ara tişörtünü çıkartmış olduğunu fark etti.

"Hayır," dedi sessizce. Dışarısının soğuk olduğunu biliyordu ama o bunu hissetmiyordu. Geri yaslanıp ona baktı, saçları çimlere yayılmıştı. "Sen?"

Bellamy elini hafifçe vücudunda gezdirince Clarke kaskatı kesildi. "Bellamy," diye fısıldadı. "Sen hiç..."

Cümleyi bitirmemişti, ama bitirmesine gerek yoktu. Bellamy cevap vermek için acele etmedi; önce alnını, sonra burnunu, sonra da narin pembe dudaklarını öptü. "Evet," dedi sonunda. Clarke'ın yüzünün kızarmasından onun daha önce hiç yapmamış olduğunu anladı. Wells'le olan geçmişi dikkate alındığında buna biraz şaşırmıştı. "Ama sadece bir kişiyle," diye ekledi. "Gerçekten değer verdiğim birisiyle."

Daha fazlasını söylemek istedi ama sesi titredi. Lilly ile ilgili anıları acıyla kaplanmıştı ve şimdi tek düşünmek istediği şey, yanındaki güzel kızdı: Asla ve asla, ne olursa olsun bırakmayacağı kız.

"Gerçekten mi? Hepsini mi aldın?" diye sordu Bellamy, hem şaşırmış hem de epey etkilenmişti. Bakım merkezinin arkasındaki merdivenlerdeydiler –teknik olarak sokağa

çıkma yasağı başlamıştı ama kimse büyük çocukları takip etmiyordu; bu yüzden de Bellamy ve Lilly için burada buluşmak kolay oluyordu.

Lilly dağıtım merkezinden çaldığı bir tepsi keki gösterdi. Kekler Phoenix'teki Bağlanma Töreni gibi bir şey içindi ama şimdi Bellamy ve Lilly'nin midelerine bağlanmak üzerelerdi.

Bellamy sırıttı. "Sana gerçekten çok kötü örnek oldum, değil mi?"

"Lütfen. Kendine bu kadar pay çıkarma." Lilly ağzına bir elmalı turta attı. Bir vanilyalı kek aldı –Bellamy'nin en sevdiğiydi bu– ve ona verdi. "İçimde hep vardı zaten."

Lilly kaşını o kadar sevimli bir şekilde kaldırdı ki, Bellamy onu öpmek için ani ve çılgınca bir arzuya kapıldı. Ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Daha önceden kızları öptüğü olmuştu ve bu beyinlerini kurcalayıp, onları sürekli elini tutmak isteyen, ayaklı kıkırtılara dönüştürmekten başka bir işe yaramamıştı. Lilly en iyi arkadaşıydı. Onu öpmek kesinlikle bir hata olurdu.

"Bunu Octavia'ya ayır," dedi Lilly, ona Venüs kirazlarıyla süslenmiş bir kek verip.

Bellamy keki yanındaki basamağa dikkatlice koyup kendisininkini tıkınmaya devam etti. Çalıntı mallardan bir an önce kurtulmak gerektiğini tecrübelerinden biliyordu.

Lilly gülünce Bellamy sırıtarak ona baktı. "Ne var?" diye sordu Bellamy, elinin tersiyle ağzını silerek. "Sakın

benim sofra adabımı eleştirmeye kalkma. Sofraya yakın bile değiliz."

"Aslında merak ediyorum," dedi Lilly, "bu kadar pastayı yüzüne bulaştırmayı nasıl başardın?" Bellamy ona hafifçe vurunca Lilly güldü. "Ne kadar uğraşsam da o kadar pastayı yüzüme bulaştırabileceğimi sanmıyorum."

"Meydan okumanı kabul ediyorum," diyen Bellamy pastanın üzerindeki şekerlemeyi sıyırıp Lilly'nin çenesine ve ağzına sürdü. Lilly çığlık atıp onu itti ama burnunun ucuna ikinci bir topak bırakmasını engelleyemedi.

"Bellamy!" diye bağırdı. "Bunu kaç paraya satabileceğimizi biliyor musun?"

Bellamy sırıttı. Kremayla kaplanmış birini ciddiye almak biraz zordu. "Güven bana, bu paha biçilemez bir manzara."

Lilly'nin yüzünde Bellamy'nin ne olduğunu anlayamadığı bir ifade belirdi. "Öyle mi?" diye sordu sessizce. Bellamy gözlerini kapatıp kendini yüzünün kremayla kaplanmasına hazırladı –derken dudaklarında Lilly'nin dudaklarını hissetti. Bir anlığına şaşkınlıkla donakaldı, sonra o da onu öptü. Öpüşü yumuşak, tadı şeker gibiydi.

En sonunda Lilly geri çekildiğinde Bellamy neler olduğunu anlamak için yüzüne baktı. "Ah," dedi Lilly. "Galiba bir şey unuttum."

"Ne?" diye sordu Bellamy ne yapacağını bilmez halde. En iyi arkadaşını öpmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu, bunu asla...

Lilly, "Bir yeri atlamışım," diye mırıldanıp Bellamy'yi kendine çekti ve onu tekrar öptü.

Clarke yerinden o kadar çabuk doğruldu ki, kafası Bellamy'nin çenesine çarptı. "Hey!" dedi Bellamy onu omuzlarından tutarak. "Clarke, önemli değil. Şimdi bir şey yapmak zorunda değiliz." Elini sırtında gezdirdi. İnce tişörtünün altındaki teni soğuktu.

"Sorun o değil," dedi Clarke çabucak. "Benim sadece... benim sana söylemem gereken bir şey var."

Bellamy, Clarke'ın elini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Clarke elini çekti, göğsüne çektiği dizlerine sıkıca sarıldı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye başladı Clarke, ondan çok kendine anlatıyordu sanki. Dümdüz karşıya bakıyordu, göz göze gelmek istemiyordu –ya da gelemiyordu. "Bunu daha önce sadece bir kişiye söyledim, onun sonuçları da pek iyi olmadı."

Wells'ten bahsettiğini anlamıştı Bellamy. "Önemli değil." Kolunu omzuna attı. "Sorun her neyse çözebiliriz."

Clarke en sonunda yüzünü ona döndü, ifadesi acı doluydu. "Ben olsam söz vermezdim." Bir nefes verdi, sonra tereddüt ederek konuşmaya başladı.

Başta Bellamy, Clarke'ın deney hikâyesini bir çeşit şaka zannetti. Ona anlattıklarına inanamıyordu –ailesinin radyasyon araştırması, Yardımcı Şansölye tarafından kayıt

dışı çocuklar üzerinde deney yapmaya zorlanmaları. Ama Clarke'ın gözlerine bir kere bakması bunların hepsinin korkutucu şekilde gerçek olduğunu anlamasına yetmişti.

En sonunda "Bu *canice,*" diye lafa girdi Bellamy, Clarke'ın bunların hepsinin anlaşılabilir kılmak adına bir şey söylemesi için, bunların hepsini neden ona şimdi söylediğini açıklaması için dua ediyordu. Aniden, başka bir düşünce kanını dondurdu. "*Octavia da* kayıt dışıydı," dedi yavaşça. "Küçük deneyleriniz için sıradaki o muydu?" Kız kardeşinin, hiç kimsenin çığlığını duyamayacağı –zehirlenerek öldürüldüğünü bilemeyeceği– gizli bir laboratuvara hapsedildiğini düşününce korkudan tüyleri diken diken oldu.

"Bilmiyorum," dedi Clarke. "Çocukların nasıl seçildiğini bilmiyorum. Ama çok korkunçtu. Kendimden her gün nefret ediyordum."

"O zaman neden bunu durdurmadın? Neden ailen masum çocukları öldürdü? Ne kadar kötü insanlarmış!"

"Kötü değillerdi. Başka seçenekleri yoktu!"

Clarke ağlamak üzereydi ama Bellamy umursamadı. "Tabii ki seçenekleri vardı!" diye bağırdı. "Ben Octavia'yı korumak için elimden gelen her şeyi yapmayı seçtim. Ama sen bir sürü çocuğun ölmesine seyirci kalmayı seçtin."

"Her zaman seyirci kalmadım." Clarke gözlerini kapattı. "Lilly'yleyken değil."

Bellamy'nin Clarke'ın söylediklerini anlaması zaman aldı. "Lilly mi? Onu oradan mı tanıyordun? Lilly sizin... deneklerinizden biri miydi?" Clarke yüzünü buruşturarak

başını sallayınca Bellamy'nin sesi öfkeyle yükseldi. "O gizemli bir hastalıktan ölmedi yani. Senin katil ailen onun üzerinde *deneyler* yaptığı için öldü." Lilly. Gemide Octavia'dan başka değer verdiği tek insan. Şimdiye dek sevmiş olduğu tek insan.

Clarke'ın söylediklerini idrak etmeye başlarken durakladı. "Her zaman seyirci kalmadım derken ne demek istedin?" Clarke hiçbir şey söylemeyince Bellamy bastırdı. "Onun kaçmasına yardım mı ettin, bunu mu demek istiyorsun? O hâlâ hayatta mı?"

"O benim arkadaşımdı, Bellamy." Gözyaşları Clarke'ın yanaklarından aşağı süzülüyordu ama Bellamy umursamadı. "Bana erkeklerle nasıl konuşacağımı öğretti. Beni saçımı haftada bir açmaya ikna etti. Ona kitap götürürdüm, o da bir sürü farklı komik sesle okurdu kitapları. Bunu yapamayacak kadar hastalanana kadar tabii. O zaman da ben ona okudum. Sonra benden ona yardım etmemi, ben de ettim, *yapmak zorundaydım,* bana başka bir seçenek sunmadı..."

"Nasıl bir yardım?" diye sordu Bellamy sesi kısık ve tehditkârdı.

"Ben... O bana acısını dindirmem için yalvardı. Benden..." Clarke burnunu çekip elinin tersiyle burnunu sildi. Sesi titremeye başlamıştı. "... ölmesine yardım etmemi istedi."

"Yalan söylüyorsun!" dedi Bellamy. Midesi bulanıyordu. Bir saat önce Clarke'ın böyle bir şey yapamayacağına kalıbını basar, Clarke'ın onurunu canla başla savunurdu.

Ama şimdi karşısında duran kız cani bir yabancı gibi görünüyordu ona. Ama Lilly'yi tanıyordu. "Lilly asla böyle bir şey söylemiş olamaz," diye hırladı ayağa kalkarak. "Sizin bu hastalıklı oyununuzdan sağ çıkmak için mümkün olan her şeyi yapardı."

"Bellamy," diye başladı Clarke bitkin bir şekilde. "Anlamıyorsun..." Hıçkırık boğazına gelince sesi kesildi.

"Sakın bana neyi anlayacağımı söylemeye *kalkma,*" diye sözünü kesti Bellamy. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Belki kendini Dünyalılara sunabilirsin. Bu çok eğlenceli olmaz mı? Üzerlerinde deney yapacağın yepyeni çocuklar." Arkasını döndü ve tir tir titreyen Clarke'ı ormanda yalnız başına bırakıp gitti.

Ormanı körlemesine yararak geçti, gözyaşlarını tutuyordu. Clarke'a asla güvenmemeliydi, onunla asla bu kadar yakınlaşmamalıydı. Güvenebileceği tek insanın kendisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Ve onun için önem taşıyan tek insan Octavia'ydı.

Şimdiden çok zaman kaybetmişti. Kız kardeşini geri almanın vakti gelmişti.

Dünyalı kızla oyun oynamayı bırakmıştı. Hatta oyun oynamayı tamamen bırakmıştı.

16

Wells

Kimselere görünmeden kampa tekrar nasıl girecekleri konusunda endişeliydi, gerçi bu sefer o ve Sasha yemek taşımıyorlardı –zihnine bir toz katmanı gibi yapışan harabenin hatıralarını taşıyorlardı.

Wells, Clarke'ın büyük bir ağacın arkasından çıktığını gördüğünde rahat bir nefes aldı. Meydana yaklaşmışlardı. Sasha'yı Clarke'a devreder, o da esiri tuvalete götürüyormuş gibi yapardı. Clarke onu idare ederdi. Sasha'yı kulübede bağlı tutmanın ne kadar saçma olduğunu söyleyen oydu.

Wells selam vermek için elini kaldırdı ama sonra bir şeylerin ters gittiğini anladı. Clarke hep bir amaçla hareket ederdi –kütüphaneden bir kitap alırken de gözüne takılan bir bitkiyi incelemeye giderken de. Arkasında görünmez bir ağırlık taşıyormuş gibi ormanda yorgun argın yürüdüğünü görmek çok şaşırtıcıydı.

"Clarke!" diye seslendi Wells. Sasha ile bakışıp ondan bir yere gitmeyeceğine dair sessiz bir onay alınca koşmaya başladı. Yaklaştıkça Clarke'ın gözlerinin kızarmış olduğunu gördü. Ailesinin duruşmasını çıt çıkarmadan izleyen Clarke, ağlıyor muydu? "İyi misin?"

"İyiyim," diyen Clarke onunla göz göze gelmemek için dümdüz karşıya bakıyordu. Gözyaşları olmasaydı da Wells yalan söylediğini anlardı.

"Yapma, Clarke," dedi Wells, Sasha'nın konuşulanları duyamayacak mesafede olduğundan emin olmak için arkasına baktı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra" *–birbirimize çektirdiğimiz onca acıdan sonra,* demek istemişti Wells ama öyle demedi– "Bir şey olduğunda bunu anlamayacağımı mı sanıyorsun?" Clarke başını sallayıp burnunu çekti, ama hiçbir şey söylemedi. Wells suratını astı. "Bellamy ile bir şeyler mi oldu?"

Kestirip atacağını düşündü ama Clarke kafasını kaldırıp ona baktı; yaşlı gözleri parlıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim Wells. Seni çok uzun süre cezalandırdım. Seni affetmeliydim..." Sesi kesilince başını çevirdi.

"Önemli değil," dedi Wells tereddütle ve kolunu ona doladı. Bir şekilde, Clarke'ın özrünün ondan çok Bellamy'yle ilgili olduğunu biliyordu. "Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. "Senin için gidip onu dövmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Clarke burnunu çekerek, ama en azından gülümsüyordu.

Wells'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan ar-

kasında bir şey gören Clarke'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Wells bir an Sasha'ya baktığını düşündü. Ama dönüp Clarke'ın bakışlarını takip ettiğinde rahatsızlığı dehşete dönüştü.

Uzun ve kalın bir ağacın dalında bir şey asılıydı, yavaşça dönüyor ve ağacın gövdesine çarptıkça bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bu bir insan, dedi içinden Wells, bunun imkânsız olduğunu fark etmeden önce. Kimsenin kafası böyle bir açıda asılı duramazdı. Kimsenin yüzü bu kadar mavi olamazdı.

Arkasındaki Clarke çığlık ile inleme arası, daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı.

Wells ileri doğru birkaç adım attı; beyninin başka bir açıklama sunmasını bekliyordu, ama hiçbir şey gelmedi.

"Olamaz!" dedi yüksek sesle, eskiden kâbus görüp de uyandığında yaptığı gibi görüntüyü yok etmek için gözlerini kırpıştırıyordu.

Ama dönen şekil olduğu gibi duruyordu.

Küçük bir kızdı bu, yüzü tanınmayacak kadar şişmiş olsa da, onu parlak siyah saçlarından tanıdı. Wells'i kuvvetiyle şaşırtan narin bileklerinden ve küçük ellerinden.

"Priya," dedi arkasından Clarke. Sendeleyerek Wells'in yanına gitti ve koluna yapıştı. Dünya'ya indiklerinden beri ilk defa, Clarke bakmaktan başka hiçbir şey yapamayacak kadar dehşete kapılmıştı.

Priya'mn boynuna dolanan ip derisine gömülmüştü –saatler önce altın rengi olan teni şimdi alacalı bir maviydi.

"Onu yere indirmeliyiz," dedi Wells, artık yardım edilemeyecek halde olduğunu bilse de.

Birkaç titrek adım attı sonra Sasha'nm çoktan ağaca tırmanarak çıktığını gördü. "Bana bıçağını uzat," dedi dalda sürünmeye başlayan Sasha. Wells hareket etmeyince, "Hemen!" diye bağırdı.

Wells ceplerinde bıçağı ararken sallanarak birkaç adım attı, sonra bıçağı Sasha'ya fırlattı.

Bıçağı tek eliyle yakalayan Sasha, Priya'yı ağaca bağlayan ipi sessizce kesip onu dikkatlice aşağı indirdi. Clarke, Sasha'nın çürümüş boynunda, bulamayacağını bildikleri nabzını ararken Wells arkasını dönüp "Sence... kendisi mi yapmış?" diye sordu. Sessiz, yardımsever, sadık Priya. Neden böyle bir şey yapmış olabilirdi ki? Evini mi özlemişti? Yoksa yüzlünün artık kurtarılamaz durumda olduğunu mu sezmişti? Hissettiği korkuya bir de suçluluk duygusu eklenmeye başlamıştı. Onu kendisini güvende hissetmesi için daha fazla şey yapabilir miydi?

"Hayır," dedi Sasha, sesi titriyordu. Ağaçtan aşağı inip Wells'in birkaç metre ötesinde durmuştu.

"Henüz emin değilim," dedi Clarke, gözlerini Priya'dan ayırmadan. "Bazı şeyler üzerinde daha fazla düşünmeliyim, boynundaki yaraları, ipin duruşunu..." Sesi kısıldı. Wells adli tabip rolünün hoşuna gitmediğini biliyordu.

"O intihar etmedi," dedi Sasha bu sefer daha kesin bir dille.

"Peki, bunu nasıl anladın?" diye sordu Clarke, sonun-

da gözlerini Priya'dan ayırıp Sasha'ya çevirmişti. Wells, Clarke'ın tıbbi otoritesinin sorgulanmasından mı hoşlanmadığını, yoksa bir yabancının şahsi acılarına müdahil olmasına mı içerlediğini anlayamadı.

Sasha eliyle işaret ederek, "Ayaklarından," dedi sessizce.

O ana kadar Wells, Priya'nın ayaklarının çıplak olduğunu fark etmemişti. İleri atılıp Sasha'nın neden bahsettiğini görmek için gözlerini kıstı. Tabanlarında, ilk bakışta çamur izleri gibi görünen çizgiler vardı. Ama yaklaşınca Wells onların kesik olduğunu fark etti –harf şeklinde kesikler.

"Aman Tanrım!" dedi Clarke nefes nefese.

Priya'nın derisine bir mesaj kazınmıştı. İki minik ayağında bir kelime vardı.

Evinize. Gidin.

***

Sasha'yı kulübeye geri götürmek konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Ayak sesleri ve bağrışmalardan, Clarke'ın çığlıklarını duyan birilerinin kontrole geldiğini anlayınca, Wells, meydana gizlice girmesini söyleyip Sasha'yı ormana gönderdi. Priya hakkındaki haber yayıldığında ortalık karışacağından kimse Dünyalı kızın kayıp olduğunu fark etmezdi.

Yaklaşık on dakika sonra, Eric ve Arkadyalı bir kız, Priya'nın cesedini tepeden aşağıya indirirken Antonio, gözleri fal taşı gibi açılmış, titreyen Clarke'a eşlik ediyordu. Wells ona kendisi yardım etmek isterdi –özellikle de

öncesinde Bellamy'ye ne kadar kızgın olduğu düşünülürse –ama birilerinin, bir anlamı olmasa da, güneş batmadan suç mahallini incelemesi gerekiyordu.

Diğerlerinin cesedin peşinden gidişini izledi. Doğaçlama cenaze töreni kafilesi ağaçların ardından kaydolunca yeri incelemeye başladı; Priya'nın ormanda mı kaçırıldığını yoksa başka bir yerden mi sürüklendiğini belirlemeye çalışıyordu. Wells, Priya'nın ne kadar korkmuş olduğunu ya da Dünyalıların çığlık atmaması için ona ne yaptıklarını düşünmemeye çalıştı. Bıçağın ayağının tabanını deldiğini hissetmiş miydi yoksa etini oymak için ölmesini mi beklemişlerdi?

Yıpranmış ip parçalarını incelemek için dala tırmandı. İp, iniş gemisindeki enkaz konteynırlarını koruyan ince naylon kablolardan biriydi. Bu, Dünyalıların *kamplarına* girmiş olduğu anlamına geliyordu.

Azmi, korkunç düşüncelerine yenik düşmeye başladığı sırada, ağaçların arasında başka bir çığlık yankılandı ve kalbi göğsünün içinde gidip geldi.

Sasha.

Tek hamlede daldan atlayıp koşmaya başladı.

Çığlık yine duyuldu, bu sefer daha yüksek sesle. Wells, ne zaman bir çamur birikintisinde kaysa ya da ayağı bir taşa takılsa küfrederek hızlandı. Irmağa sık sık yapılan yolculuklar esnasında oluşan yolu ezip geçti ve sesi ormanın derinliklerine doğru takip etti.

Bir çalı yığınının üzerinden geçip, Sasha'nın Bellamy'yle

birlikte olduğunu gördüğünde bir an rahatladı. Bellamy de çığlıkları duymuş ve koşarak gelmişti. Ama sonra manzaradaki iki ayrıntı ilişti gözüne –Sasha'nın yüzündeki korku ve boğazına dayanmış metalin parıltısı.

Bellamy arkadan Sasha'nın boğazına sarılmış ve keskin, gümüş rengi bir şeyi tenine bastırıyordu. "Arkadaşlarının kardeşimi nereye götürdüğünü söyle," diyordu, çakmak çakmak gözlerle. "Arkadaşların nerede yaşıyor? Ona ne yapıyorlar?"

Sasha nefes nefese Wells'in duyamadığı bir şeyler fısıldarken Wells, bağırarak ileri atıldı ve Bellamy'yi yere serdi.

"Sen kafayı mı yedin?" diye bağırdı Wells, metal parçasını –iniş gemisinden arta kalan bükülmüş bir parçaydı bu– Bellamy'den uzağa tekmeleyerek. Kollarıyla kendini sarmış titreyen Sasha'ya döndü. "İyi misin?" diye sordu, daha nazikçe.

Sasha başını salladı ama elini boynuna götürünce eli kana bulandı. "Dur bir bakayım." Wells daha iyi görebilmek için Sasha'nın saçını geri itti –boynunun üst tarafında bir yara vardı ama sadece bir çizikti. İyileşecekti. Wells eğer biraz daha geç gelseydi neler olacağını düşünmek istemiyordu.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı, titreyerek ayağa kalkan Bellamy'ye dönerek. Sasha'nın boynundaki kanı fark edince Bellamy'nin rengi atmıştı sanki ama ses tonu hâlâ öfkeliydi.

"Octavia'yı geri almak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyordum. Belli ki ona ne olduğunu hâlâ umursayan

tek kişi benim." Sasha'ya baktı. "Ona zarar vermeyecektim. Sadece oyun oynamadığımı göstermek istedim. Kız kardeşimin *hayatı* söz konusu."

"Ondan uzak duracaksın!" dedi Wells, Sasha'nın önüne geçerek.

Bellamy yüzünü ekşitti. "Sen ciddi misin? Kimin tarafındasın Wells? Her geçen gün Octavia'yı canlı olarak bulma şansım azalıyor. Dünyalılarla çay partisi mi yapıyor sence? Belki de ona *işkence yapıyorlar.*" Sesindeki acı Wells'in göğsünde bir şeyleri harekete geçirdi. Bellamy'nin ne hissettiğini biliyordu, dehşet ve çaresizlik onu çıldırma noktasına getiriyordu –çünkü Koloni'deyken Clarke'ın idam edileceğini öğrendiğinde o da tam olarak böyle hissetmişti.

"Biliyorum," dedi Wells, sesinin titrememesine uğraşarak. "Ama artık birilerine zarar vermeye çalışmak yok, tamam mı? Biz işleri bu şekilde halletmiyoruz."

"*Lütfen,*" diye cevap verdi Bellamy. "Eğer gerçekten ona zarar vermeye çalışıyor olsaydım, toprağı onun Dünyalı kanıyla sulardım."

"*Yeter!*" diye bağırdı Wells. "Sasha'yı tekrar kampa götürüyorum. Sana da mantıklı bir konuşma yapmaya hazır olana kadar burada kalmanı öneririm."

Wells, Sasha'yı bileğinden tutup meydana doğru götürürken Bellamy'nin alçak sesle "Hain!" dediğini duydu. Wells ona kulak asmamaya çalıştı ama ya Bellamy haklıysa diye de düşünmeden edemedi. Sasha'ya güvenmekle aptal-

lık mı ediyordu? Yüzüne baktı, tamamen ifadesizdi; gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. Zihninde birden Priya'nın ağaca asılı vücudunun görüntüsü geldi. *Kampın içine girmişlerdi.* Onu öldürmek için yüzlünün kendi ipini kullanmışlardı.

"Orada olanlar için özür dilerim," dedi Wells sessizce. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Ama sesi hâlâ titriyordu, Wells vücudunun da titrediğini hissedebiliyordu. Derken Sasha kolunu Wells'in bileğinden kurtarıp elini tuttu; hâlâ dümdüz karşıya bakıyor ve hiçbir şey belli etmiyordu.

El ele kampa doğru yürürken Wells tek kelime etmedi.

17

Glass

"Bakma," dedi Luke, Glass'ı yerdeki cesetten uzaklaştırırken. Bir muhafız mı yoksa bir sivil mi olduğunu göremeden başını başka yöne çevirmişti. Kadın mıydı yoksa erkek miydi onu bile bilmiyordu.

Glass ne beklediğini bilmiyordu. Gökköprüsünün açılacağını, bütün Waldenlılarm ve Arkadyalıların sakin sakin sıraya girip Phoenix'e geçerek, kendilerini ölüme terk eden insanlara nazikçe *selam* vereceklerini mi düşünmüştü?

Hayır, bunun basit ya da düzenli olmayacağını biliyordu. Ama bariyer kalktıktan sonra gökköprüsünü dolduran gürültüyü de beklemiyordu –hıçkırıklar, bağırışlar, tezahüratlar ve çığlıklardan oluşan sağır edici bir koroydu bu.

Hoparlörlerden bir erkek sesinin bangır bangır yükseleceğini de beklemiyordu. Geçtiğimiz on yedi yılda Phoenix'in anons sistemi, hafif robotik sesli kadın tarafın-

dan okunan, önceden kaydedilmiş, anlamsız anonslar için kullanılıyordu. "Lütfen tüm sokağa çıkma yasaklarına riayet ediniz" ve "Tüm hastalık belirtileri sağlık monitörüne bildirilmelidir."

Ama ilk insan dalgası gökköprüsünün üzerinde yükseldiğinde kopan yaygaranın arasında farklı bir ses çınlıyordu: "Tüm Walden ve Arkadya sakinleri acilen kendi gemilerine dönmek zorundadır. Bu ilk ve son uyarıdır. İzinsiz giriş yapan herkes vurulacaktır."

Hoparlörlerden bir erkek sesi duymak en az gökköprüsünün kapandığını görmek kadar rahatsız ediciydi, gemi ele geçirilmişti sanki. Ama bu bile bir düzine muhafızın silahlarını havaya kaldırmış, köprüye doğru ilerlemelerini görmek kadar tedirgin edici değildi.

Yine de Glass onların gerçekten de birini vuracağını beklemiyordu.

Yanılmıştı.

Muhafızlar köprüyü geçen ilk dalga Waldenlılara ateş açtı, ama bu bile muhafızları etkisiz hale getirip silahlarını almak için ileri atılan kalabalığı caydırmaya yetmemişti. Dakikalar içinde Phoenix, Waldenlılar ve Arkadyalılarla dolmuştu. Başta çoğu nefes alabildiği için rahatlamış, oksijen dolu havayı derin derin ciğerlerine çekmişti. Ama sonra Phoenix'e yayılıp ellerine geçeni silaha dönüştürerek, Phoenixlilerden bir şeyler çalmak için kapıları kırmaya başlamışlardı. Olay çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkmış ve şiddetlenmişti.

Ellerinde kocaman protein paketi kutuları taşıyan iki adam koşarak yanlarından geçerken, Luke, Glass'ı kenara çekti. Sonra başka bir çift Waldenlı köşeyi döndü ama bunlar erzak taşımıyorlardı –baygın bir muhafızı sürüklüyorlardı.

Glass genç muhafızın başının bir sağa bir sola savrulmasını izlerken dehşetle ağzını kapadı. Yanağında derin bir morluk vardı ve omzundaki bir kesikten kan akıyor, arkasında kan izleri bırakıyordu. Luke'un yanında gerildiğini hissedebiliyordu, onu dizginlemek için kolunu tuttu. *"Sakın,"* diye fısıldadı. "Bırak gitsinler."

Luke, Waldenlıların muhafızı sürükleyerek köşeyi dönüp ortadan kaybolmalarını seyretti, koridorda yankılanan kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu. "Onları haklayabilirdim," dedi öfkeyle.

Başka zaman olsa Glass, Luke'un öfkesi karşısında gülümseyebilirdi, ama şimdi sadece büyüyen bir endişe duyuyordu. Düşünebildiği tek şey annesini bulmak ve fırlatma güvertesine gitmekti. Annesinin evde güvende olduğunu, karmaşanın içine atılmaması gerektiğini bildiğini ummaktan başka yapacağı bir şey yoktu.

Glass annesini çok seviyordu, ama annesinin kriz durumlarında pek de iyi olduğu söylenemezdi. Geçen yıllar boyunca Sonja'nın yüzleşemediği bazı savaşlar olduğunun farkına varmıştı.

Ve bu yüzden Glass ikisi için savaşmayı öğrenmişti.

Takas pazarından dönüşte, Cora ya da Huxley olmadan, satın aldıkları şeyler ya da kaç puan harcadıklarının anlaşılmaması için çevirecekleri dolaplar hakkında çene çalmadan tek başına yürümek garip gelmişti. Yoklukları Glass'ın, cebindeki hafifliğin daha da çok farkına varmasını sağlamıştı. Sadece dakikalar önce, cebinde annesinin son kolyesi vardı.

Glass tam satıcıyla kolyenin kaç puan ettiğinin pazarlığını yaparken, Huxley'nin annesi mücevher standında bitivermişti. "Çok güzel bir parça, tatlım," diye mırıldanıp Glass'ın tanımadığı bir bayana bir şeyler söylemek için eğilirken Glass'a acıyarak bakmıştı. Yüzü kızarsa da tartışmaya devam etmişti Glass. O istihkak puanlarına ihtiyaçları vardı.

Takas pazarında yürürken herkesin gözlerini üzerinde hissediyordu. Phoenix, Glass'ın ailesinin karıştığı skandal karşısında keyifli bir şaşkınlık içerisindeydi. Aldatmalar yeni bir şey değildi ama ev kıtlığı göz önüne alınırsa, evden taşınmak büyük bir adımdı. Ve kurallara göre iki kişi, üç kişilik bir evi işgal edemezdi; bu da Glass ile Sonja'nın rahatsız bir güvertedeki daha küçük bir üniteye taşınmaları gerektiği anlamına geliyordu. Artık babasının sonsuz görünen istihkak puanları olmadan, su ve protein macunu ile yaşamaya devam etmek için neredeyse sahip oldukları her şeyi takas pazarında satmaları gerekiyordu.

21. GÜN

Glass koridorlarına döndü ve boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Böyle nahoş bir yerde yaşamanın tek iyi yanı, tanıdığı insanlara rastlamamasıydı. Ya da eskiden tanıdığı. Cora, ta haftalar önce koridorda Huxley'nin dirseğini tutarak Glass'a gülümseyip başıyla selam vermişti, o kadar. Arkadaşları arasında hiçbir şey değişmemiş gibi davranan tek kişi Wells'ti –ama o da kısa bir süre önce subaylık eğitimine başlamıştı; bırakın Glass'la takılmayı hastanede annesini ziyaret etmeye bile zar zor zaman bulabiliyordu.

Elini kapı sensörüne bastırdı ve yüzünü buruşturarak içeri girdi. Eski evlerinin her zaman pahalı sera meyveleri ve annesinin parfümünün karışımı bir kokusu vardı; küçük evi dolduran bayat, küflü kokuya hâlâ alışamamıştı.

İçerisi karanlıktı, yani Sonja evde olamazdı. Işıklar hareket sensörlerine bağlıydı. Ama Glass içeri adım atınca yanmamışlardı. Bu garipti. Ellerini aşağı yukarı salladı, ama yine hiçbir şey olmadı. Gerindi. Şimdi çok zaman alan bir bakım talebi göndermesi gerekiyordu. Eskiden babasının tamir ünitesinin şefi olan arkadaşı Jessamyn'e mesaj atması yeterdi. Ama babasından bir iyilik isteme düşüncesini Glass'ın midesi kaldırmazdı.

"Glass? Sen misin?" Sonja kanepeden kalktı, loş ışıkta dağınık bir şekil gibiydi. Glass'a doğru yürümeye başladı ama sonra yere şıngırdayarak düşen bir şeye çarpınca ciyakladı.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" diye sordu Glass.

"Bakım merkezine mesaj attın mı?" Sonja cevap vermedi. "Kendim yaparım," dedi Glass sinirli sinirli.

"Hayır, yapma. Bir işe yaramaz," dedi Sonja bitkin bir sesle.

"Neden bahsediyorsun?" diye patladı Glass. Annesine karşı sabırlı olmak için kendini daha çok sıkmalıydı ama son zamanlarda onu çileden çıkartıyordu.

"Sensör bozuk değil. Güç kotamızı aşmışız ve bunu karşılayacak istihkak puanım yok."

"Ne?" dedi Glass. "Bu çok saçma. Bize bunu yapamazlar."

"Başka seçeneğimiz yok. Beklememiz gerek..."

"Beklemiyoruz," dedi Glass kızgın bir şekilde.

Arkasını döndü ve karanlık evden çıkıp gitti.

Cora'nın babasının ofisi departman müdürlerinin çoğunun çalıştığı uzun bir koridorun sonundaydı. Hol fazla kalabalık değildi. Bildiği kadarıyla Konsey tarafından atanan müdürler ofislerinde pek kalmıyorlardı, ama babasının arkadaşlarından biriyle karşılaşmak düşüncesi midesine ağrılar girmesine sebep oluyordu.

Bay Drake'in asistanı, Glass'ın tanımadığı genç bir adam, masanın birinde oturmuş bazı numaraları kurcalıyordu. Yukarı baktı ve kaşını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Drake'le konuşmam gerekiyor."

"Maalesef Kaynak Şefi şu an meşgul. Bana mesaj bırakırsanız ben kendisine bildirir..."

"Sorun değil. Kendisine ben bildiririm." Glass çocuğa küstahça gülümsedi ve yanından geçip ofise girdi.

Glass içeri girince Cora'nın babası masasının ardından kafasını kaldırdı. Bir saniyeliğine ona şaşkınlıkla bakakaldı ama sonra yüzü büyük, samimiyetsiz bir gülümsemeyle kaplandı. "Glass! Ne kadar hoş bir sürpriz. Senin için ne yapabilirim, tatlım?"

"Işıklarımı tekrar yakabilirsiniz," dedi. "Bir yanlışlık oldu herhalde. Asla bilerek benim ve annemin önümüzdeki ayı karanlıkta geçirmemize izin vermezsiniz."

Bay Drake suratını asarak masasının üzerine dokundu ve ekranda bir dosya açtı. "Şey, kotanızı aşmışsınız; bu yüzden hesabınıza aktaracağınız puan olmadığı sürece yapabileceğim bir şey yok. Kusura bakmayın."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Siz Kaynak Şefisiniz –istediğinizi yapabilirsiniz."

Adam, Glass'ı şöyle bir süzüp, "Bütün Koloni'nin iyiliğini düşünmek zorundayım," dedi. "Eğer birileri hak ettiğinden daha fazlasını alırsa, ben buna göz yumarak sorumsuzluk etmiş olurum."

Glass başını yana eğdi. "Yani rüşvetle seraya girip karaborsada meyve satmak göz yummadan sayılmıyor mu?"

Bay Drake'in yanakları kızardı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Özür dilerim. Cora'yı yanlış anladım herhalde. Arkadaşım Wells'ten bunu bana açıklamasını rica ederim.

Kendisi, Şansölye'nin oğlu olduğu için bu konuları benden çok daha iyi bilir."

Bay Drake bir an sessiz kaldı, sonra hafifçe öksürdü. "Sanırım tek bu seferlik buna izin verebilirim. Şimdi gitsen iyi olur. Bir toplantım var."

Glass ona kocaman gülümsedi. "Yardımınız için çok teşekkür ederim," dedi ve ters ters bakan asistanı selamlamak dışında hiç durmadan ofisten çıktı.

Eve vardığında ışıklar çoktan yanmıştı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Sonja, şaşkınlıkla ışıkları işaret ederek.

"Sadece bir yanlış anlaşılmayı düzelttim," dedi Glass, akşam yemeği seçeneklerini değerlendirmek için mutfağa giderken.

"Teşekkür ederim, Glass. Seninle gurur duyuyorum."

Glass tatmin olmanın verdiği heyecanını hissetse de gülümsemek için döndüğünde annesinin odasına gitmiş olduğunu fark etti.

Sonja'nın az önce durduğu yere bakakalırken Glass'ın gülümsemesi kaybolup gitti. Hayatı boyunca annesi kadar güzel, annesi kadar etkileyici olamayacağına inanmıştı. Ama belki annesinin başarısız olduğu noktalarda o başarılı olabilirdi. İstediğini –ihtiyacı olanı– nasıl elde edeceğini öğrenecekti; uzun kirpiklerinin ikna ediciliğini yitirdiği zaman, vücudunun artık genç ve güzel olmadığı zaman bile.

Güzelden daha fazlası olacaktı. O, güçlü olacaktı.

21. GÜN

Glass'ın koridoru korkutucu şekilde sessizdi. Glass bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğundan emin değildi. Kalbi hızla atarken, kapıya doğru yürüdü ve başparmağını tarayıcıya bastırdı. Luke elini omzuna koyarak ona sessizce güven veriyordu. Ama daha makine onun parmak izini okumadan, kapı hızla dışarı doğru açıldı.

"Aman Tanrım, Glass!" Glass, kendisini bir anda annesinin kollarında bulmuştu. "Nasıl geri döndün? Gökköprüsü kapandı..." Annesi, Luke'u görünce sustu.

Glass, Sonja'nın yaşadığı rahatlamanın, kızının hayatını mahvetmekle suçladığı Luke'u görünce aşağılamaya dönüşmesine hazırlamıştı kendini. Ama annesi, düşündüğünün aksine, bir adım atıp Luke'un eline yapıştı. "Teşekkür ederim," dedi sessiz bir ağırbaşlılıkla. "Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Luke başını salladı, görünüşe göre nasıl cevap vereceğinden emin olamamıştı ama görgüsü ve iradesi her zamanki gibi galip gelmişti. "Aslında Glass beni getirdi. Çok cesur bir kızınız var, Bayan Sorenson."

Sonja, Luke'u bırakıp Glass'a sarılırken gülümsüyordu. "Biliyorum." Onları içeri, ufacık ama düzenli oturma odasına aldı. Glass etrafa göz gezdirdi ama herhangi bir toparlanma ya da ayrılma hazırlığına dair bir ipucu göremedi.

"Bu tarafta neler oluyor?" diye sordu düşünmeden. "Ok-

sijenin ne kadar süre yeteceğini biliyorlar mı? Boşaltma planları var mı?"

Sonja başını salladı. "Kimse bilmiyor. Şansölye henüz komadan çıkmadı; bu yüzden Rhodes hâlâ başta." Glass, Wells için üzüldü –üç hafta olmuştu; Şansölyenin bir daha iyileşememe ihtimali vardı. Gemiyi terk edecekleri zamana kadarsa hayatta iyileşemezdi.

"Ee, insanlara ne diyorlar?" diye sordu Glass, annesine bakarak. Walden'a kaçmadan öncedeki gece annesini ve Rhodes'u beraber görmüştü –arkadaşlıktan öte bir ilişkileri var gibiydi. Ama Sonja başını sallamakla yetindi.

"Hiçbir şey. Hiçbir güncelleme ya da hiçbir talimat yok." İç çekip yüzünü astı. "Ama insanlar konuşuyor, tabii ki. Gökköprüsünü kapattıklarında... şey... işlerin pek iyiye gitmeyeceği ortaya çıktı."

"Peki ya iniş gemileri?" diye sordu Glass. "Kimse bir şey dedi mi?"

"Resmi olarak hayır. Fırlatma rampasının girişi hâlâ kapalıydı, en son duyduğuma göre. Ama insanlar çoktan oraya gitmeye başlamışlar, her ihtimale karşı."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Gemi *orijinal* Koloni'nin nüfusuna yetecek sayıda iniş gemisiyle tasarlanmıştı. Uzayda üç yüz yıl sonra, bu rakam dört mislinden fazla artmıştı. Yüz yıl önce hayata geçirilen katı nüfus kontrolü bile pek bir işe yaramamıştı.

Pheonix'teki çocuklar için, kısıtlı iniş gemisi sayısı hep bir şaka konusu olmuştu. Ne zaman birisi ders sırasında ap-

talca bir cevap verse ya da yer çekimi pistindeki bir oyunda bir hata yapsa, arkadaşlarından biri mutlaka "İniş gemisindeki yerini başkasına vereceğiz," gibisinden bir şeyler söylerdi. Buna gülmekte bir sakınca yoktu, çünkü en azından bir yüz yıl daha Koloni'de kalmaları gerekiyordu ve sonunda Dünya'ya döndüklerinde, iniş gemileriyle herkesi alıp getirmek için yeterince zaman olacaktı. Kimse büyük çapta bir tahliye sırasında neler olacağını hayal etmemişti.

"Hemen gitmeliyiz o zaman," dedi Glass sertçe. "Anonsu beklemenin bir anlamı yok. O zaman çok geç olacak. Bütün yerler kapılmış olacak."

"Eşyalarımı alayım," dedi Sonja, kısıtlı eşyalarının sayımını yaparken gözleriyle etrafı tarıyordu.

"Zaman yok," dedi Luke, Glass'ın annesini kolundan tutup kapıya götürdü. "Hiçbir şey Dünya'ya gitme şansımızı kaybetmeye değmez." Sonja başını salladı, gözleri korkuyla titriyordu. Luke'un peşinden kapıya yöneldi.

Fırlatma rampasına yaklaştıkça koridorlar daha da kalabalıklaşmaya başlamıştı –kimileri çantalarını ve çocuklarını yüklenmiş, kimileri de üzerlerindeki kıyafetlerden başka hiçbir şey almamış endişeli Phoenixliler doldurmuştu her yanı.

Luke bir eliyle Glass'ı, bir eliyle de Sonja'yı tutmuş, onları kalabalığın arasından merdivenlere doğru götürüyordu. Glass yanından geçtiği hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Ölenleri düşündüğünde, yüzlerini hatırlamak istemiyordu.

18

Clarke

"Ciddi bir şey değil," dedi Clarke, Sasha'ya, boynundaki yarayı temizlemeyi bitirip gittikçe küçülen sargı stokunun altını üstüne getirirken. Kutuya uzandı, sonra tereddüt etti, kalan sargılardan birini kullansa mı kullanmasa mı bilemiyordu. Sasha'nın yarası derin değildi ve kesinlikle kendi kendine iyileşirdi ancak *bir şeyler* yapabilmek hoşuna giderdi.

"İyileşeceksin," dedi Clarke. Keşke bunu kulübenin uzak köşesinde yatan kız için de söyleyebilseydi; zavallı, şekilsiz yüzü, kimsenin kaldırmak istemediği bir battaniye ile kapanmıştı. Clarke, onun ve Wells'in şaşkınlık ve dehşet anında gözden kaçırmış olabilecekleri başka bir ipucu var mı diye bakmak için, diğerleri onu gömmeden önce Priya'nın cesedini bir kez daha incelemek istemişti.

Wells nöbet tuttuğu yerden ona başıyla işaret yapınca Clarke peşinden dışarı çıktı.

"Bellamy kafayı yedi," diye fısıldadı Clarke'a ve Bellamy'nin neler yaptığını, Sasha'yı nasıl bilmediği bir şeyleri anlatmaya zorladığını anlattı. "Onunla konuşman gerek."

Clarke yüzünü buruşturdu. Onun bunu yapmaya itenin kendisi olduğundan emindi; Bellamy'ye Lilly'yi anlatması onu çileden çıkartmıştı. Ama Wells'e ormanda olanlardan bahsedemezdi. "Beni dinlemez," dedi. Etrafa şöyle bir göz gezdirip Bellamy'yi hiçbir yerde göremeyince hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ona bakmaya gideceğim," dedi Wells, bitkin bir şekilde. "Burada kalıp Sasha'ya göz kulak olur musun? Bellamy geri gelir ve onun gittiğini görürse hepimizi öldürür." Kelime seçimi yüzünden suratını ekşitip şakaklarını ovdu.

Wells her ne zaman sıkıntıdan babasının bu hareketini başarıyla taklit etse onun saçını dağıtmaya programlanan Clake, elini alışkanlıkla ona doğru uzattı. Kendini tam zamanında tutup elini omzuna koydu. "Bunların hiçbiri senin suçun değil, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum." Görünüşe göre, kelimeler ağzından kastettiğinden daha sert çıkmıştı çünkü iç çekip başını salladı. "Özür dilerim. Teşekkür ederim, demek istedim."

Clarke başını sallayıp revir kulübesine baktı. "Gerçekten orada durması gerekiyor mu? Onu şeyin yanında oturtmak çok zalimce..." *Ceset* demeden önce kendini durdurdu. "Priya'nın."

Wells ürperdi sonra da isyankâr görünümlü Graham'ın,

arkadaşlarıyla dikildiği yere baktı. Duyamayacak kadar uzaktaydılar ama kafaları Eric'in kazdığı mezar ile revir kulübesi arasında dönüp duruyordu. "Bence en iyisi şimdilik onu diğerlerinden uzak tutmak. Ona bir şey olursa Dünyalıları kızdırma riskini göze alamayız. Baksana daha sebepsiz yere ne yaptılar."

Sakin ve mantıklı konuşuyordu; ses tonu, su nöbetleri ve odun görevlerinden bahsederken kullandığı tonla aynıydı ama ifadesinde Clarke'ı, Sasha'yı korumak için başka bir sebebi olup olmadığına dair meraka sürükleyecek bir şey vardı.

"Tamam," dedi Clarke. Wells gittikten sonra derin bir nefes alıp kulübeye döndü. Sasha yataklardan birinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, parmaklarını boynundaki sargıda gezdiriyordu.

"Ona dokunmamaya çalış," dedi Clarke, kendi yatağının ucuna oturarak. "Sargı sterildir ama ellerin değil."

Gözü Priya'ya kayan Sasha'nın eli kucağına düştü. "Çok üzgünüm!" dedi sessizce. "Ona bunu yaptıklarına inanamıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Clarke sertçe, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Ama Sasha'nm yüzündeki acının gerçek olduğunu görünce yumuşar gibi oldu. "Onu buraya, senin yanma getirdiğimiz için kusura bakma. Sadece kısa bir süre burada kalacak."

"Önemli değil. Acele etmemelisiniz. Ölen insanlarla zaman geçirmek önemlidir. Biz, birilerini gömmeden önce üçüncü gün batımını bekleriz."

Clarke ona uzun uzun baktı. "Yani cesedi dışarıda mı bırakırsınız?"

Sasha başıyla onayladı. "İnsanlar farklı şekillerde yas tutar. Herkese kendi yöntemleriyle veda etmek için zaman vermek önemlidir." Duraksayıp dalgın dalgın Clarke'a baktı. "Koloni'de işler daha farklı yürüyor galiba. Orada ölüm daha nadir, değil mi? Sizin her şey için bir ilacınız vardır herhalde?" Sesinde merak ve özlem vardı. Clarke, Dünyalıların ne çeşit teçhizatları olduğunu ve teçhizat eksikliği nedeniyle kaç kişiyi kaybettiklerini merak etti.

"Birçok şeye. Ama her şeye değil. Bir arkadaşım birkaç yıl önce annesini kaybetti. Korkunç bir şeydi. Aylarca hastanede kaldı ama ellerinden bir şey gelmedi."

Sasha dizlerini göğsüne çekti. Siyah deri botlarını çıkarmıştı, baldırlarına kadar uzanan kalın çorapları ortaya çıkmıştı. "Wells'in annesiydi, değil mi? diye sordu.

Clarke şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sana söyledi mi?" diye sordu.

Sasha yüzünü öteki tarafa çevirip siyah kazağının uçlarıyla uğraşmaya başladı. "Hayır, sadece çok acı çekmiş olduğunu anlayabiliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorsun."

"Ee, kendi de biraz acıya neden oldu," dedi Clarke, kastettiğinden biraz daha sert bir şekilde.

Sasha kafasını kaldırıp Clarke'a uzun uzun baktı. Meraktan çok acı dolu bir bakıştı bu. "Bunu hepimiz yapmadık mı? Bu çok tuhaf. Koloni'deki çocukları hep dertsiz, tasasız olarak hayal etmiştim. Robot uşaklarınız, herkesi yüz elli

yaşına kadar yaşatacak ilaçlarınız vardı ve bütün gününüzü yıldızlarla çevrili bir şekilde geçiriyordunuz."

"Robot uşaklar mı?" dedi Clarke, kaşının kalktığını hissetti. "Bunu da nereden duydun?"

"Sadece insanların anlattığı hikâyelerden... Çoğunun muhtemelen doğru olmadığını biliyorduk ama bunları düşünmek eğlenceliydi." Duraksadı. Mahcup görünüyordu, sonra tekrar botlarını ayağına geçirmeye başladı. "Hadi. Sana bir şey göstereceğim."

Clarke yavaşça ayağa kalktı. "Wells'e burada kalacağımızı söyledim."

"Yani komuta onda, öyle mi?"

Masum bir soruydu ama yine de Clarke'ın içine dert olmuştu. Evet, Wells kampın kaosa sürüklenmemesi için çok çabalıyordu ama bu onun insanlara emir yağdırabileceği anlamına gelmiyordu. "Benim komutam onda değil," dedi. "Ee, nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz." Clarke'ın tereddüdünü gören Sasha iç çekti. "Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

Clarke soruyu düşündü. "Sanırım buradaki herkese ne kadar güveniyorsam sana da o kadar güveniyorum. Sonuçta, sen suç işlediğin için Dünya'da değilsin."

Sasha ona şaşkın şaşkın baktı ama soru sormaya zaman bulamadan Clarke hastalarını kontrol etmeye gitti. Molly ve Felix'in durumları değişmemişti ama Waldenli kızın dudağında bir tuhaflık vardı. Lekeye benziyordu –kan lekesi miydi? Clarke, Lilly'nin son günlerini düşününce iç

geçirdi, diş etleri öyle kötü kanıyordu ki artık konuşamaz olmuştu. Ama Clarke bir bez alıp kızın ağzındaki kanı sildiğinde kolayca çıkıvermişti, sanki...

"Hazır mısın?" diye sordu Sasha.

Clarke iç çekerek döndü ve başını salladı. Belki Sasha ona Dünyalıların kullandığı bazı tıbbi bitkileri gösterebilirdi. Artık her şeyi denemeye hazırdı.

Kapıyı açıp meydana adım attılar. "Sorun yok," dedi Wells'in kulübeyi koruması için görevlendirdiği kıza ve çocuğa, sesine mümkün olduğu kadar otoriter bir hava vermeye çalışmıştı. "Sadece mahkûmu tuvalete götürüyorum."

Kız onlara dikkatle baktı ama çocuk başını salladı. Clarke, onun, hâlâ ikna olmamış görünen kıza sessizce "Sorun yok," dediğini gördü. Clarke onu suçlayamazdı. Sasha'nın haydut Dünyalılarla ilgili iddialarını destekleyecek bir delil yoktu. Ağaçların arasına dalınca tüyleri diken diken olan Clarke, Sasha ile ormana gitmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Derken aklına ürkütücü bir düşünce geldi: Ya bütün Kolonicileri öldüren kişi *Sasha* ise?

Birlikte sessizce yürüdüler. Sasha yere düşmüş bir kütüğün yanında büyüyen bitkiyi incelemek için durduğunda, Clarke ne kadar uzağa geldiklerini ve kimsenin çığlığını duyup duyamayacağını düşünmeden edemedi. Priya gözünün önüne gelip duruyordu; şişmiş, mavi yüzü ve ayaklarına kazınmış korkunç kelimeler...

Kafasını kaldırınca Sasha'nın ona baktığını gördü. "Affedersin, ne dedin?" diye sordu Clarke.

"Sadece bu kışgölgesini kökünden sökmeniz gerektiğini söyledim. Kampınıza çok yakın bir yerde büyüyor."

Clarke kütüğe bakıp kıpkırmızı böğürtlenleri hafızasına kazıdı. "Bunlar yenir mi?" diye sordu, birden en son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlayamamıştı.

"Hayır! Onlar çok zehirlidir," dedi Sasha, Clarke'ın böğürtlenlere dokunmasını engelleyerek, gerçi Clarke daha elini uzatmamıştı bile.

Aklına aniden bir fikir gelen Clarke, "Belirtileri neler?" diye sordu.

Sasha omuz silkti. "Epey kusuyorsun, galiba. Esasında bir hafta yataktan çıkamıyorsun."

Clarke hızla hasta çocukların belirtilerinin listesini taradı: Mide bulantısı, ateş, halsizlik. Molly'nin ağzındaki lekeyi düşünerek "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"İşte bu," dedi Clarke, yüzünü Sasha'ya dönerek. "İnsanları hasta eden şey bu. Bu böğürtlenleri yemiş olmalılar."

Gözleri kocaman açılan Sasha, Clarke'a hafifçe gülümsedi. "İyileşecekler o zaman. Kışgölgesinden uzak durmanı söylerler ama koca bir çalıyı yemediğin sürece ölümcül değildir."

Clarke rahat bir nefes aldı. "Bir çeşit panzehir var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Sasha, düşünerek. "Ama biz yedi yaşındayken bir arkadaşım iddia üzerine bundan biraz yemişti. Aman Tanrım, öğrendiklerinde ailesinin yüzünü görmeliydin. Ama bir hafta sonra tamamen normale

dönmüştü –yani eskisi gibi baş belası olmuştu. Yani bence sadece beklemelisiniz."

Clarke sırıttı ve düşünüp fikrini değiştirmeden önce ona sarıldı.

"Ee, beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, birden ormanda olmak hoşuna gitmişti. Revir kulübesinden başka bir yere gitmeyeli uzun zaman olmuştu sanki.

"Yürümeye devam et, neredeyse geldik."

Tekrar yola koyuldular ve yaklaşık on dakika sonra Sasha durdu, Clarke'tan başka kimsenin onu izlemediğinden emin olduktan sonra bir çalıyı yana çekti ve ortaya tünel girişine benzer bir şey çıktı "Buradan," dedi Sasha. "Hadi. Çok güvenlidir."

Clarke, kamptan ne kadar uzak olduklarını düşününce, yine tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ama Sasha'nın gülümseyen, hevesli yüzünü görünce kuşkuları kayboldu. Sasha'yı kaçıranlar *onlardı;* onu bağlayan, ona yemek vermeyen, onu ailesinden uzak tutan onlardı. Eğer o, Clarke'a güvendiyse Clarke'ın da onun bu iyiliğine karşılık vermesi lazımdı.

Sasha'nın eğilip mağaranın içinde kaybolmasını izledikten sonra derin bir nefes alıp onun peşinden içeri girdi.

Etrafı kararınca Clarke'ın göğsü sıkıştı. Ellerini yana uzattı, boşluğun ne kadar geniş olduğunu çözmeye çalışıyordu. Ama sonra gözleri loş ışığa alıştı ve mağaranın, onun Koloni'deki yatak odasından daha geniş olduğunu gördü. Yeteri kadar oksijen ve de ayakta duracak kadar yer vardı.

Çer çöp dolu yeri bir sürü eşyayla kaplıydı. Bazılarını tanımıştı, iniş gemisinin kırık koltukları, küçük çocuklara evde oynasınlar diye verilen modası geçmiş tabletler... Ama çıkaramadığı birçok şey vardı; Clarke'ın ormanda keşfettiğine benzeyen, ama tam olarak aynı olmayan metal parçaları gibi.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu Clarke, bir su kabını incelemek için dizüstü çökmüştü.

"Onu ilk iniş gemisi yere çakıldıktan sonra buldum," dedi Sasha sessizce. "Koloniciler çoğunu geride bırakmışlardı ama ben bunu ormanda bırakamazdım. Hayatım boyunca Koloni'de olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettikten sonra şimdi uzaydan gerçek bir şeyler gelmişti, hem de burnumun dibine... Daha fazlasını öğrenmek gerekiyordu." Eğildi ve buruk bir gülümsemeyle yerden tableti aldı. "Sanırım bunları robot uşaklarınızı çağırmak için kullanmıyorsunuz."

Clarke onlara yemek yapması için robot uşak göndermeyle ilgili bir şaka yapacaktı ki, parlak gümüşün pırıltısı gözüne takıldı.

Sasha, Clarke'ın bakışlarını takip etti. "Bu benim en sevdiğim," dedi onu yerden alıp. "Sanırım bu bir..."

"Kol saati," dedi Clarke donakalmış vaziyette.

Sasha, Clarke'a şaşkın şaşkın bakıp saati verirken, "İyi misin?" diye sordu.

Clarke cevap vermedi, veremedi. Titreyen parmağını saatin ön yüzünde gezdirdi, sonra da gümüş kordonun üzerin-

de. "*Clarke,*" diye seslendi Sasha, sesi çok uzaktan geliyordu sanki. "Sorun nedir?"

Yavaşça saatin arkasını çevirdi, gerçi ne göreceği konusunda aklında tek bir şüphe yoktu. İşte oradaydılar. Metale kazınmış üç harf.

D.B.G.

Bu, babasının saatiydi. Atalarından David Bailey Griffin'in Göç'ten hemen önce yanında Phoenix'e getirdiği ve o günden beri ailesinde nesilden nesle geçen saatti.

Clarke gözlerini kırpıştırdı. Bu gerçek olamazdı. Halüsinasyon görüyor olmalıydı. Bu saatin Dünya'ya gelebilmesinin imkânı yoktu. Babasını en son gördüğünde, ölmeden dakikalar önce, bu saati takıyordu. Ölümcül iğne vurulmadan ve uzaya uçurulmadan önce.

Elini kordonda gezdirince bütün vücudu ürperdi. Az önce bir hayaletin elini tutmuştu sanki.

En sonunda, babasına veda etmesine izin vermişlerdi. Clarke, suçlanmış ama henüz cezalandırılmamış olduğu için, Şansölye, muhafızların onu hücresinden alıp tıp merkezine dek eşlik etmelerine izin vermişti.

Maalesef, Şansölye'nin kararı çıktığında Clarke'ın annesini görebilmesi için çok geçti. Muhafızlar daha ona söylemeden annesinin gittiğini anlamıştı –yüzlerinden okuyabiliyordu.

Muhafızlar, Clarke'ı tıp merkezinin daha önce hiç gör-

mediği bir bölümüne götürdüler. Stajyer doktorlar idamlarda yer almıyorlardı.

Babası, ilk bakışta normal muayene odası gibi görünen bir yerde, sandalyede oturuyordu ama odada ne ilaçlar ne sargılar ne de tarama cihazları vardı. Yani hayat kurtarmak için gereken hiçbir şey yoktu. Sadece hayata son vermek için gerekli aletler vardı.

"Clarke," dedi babası, Clarke'ın kocaman açılmış, korku dolu gözlerine ilişmeyen bir gülümsemeyle. "Her şey yoluna girecek." Sesi titriyordu ama gülümsemesi asla.

Clarke, muhafızlardan kurtulup babasının kollarına atıldı. Ağlamamaya çalışacağına dair söz vermişti kendine ama nafileydi. Babasının kollarını ona sardığını hissettiği anda bir dolu hıçkırık vücudunu yarıp geçmişti. Gözyaşları babasının omzuna aktı.

"Cesur olmanı istiyorum," dedi babası, en sonunda çatlamaya başlayan sesiyle. "İyi olacaksın, sadece güçlü durmak zorundasın. On sekizinci doğum günün çok uzak değil; o zaman seni tekrar yargılayacaklar ve affedileceksin. Affedilmek zorundasın." Sesi kısılıp fısıldamaya dönüştü. "İyi olacağını biliyorum, benim cesur kızım."

"Baba," diye ağladı Clarke. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim, ben asla..."

"Zaman doldu," dedi muhafızlardan biri düşüncesizce.

"Hayır!" Tırnaklarını babasının omzuna geçiren Clarke onu bırakmıyordu. "Baba, hayır, onlara izin verme, hayır!"

Babası alnını öptü. "Bu bir veda değil, tatlım. Annenle birlikte seni cennette göreceğiz."

Cennet? Clarke düşündü, allak bullak olmuştu. Şu eski şarkı sözü aklına gelmişti. Cennet Dünya'da bir yerdir. Böyle bir zamanda bu kadar saçma bir şeyi nasıl düşünebilirdi?

Adam Clarke'ın ellerini, ellerinin içine aldı. Saatini hâlâ takıyordu –ona henüz el koymamışlardı. İstese miydi? Onu hatırlatacak bir şeye sahip olmak için son şansıydı. Ama ne babasının onu titreyen elleriyle çıkarmasına dayanabilirdi ne de masaya bağlandığında bileğinin boş kalmasına.

Muhafızın biri kolunu tuttu. "Hadi."

Clarke sanki yanmış gibi çığlık attı. "Hayır!" diye bağırdı, elinden kurtulmaya çalışarak. "Çek ellerini üstümden!"

Babasının gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Clarke."

Clarke ayaklarını zemine çiviledi ama bir işe yaramadı. Onu sürükleyerek geri çekiyorlardı. "Seni seviyorum, baba," dedi hıçkırıklarının arasında. "Seni seviyorum."

Clarke saati o kadar sıkı tutuyordu ki avucu hissizleşmişti. Gözlerini saniye ibresinden ayırmadı ama tabii ki hareket etmemişti; saat çalışmayı bırakalı yıllar olmuştu. Clarke babasına bunu neden taktığını sorduğunda babası ona, "Onun görevi artık saati söylemek değil. Onun görevi bize geç-

mişimizi, bizim için önemli olan şeyleri hatırlatmak. Artık çalışmıyor olabilir ama kaydettiği tüm hayatların anılarını taşıyor. Bir milyon kalp atışının yankısıyla atıyor." Şimdi babasının kalp atışlarını tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sasha, elini Clarke'ın omzuna koyarak.

Clarke ürküp arkasını döndü. "Bunu nereden buldun?" diye sordu. Anılarına o kadar dalmıştı ki, mağarada kendi sesinin yankılandığını duyunca şaşırmıştı.

"Ormanda," dedi Sasha. "Diğerleri gibi. Kolonicilerin biri bunu kazada kaybetmiş herhalde. Geri verirdim ama onu bulduğum zaman hepsi gitmişti."

Bu olabilir miydi? Clarke'ın babası o gün idam edilmek yerine *Dünya'ya gönderilmiş* olabilir miydi? Peki ya annesi? Bunun çılgınca olduğunu biliyordu ama saatin buraya nasıl gelmiş olabileceğine dair başka bir şey düşünemiyordu. Usule göre, babasının ölümünden sonra bunun ona verilmesi gerekiyordu ama kendisi de hapiste olduğu için diğer tarihi eserler gibi, geminin ortak mirasının bir parçası olarak arşivlenecekti. Ama yine de Koloni'de tozlu bir arşiv kutusunda kapalı kalmamıştı. Burada, Dünya'daydı.

Babasının vedasını düşündü, Clarke'a onu cennette göreceğini söyleyişini. Bunun tuhaf bir laf olduğunu düşünmüştü hep –o pek ölümden sonraki yaşama inanan biri değildi. Bu aslında bir *mesaj* mıydı acaba? Muhafızların yanında böyle bir şeyi kesinlikle söyleyemeyeceği için

belki de onun şarkının sözlerini düşünmesini ve bağlantıyı kurmasını istemişti?

Sasha'ya her şeyi söylememek için Clarke tüm iradesini kullanmıştı. Teorisini çılgınca paylaşmak istiyordu, başkasının onun deli olmadığını teyit etmesini istiyordu. Kim bilir, belki de Sasha ailesiyle tanışmıştı.

Ama Sasha ona ona şaşkınlık ve merhametle baktığında, Clarke sadece kekeleyebildi. "Bu saat... tanıdık geldi de." İçinde büyüyen umut, kırık kalbinin çatlaklarını doldururken Clarke hiçbir şeyin bunu yok etmesine dayanamayacağını biliyordu. En azından şimdilik. En azından Kolonicilere kesin olarak ne olduğunu öğrenmeden.

Ne kadar düşünürse o kadar mümkün geliyordu. Belki ailesi o ilk seferin bir parçasıydı. İdama mahkûm edilmişlerdi ama Wells'in babası onlara acımıştı. Herkesin gözü önünde hayatlarını bağışlayamazdı ama ya onları gizli ilk Dünya görevine sokabildiyse? Bu gezegeni hayatları boyunca araştırmış insanlardan daha iyisini mi bulacaktı?

"Sasha," dedi Clarke, sesinin titrememesi için tüm gücünü kullanıyordu. "Babanı görmem lazım. İlk seferle ilgili bilmem gereken şeyler var."

Sasha ona bakakaldı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirmişti. Sonunda başını salladı. "Sanırım bu sorun olmaz. Ama seni yerleşkenin içine kadar sokamam. Ben onu bulana kadar ormanda beklemen gerekiyor. Eğer seni içeri götürürsem beni asla affetmezler."

"Sorun değil!" dedi Clarke. "Anlıyorum."

"Peki, şimdi mi gitmek istiyorsun?"

Clarke başıyla onayladı. Endişesi göğsünü öyle sıkıştırmıştı ki, bırakın konuşmayı uzun süre nefes alabileceğinden bile emin değildi.

"Tamam, o zaman. Hadi."

Clarke, Sasha'yı mağaranın dışına kadar takip etti ve gözleri gün ışığına alışınca yola koyuldular. Sasha yolu açıklamaya başladı ama Clarke neredeyse onu duymuyordu bile. Az önce olan biteni kafasında oturtmaya çalışırken, saatin soğuk metalinin üzerinde parmaklarını gezdirmekten kendini alıkoyamıyordu.

Dikkati o kadar dağınıktı ki Sasha aniden durunca az kalsın üstüne çıkıyordu. "Ne oluyor? Geldik mi?"

Sasha arkasını dönüp parmağını dudağına götürdü, Clarke'a susmasını işaret etti. Ama çok geç kalmıştı. Bir anda ağaçların arasından beş kişi çıkıp geldi. Wells, Graham ve Clarke'm daha önce Graham'ın yanında gördüğü üç kişi daha vardı. Mızrak yapmak için odun topluyorlardı. Ellerindeki sivri çubuklar meydanda olduğundan daha tehditkâr görünüyordu.

"Ne oluyor?" diye kükredi Graham. Yardakçılarından biri Sasha'nın koluna yapıştı. "Onun *kaçmasına* yardım mı ediyordun?"

"Graham!" diye bağırdı Wells, onlara doğru koşarak. "Kes şunu!"

Graham, Clarke'ın yanına gidip kolunu sertçe arkaya kıvırdı. Arkadaşlarından ikisi Clarke'ın etrafını sardı. "Bu se-

fer şansını gerçekten zorladın, Doktor. Bizimle geliyorsun," diye homurdandı.

Clarke çocukları inceleyip seçeneklerini tarttı. Onlarla dövüşmesinin imkânı yoktu. Yolunu da kesmişlerdi. "Dinleyin," diye başladı, Sasha'yı neden ormanın derinliklerine getirdiğini açıklamanın bir yolunu düşünüyordu –ama o cümlesini bitirmeden iki büklüm olan Graham kolunu bıraktı.

Clarke, bir an ne olduğunu anlayamadı. Ama sonra Sasha'nın onu tutan çocukla boğuşup Clarke'a kaçma şansı vermek için Graham'ı tekmelediğini fark etti. Clarke'ın gözleri Sasha'nın yeşil gözlerine kilitlendi ve Sasha konuşmadan dudaklarını oynattı. *Git.*

Clarke, minnettarlıkla başını salladı ve hepsini geride bırakıp koşmaya başladı.

19

Bellamy

Yine eşyalarını topluyordu. Bunu daha önce iki kere yapmıştı ama her seferinde bir şeyler onu geri getirmişti. Octavia yangın sırasında kaybolmuştu. Clarke'ı yılan ısırmıştı.

Ama şimdi temelli gidiyordu. Wells'in akıl oyunlarıyla ve Clarke'ın hainlikleriyle son kez uğraşmıştı. Cebine birkaç protein paketi koyarken Clarke'ı sağ salim kampa geri getirmek için nelerden vazgeçtiğini düşününce göğsünde yeni bir öfke dalgası yükseldi. Octavia'nın izini kaybetmiş, boşu boşuna *günlerce* Dünyalı kızın konuşmasını beklemişti. Clarke'ı ormanda bırakmalıydı, uzuvlarının şişmesini ve solunum yollarının kapanmasına izin vermeliydi ki bir daha asla başka bir yalan söyleyemesin. Lilly'ye işkence etmiş, Lilly'nin ölmek *istediğini* iddia edecek kadar da sapıtmıştı.

Yanında götürecek fazla bir şey yoktu. Bir battaniyesi vardı, yayı, birkaç ve birkaç su arıtıcı tablet. O ve Octavia

gerisini kendi başlarına hallederlerdi. Wells, Bellamy'yi yere yıkmadan önce Dünyalı kız ona, "Kuzeybatı yönüne altı buçuk kilometre. Dağın yarı yolunda," diye fısıldamıştı.

Bellamy orada ne bulacağını bilmiyordu –Sasha ona diğer Dünyalıların dağda yaşadığını ya da kaçak grubun oraya yakın bir yerde görüldüğünü söylüyor olabilirdi. Belki de tuzaktı. Ama şimdi bildiği tek şey buydu ve daha fazla zaman harcamayacaktı.

Bellamy kimseye veda etmeden ayrıldı. Avlanmaya çıktığını sansınlardı. Wells kaybolmuştu ve Tanrı'ya şükür ki Clarke'tan hiçbir iz yoktu. Onun yüzüne bir daha bakabileceğini sanmıyordu. Lilly'yi öldüren kızla *yatmak* üzere olduğu düşüncesi midesini bulandırmaya yetiyordu.

Kampla arasındaki mesafeyi arttırdıkça nefes almak kolaylaşmaya başladı. Buradaki hava meydana yakın olan ormandakinden daha farklı kokuyordu. Belki bu ağaçların cinsinden ya da toprağın yapısındandı ama başka bir şey daha vardı. Yaprak, toprak ve yağmur kokusu, insanlar tarafından rahatsız edilmeden yüzyıllardır birbirine karışıyorlardı. Burası daha temiz geliyordu, daha saf; burası kimsenin konuşmadığı ve kimsenin ağlamadığı bir yerdi.

Güneş batmaya başlamıştı. Bellamy tempoyu arttırmış olsa da karanlık basmadan dağa ulaşamayacağını biliyordu. Kamp kuracak bir yer bulup, sabah tekrar yola koyulmak daha iyiydi. Bilinmeyen bir araziyi gece, özellikle de Dünyalı bölgesine geçtikten sonra, keşfetmek aptalca –ve tehlikeliydi.

Uzaklarda belli belirsiz bir akarsu sesi duydu. Bellamy o sesi takip edince kendisini küçük bir akıntının kıyısında buldu. Akıntı o kadar dardı ki iki yanındaki ağaçlar yer yer birleşip yeşil ve sarı yapraklarla bir kemer oluşturuyorlardı.

Bellamy matarasını çıkarıp akıntıya daldırdı. Soğuk su elinin üzerinden akınca hafifçe ürperdi. Eğer şimdiden rahatsız oluyorsa, kış gelince ne yapacaktı? Erzaklarının içinde hiç soğuk hava teçhizatı yoktu. Ya iniş gemisinin yere çakıldığı sırada yanmıştı ya da daha büyük bir olasılıkla Konsey, yüzlünün buna ihtiyaç duyacak kadar yaşayacağını düşünmemişti.

Bellamy kıyıya yaslanmış, arıtma tabletlerinden birini kullanmaya değip değmeyeceğini düşünürken, ani bir kıpırtıyla olduğu yerde kalakaldı. Arkasını dönünce Uzun, kızılımtırak tüyleri olan minik bir hayvanın kıyıya tüneyip burnunu suya uzattığını gördü. Bellamy'nin varlığını hisseden hayvan dönüp ona baktı.

Kocaman, kara gözlerinin etrafı beyaz tüylerle çevriliydi. Bellamy'yi izlerken ileri-geri sallanan büyük kulakları vardı. Su damlaları uzun bıyıklarına yapışmıştı ve güçlü ifadesine rağmen yırtıcı bir hayvandan çok yüzüne protein macunu bulaşmış küçük bir çocuğa benziyordu. Bellamy gülümsedi. Ormanda birkaç farklı türden hayvan görmüştü ama hiçbiri bunun kadar açıkça bir şekilde iletişim kurmamıştı. Fikrini değiştirmeden elini uzattı. "Merhaba," dedi.

Hayvan, kızılımtırak burnunu oynatıp bıyıklarındaki su damlalarını silkeledi. Bellamy kaçmasını bekledi ama

hayvan, ileri doğru birkaç ürkek adım attı. Gür, kırmızı kuyruğu hışırdayarak bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Merhaba," dedi Bellamy tekrardan. "Sorun yok. Seni incitmeyeceğim." Bir tilki olduğundan emindi.

Tilki tekrar havayı koklayıp Bellamy'nin kafasını çekingen bir şekilde dürttü. Islak burnu ve bıyıkları tenine değince Bellamy sırıttı.

"Bellamy?"

Kendi adını duyunca birdenbire döndü, tilki de hızla kaçıp gitti. Clarke birkaç metre ötede omzunda bir çanta, yüzünde de şaşkın bir ifadeyle duruyordu. "Ah," dedi kaçan tilkiye bakıp. "Onu korkutmak istememiştim."

"Beni *takip mi ediyorsun?*" diye parladı Bellamy, ayağa fırlayarak. Onu burada, tam da kamp ile arasına mesafe koymuşken bulduğuna inanamıyordu. Tam da kaçarken. "Boş ver." Başını salladı. "Bilmek bile istemiyorum."

"Seni takip etmiyordum," dedi Clarke sessizce. İleri doğru bir adım attı. "Dünyalıları bulacağım."

Bellamy ona uzunca baktı, bir anlığına afallamıştı. *"Neden?"* diye sordu sonunda.

Clarke duraksadı. Bellamy bir zamanlar Clarke'ın düşüncelerini okuyabildiğini, çektiği duvarların ötesini görebildiğini düşünmüştü. Ama şimdi bunların hepsinin kafasının içinde olduğunu anladı. Dünya'da güvenebileceği, Lilly'den sonra gerçekten sevebileceği birine sahip olmayı çok istemişti, ama onun hakkında en ufak bir şey bilmiyordu.

"Ben... Bence ailem Kolonicilerin ilk grubunun arasındaydı. Onlara ne olduğunu öğrenmem gerek."

Bellamy ona uzun uzun baktı. Kesinlikle bunu söylemesini beklemiyordu. Ama kendini merakını bastırmaya zorladı. Clarke'ın onu kendi deliliğinin içine daha fazla çekmesine asla izin vermeyecekti.

"Sasha bana onun yaşadığı yere nasıl gideceğimi anlattı. Buradan bir günden daha az bir sürelik yürüme mesafesi olduğunu söyledi."

"O zaman yola koyulsan iyi edersin," dedi Bellamy ters ters.

Odun toplamaya başladı. Clarke'a tek kelime etmeden, çıraları bir yığın haline getirdi, çantasından bir kibrit aldı ve küçük bir ateş yaktı. İlk giden o olsundu.

Nihayet kafasını kaldırdığında Clarke'ın hâlâ aynı yerde durduğunu gördü. Gözlerine yansıyan ateş onu daha genç, daha masum göstermişti. Öfkesinin altında ani bir yakınlık hissetti –önünde duran kıza değil de, öyleymiş gibi yapan kıza. Clarke gerçekten de oralarda bir yerde miydi? Bir an inanılmaz ciddi görünüp hemen sonra kahkahalara boğulan Clarke mıydı o? Dünya'daki her şeyin mucizevi olduğunu düşünüp, onu sanki keşiflerinin en inanılmazıymış gibi öpen kız mıydı?

"Orada dikilip beni geriyorsun. Ya aşağı gel ya da yoluna git," dedi Bellamy ters ters.

Clarke ateşin yanına gitti, çantasını yere bıraktı ve yavaşça yere eğildi. Ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr

esince Clarke dizlerini göğsüne çekip titredi. Sadece birkaç gün önce, Bellamy kollarını ona dolardı ama kolları şimdi iki yanında ağırlık gibi sallanıyorlardı. Kalmasını istediğinden emin değildi. Ama gitmesini de söylememişti.

Bir saat boyunca sessizce, dans eden alevleri izleyip çıtırdayan dalların ve tepelerinde yankılanan rüzgârın sesini dinlediler.

20

Glass

Tüm kâbuslardan daha kötüydü. Glass, en karanlık anlarında bile, onlardan önce iniş gemisinde bir yer kapma çabasıyla komşularını –beraber büyüdüğü insanları– itip kakacağını hayal etmemişti. Kalabalık koridordan aşağıya koca bir çantayı sürüklemeye çalışan eski öğretmenlerinden birinin yanından geçmişti. Yanından hızla geçerken ona, "Bırak gitsin!" diye bağırmıştı. Ama kelimeleri bağırtıların, ayak seslerinin ve hıçkırıkların arasında kaybolup gitmişti.

İleride, Cora'nın babası koridorun ortasında durmuş, yığılan kalabalığın arasında karısını ve kızını ararken bir o yana bir bu yana çılgınca bakıyordu. Onlara seslenirken gözlerini kırpıştırıyor, besbelli onlara kornea slipinden mesaj göndermeye çalışıyordu. Ama çabaları boşaydı. Ağ kapanmış, cihazları işe yaramaz hale gelmişti.

Merdivenden aşağı inip fırlatma güvertesine çıkan ko-

ridora girdiler. Burası o kadar kalabalıktı ki neredeyse hareket edemiyorlardı. Luke duvara en yakın olan kısımdaki insanların arasından yol açıp, Glass ve Sonja'yı çekebilmek için elinden geleni yapıyordu.Glass, ellerinde bir şeyi sıkıca tutan bir adama çarpınca yüzünü buruşturdu. Onu o kadar dikkatli tutuyordu ki, Glass bunun bir çocuk olduğunu düşündü ama hızla yanından geçerken bir keman olduğunu fark etti. Gerçekten bir müzisyen miydi yoksa geride bırakamayacağı tek şey olan bu antika eşyayı almış olan bir müziksever miydi merak etti.

Kalabalıktaki diğer insanların çoğu Phoenixli değildi –artık bunun bir önemi olmasa da... Artık Phoenixli, Waldenli, Arkadyalı değillerdi. Hepsi sadece kaderine terk edilmiş gemiden gidebilmek için güçlerinin yettiği her şeyi yapan, korkmuş, çaresiz insanlardı.

Kısa bir süre öncesine kadar Koloni'nin yıkılması düşüncesi Glass'ı güneşin patlama ihtimalinden daha fazla endişelendirmiyordu –eninde sonunda olacağını bildiği, ama onun zamanından çok daha sonra yaşanacak bir şeydi. Glass yedi yaşındayken, derste geminin iç işleyişini incelediklerini hatırladı. Mühendis birliğinin bir üyesi, onları makine dairesine götürmüş ve karmaşık bir havalandırma sistemini ve bir dizi hava kilidini gururla göstermişti. Tüm makineler ve jeneratörler o kadar sağlam, o kadar parlak ve yok edilemez görünüyorlardı ki sonsuza dek dayanacak gibiydiler. O zamandan bu zamana ne değişmişti?..

Koridorun diğer ucundan yankılanan çığlık koridor bo-

yunca tezahüratların yükselmesine sebep oldu. "Birileri fırlatma güvertesinin kapısını açmayı başarmış olmalı," dedi Luke yavaşça.

"Sence bu Yardımcı Şansölye'nin işi mi?" diye sordu Glass. Kimin başta olduğu ya da geriye kalan muhafızların kimden emir aldığı belli değildi. Üniforması hâlâ üzerinde olan birkaç muhafız yerlerini terk etmiş, iniş gemisine doğru kalabalığı yararak ilerlemeye çalışıyorlardı. Havadaki dehşet hissedilebiliyordu.

Kalabalık onları aniden ileri doğru itince tökezleyip bileğini burkan Sonja çığlık attı. "Olamaz," dedi sallanarak bir adım atınca, gözleri panik ve acıyla dolmuştu.

"Luke." Glass dikkatini çekmek için Luke'un gömleğinin kolunu çekiştirdi. "Sanırım annem yaralandı!"

"Ben iyiyim," dedi Sonja dişlerini sıkarak. "Siz yürümeye devam edin. Ben size yetişirim."

"*Hayır.*" dedi Glass benliğini ürpertici bir deja vu hissi kaplarken. Glass dokuz ya da on yaşındayken Phoenix'te bir tahliye tatbikatı olmuştu. Hepsi açıkça önceden planlanmıştı. Alarm çaldığında çocuklar sınıflarından tek sıra halinde çıkıp fırlatma güvertesine doğru ikili sıra olarak yürümüşlerdi. Çocukların çoğu ders kaynadığı için mutluluktan uçuyordu ama Glass çok korkmuştu. Konsey *gerçekten* çocukları aileleri olmadan Dünya'ya gönderir miydi? Veda etmeden gitmek nasıl bir şey olurdu? Bu onun gözlerini doldurmaya yetmişti ama şansına Wells'ten başka hiç kimse bunu fark etmemişti. Kıkırdamalara ve sataş-

malara kulak asmadan tatbikat bitene kadar Glass'ın elini tutmuştu.

Luke, ikisini koridorun kenarına çekti ve annesiyle göz göze gelebilmek için eğildi. "Her şey yoluna girecek," diyerek onu rahatlattı. "Şimdi, bana nerenizin acıdığını gösterin." Sonja eliyle ağrıyan yeri işaret etti. Luke suratını astı ve sonra etrafına bakındı. "Sizi taşımam gerekecek," dedi.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Glass, nefesinin göğsünde sıkıştığını hissedebiliyordu. Zaten o kadar geridelerdi ki –daha fazla yavaşlayarak zaman kaybedemezlerdi.

"Luke?" dedi bir başkasıyla aynı anda. Glass arkasını dönünce Camille'in onlara baktığını gördü. Sanki bir süredir koşuyormuş gibi, yanakları kızarmış ve atkuyruğundan çıkmış saçları terden yapış yapış olmuştu. "Buradasın! Başarmışsın!" Camille, Glass'ı görmezden gelerek Luke'a sarıldı ve sonra eğilip kolunu tuttu. "İniş gemileri doluyor. Acele etmemiz lazım! Benimle gel!"

Rahatlamış bir şekilde, eski kız arkadaşına, en az Glass'ın Wells'i tanıdığı süre kadar tanıdığı çocukluk arkadaşına gülümserken Luke'un yüzündeki endişe bir az olsun silindi. "Camille," dedi. "Tanrı'ya şükür ki iyisin. Glass senin ne yaptığını söyleyince ben..." Sesi kısıldı. "Neyse, boş ver. Zamanımız yok. Sen devam et," dedi ona başını sallayarak. "Bir saniye sonra oradayız."

Camille önce Luke'a sonra Sonja'ya sonra da Glass'a bakınca suratını astı. "Acele etmelisin," dedi sadece Luke'a

bakarak. "Eğer onlarla ilgilenmek zorunda olursan asla yetişemezsin."

"Onları bırakmayacağım," dedi Luke, sesi aniden sertleşmişti.

Camille, Glass'a döndü ama daha cevap vermeden, hıncahınç dolu koridorda kalabalığı yararak ilerleyen koca bir adam onu devirdi. Luke, onu doğrultmak için kolunu tuttu ve Camille tekrar dengesini sağlarken elini Luke'un elinin üstüne koydu.

"Sen ciddi misin? Luke, o kız uğruna ölmeye değmez." Kalabalıktan yükselen gürültüye rağmen Glass, Camille'in sesindeki kini duyabiliyordu.

Luke, kelimelerin ona yaklaşmasına izin vermek istemiyormuş gibi başını salladı, ama Camille'e hüsran dolu bir bakış atmasına rağmen korku, Glass'ın içini buz gibi bir korku kapladı. Camille, Luke'un onunla gelmesini istiyordu -ve Camille istediğini alana kadar durmazdı.

"Onu tanımıyorsun. Onun ne yaptığını bilmiyorsun," diye diretti Camille.

Glass onunla göz göze geldi. Glass'ın sırrını söylemeye cesaret edemezdi, yoksa eder miydi? Şimdi, burada olmazdı, hele de Glass ona Phoenix'e sağ salim geçmesine yardım ettikten sonra. Bir anlaşmaları vardı. Ama Camille'in gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. Sert ve karanlıktılar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama ben onu seviyorum ve onsuz hiçbir yere gitmiyorum." Luke, Glass'ın elini tuttu ve tekrar Camille'e dönmeden önce elini iyice sıktı.

"Bak, kızgın olduğun için üzgünüm ama asla seni üzmek istemedim ve şimdi pek bunun zamanı..."

Camille korkunç bir kahkahayla sözünü kesti. "Sen bunun nedeninin beni onun için *terk ettiğin* olduğunu mu sanıyorsun?" Duraksadı. O kısa anda Glass kalbinin durduğunu hissetti. "Carter'a gerçekten ne olduğunu hiç merak etmedin mi? Bir anda hangi ihlalle suçlandığını?"

Luke ona bakakaldı. "Sen bu konuda ne bilebilirsin ki?"

"O nüfus kanununu ihlal ettiği için tutuklandı. *Görünüşe göre* Phoenix'te bir kız, kayıt dışı bir çocuğun babasının o olduğunu söylemiş."

"Olamaz," diye fısıldadı Luke. Glass'ın kolunu iyice sıktı. Etraflarında, insanlar bağrışıyor ve iniş gemilerine doğru koşuyorlardı ama Glass vücudundaki tek bir hücreyi oynatamıyordu.

"Bir DNA testi yapmaya bile zahmet etmemişler, duyduğuma göre. Sadece küçük kaltağın lafına güvenmişler. Herhalde gerçek babayı korumaya çalışıyormuş. Ama cidden nasıl bir insan böyle bir şey yapar ki?"

Luke, Glass'a döndü. "Bu doğru değil, değil mi?" Sorudan çok bir ricaya benziyordu. "Glass, bu doğru olamaz."

Glass hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Gerçeği yüzünden okuyabilirdi. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı Luke bir adım geri atarak. Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmadın değil mi... onlara *Carter* olduğunu söylemedin?"

Luke gözlerini açtığında, gözleri Glass'ın hayal bile ede-

meyeceği bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu. "Luke... Ben..." Konuşmaya çalıştı ama kelimeler dudaklarında sönüp kalıyordu.

"Onlara en iyi arkadaşımı öldürttün." Sesi sanki içindeki bütün hisler yanıp kül olmuşçasına boşluktan geliyordu. "O senin yüzünden öldü."

"Başka çarem yoktu. Bunu *seni* kurtarmak için yaptım!" Kelimeler daha ağzından çıkmadan, yanlış bir şey söylediğini biliyordu.

"Bunun yerine ölmeyi tercih ederdim," dedi Luke sessizce. "Masum bir insanın benim yerime suçu üzerine almasındansa ölmeyi tercih ederdim."

"Luke," dedi Glass nefes nefese, ona uzandı.

Ama o çoktan fırlatma güvertesinin olduğu tarafa dönmüş, Glass'ın parmaklarını havada bırakmıştı.

21

Wells

"Bunun için özür dilerim," dedi Wells, iç çekerek Sasha'yı salıverdi.

Diğerleriyle birlikte, Sasha ve Clarke'a ormanda, kuşkusuz Dünyalıların kampının bulunduğu yöne doğru ilerlerken rastlamalarına o kadar çok şaşırmamıştı. Clarke'a kızamıyordu –o sadece Wells'in yapmış olması gerekeni yapıyordu. Graham'a küçümseyici bir bakış atıp tekrar kampa dönmesini emretmek için iradesinin tümünü kullanmıştı. "Bunu ben hallederim. Sen gidip suya gir. Canın yanmışa benziyor," diye ekledi, Sasha'nm tekmelediği yere, Graham'ın kasıklarına manalı bir bakış atarak. Diğer çocuklardan biri kıs kıs güldü. Hepsi kararsız bir şekilde bakıştılar ama sonra akıntıya doğru yürümeye başladılar. Wells, başka hiçbir şey söylemeden Sasha'yı kampa doğru götürmeye başlamış ve diğerleri gözden kaybolana kadar sessizce yürümüşlerdi.

"Her şey için özür dilerim," diye devam etti. Bu yeterli değildi ama yine de söylemesi gerekiyordu. "Seni uzun zaman önce salıvermemiz gerekirdi." O zaman Sasha'yı mahkûm olarak tutmak mantıklı geliyordu ama şimdi Wells bir mide bulantısı ve pişmanlık dalgası yaşamadan onun bileklerindeki izlere bakamıyordu. Eğer yeni iniş gemisi şimdi yere inse ve içinden babası çıksa ne düşünürdü? Karşılarına çıkan ilk Dünyalıyı aslında kaçırdıklarını öğrense Wells'e ne derdi? Onu bir kahraman mı addederdi yoksa bir ahmak mı? Bir korkak mı yoksa bir suçlu mu?

"Önemli değil," dedi Sasha, sanki Wells'i yeni bir açıdan gözlemlemeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. "Gerçi bir saniyeliğine senin gerçekten öfkelendiğini düşündüm." Sesini alçaltarak Wells'in berbat bir taklidini yaptı. *"Bunu ben hallederim."*

"Neden öfkeli olayım ki?" diye sordu Wells.

Sasha ona keskin bir bakış attı. Akşamüstü gökyüzü koyu turuncu bir renge bürünmüştü, yaprakların arasından süzülen ışık yeşil gözlerini parlatıyordu. "Çünkü sizin mahkûmunuz olmam gerekiyor."

Wells kafasını çevirdi, aniden utanmıştı. "Kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Asher ve Octavia'dan sonra çok korkmuştuk ve başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Anlıyorum," dedi Sasha yavaşça.

İkisi de yürümeyi bırakmıştı, ışık kayboluyor olsa da Wells kampa dönmek konusunda hiç acele etmiyordu.

"Biraz dinlenmek ister misin?" diye sordu, ileride duran yosun kaplı bir kütüğü göstererek.

"Tabii."

Oturdular ve uzun bir süre boyunca ikisi de konuşmadı. Wells dümdüz karşıya bakıyor, ağaçların neredeyse gölgelerden ayırt edilemeyecek hale gelecek şekilde siluetlere dönüşmesini izliyordu. Sonra Sasha'ya baktı ve Sasha'nın ona, uzun zamandır görmediği bir ifadeyle baktığını gördü. Clarke'la gözlem güvertesinde oturup, karşısındakinin evrende bunu paylaşmak istedikleri tek kişi olduğunu bilerek bütün gün birbirlerine anlatmak için bekledikleri bilgileri paylaştıkları günlerden beri görmediği bir ifadeydi.

Sasha, "Bu senin suçun değil," diyerek sessizliği bozdu. "Sen onları korumak için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun. Böyle kararlar vermek kolay değil. Bunu biliyorum. Senin lider olmaya çalıştığın zamanki halinle sadece bir çocuk olduğun zamanki halin arasındaki farkı da biliyorum."

"Bunu söylemen ilginç," dedi Wells şaşkın şaşın.

"Neyi söylemem?"

"Benim bir lider olarak ve bir insan olarak farkımı gördüğünü söylemen."

"Çocuk demiştim sanırım," diye düzeltti Sasha. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Tepelerinde gececi ağaçlardan birinin çiçekleri, sanki yaprakları günbatımının parçalarına yapışıyormuş gibi pembe pembe parlıyordu.

"Ee, kendimi terfi ettirdim."

"İnsan, çocuktan sonra gerçek bir terfi anlamına geliyor," diyen Sasha sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Gerçi ikisinin de aynı türden olduğuna emin değilim."

Wells uzandı ve omzundan aşağı dökülen ipeksi siyah saçlarını hafifçe çekti. "*Bizim* aynı türden olup olmadığımıza henüz karar vermedim."

Sasha sırıttı ve neşeli bir şekilde onun omzuna vurdu, sonra da aralarındaki mesafeyi kapatmak için yana kaydı. "Peki, ilginç olan ne?" diye sordu.

Wells onun görüntüsünde o kadar kaybolmuştu ki asıl demek istediğini neredeyse unutmuştu, kızın gözleri alacakaranlıkta ışık saçıyordu. "Ah, sadece ben de babam hakkında öyle düşünürdüm. Bir Şansölye vardı, bir de benim babam. Bazen ikisi tamamen farklı kişilermiş gibi gelirdi."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Sasha sessizce. "Baban buraya geldiğinde seninle gurur duyacak."

Eğer *gelirse*, dedi Wells içinden. Artık yabancı gelmeyen acı göğsüne saplanınca sessizleşti.

"Bak!" Sasha gökyüzünü gösteriyordu. İlk korkusuz yıldız etraflarını saran karanlığı delip çıkıyordu. "Bir dilek tut."

"Dilek mi?" dedi Wells, doğru duyup duymadığını merak ediyordu.

Sasha gökyüzünü işaret etti. "İlk yıldız gözüktüğünde dilek tutman gerekiyor."

Wells şaka yapıp yapmadığını görmek için Sasha'ya döndü ama yüzü samimi görünüyordu. Bir çeşit Dünya-

lı geleneği olmalı diye düşündü. Eğer yıldızlar uzayda yaşayan insanlara da dilek bahşetseydi hayatı çok farklı olurdu. Annesi hâlâ hayatta olurdu. Babası vurulmamış olurdu.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu bu yüzden gözlerini kapadı. Babasının Dünya'ya gelmesini dileyecekti ki babasının bunun hakkında ne düşüneceğini fark etti. *Non nobis solum nati sumus.* Bunun yerine şunu düşündü: *Bellamy'nin Octavia'yı bulmasını ve Dünyalılarla barış içerisinde yaşayabilmeyi diliyorum.*

Tekrar onu küçük bir gülümsemeyle izleyen Sasha'ya döndü. "Ne dilediğimi bilmek istemiyor musun?" diye takıldı ama Sasha anlayışla başını salladı.

"Ah, hayır," diye karşı çıktı. "Dileklerini hiçbir zaman kimseye söyleyemezsin. Bir sır olarak kalmalılar."

Wells sır tutma konusunda çok şey biliyordu –ne de olsa ustasından öğrenmişti.

Wells babasının yalanını unutamamıştı. Doğum günü partisinden sonraki bir hafta boyunca, küçük bir detayın akşam yemeğini neden Konsey toplantısı yüzünden kaçırdığı yalanını söylediğini açıklaması umuduyla, Şansölye'nin söylediği ve yaptığı her şeye fazlasıyla dikkat etmişti. Ama hiçbir şey bulamamıştı. Wells'in babası yine her sabah aynı saatte, koridordaki yirmi dört saatlik ışıklar karanlığı kaçırmadan önce çıkıyor, Wells'in son zamanlarda hep

çok yorgun olan annesini yatmadan önce öpmek için ve Wells'i okulla ilgili sorguya çekmek için tam zamanında dönüyordu. Annesi "matematik sınavın nasıl geçti?" cümlesinin Şansölye dilinde "Seni seviyorum ve başarılarınla gurur duyuyorum" anlamına geldiği şeklinde şaka yapmaya bayılırdı. Wells babasının gerçekten geç saatlere kadar çalıştığını biliyordu, çünkü birkaç kere kaçıp, babasının ofisine koşarak gitmiş ve kulağını kapıya dayamıştı. Konsey'in bitkin ses tonlarıyla yaptığı tartışmalar ya da babasının kupasının, çayından bir yudum daha aldığını gösteren, tıngırtısı Wells'in hızla çarpan kalbinin sesini bastırmıştı hep.

Peki, neden babasının bir şeyler sakladığı –hem de büyük bir şeyler- hissinden kurtulamıyordu?

Birlik Günü gelip çattığında, Wells bıçak gibi saplanan bir tedirginlik duymadan babasına bakamıyordu. Wells Birlik Günü'nden nefret ederdi, bütün gün annesi ile babasının arasında dikilip, Walden ve Arkadya'dan gelen çocukların yürüyüşünü izlerken sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu.

Wells hatırlayabildiği kadarıyla seremonileri hep gizlice Cennet Ağacı'nın dallarına uzun uzun bakarak geçirmişti. Doğru açıdan bakarsa ormanda kaybolmuş bir kâşif olduğunu hayal edebiliyordu. Bazen aç bir kaplanla savaşırdı. Bazen de tehlikeli bir nehirde yol almak için bir tekne inşa ederdi.

Ama bu yıl gözlerini babasından ayıramıyordu. Nor-

malde merasimleri nazik bir gülümsemeyle gözlemleyen Şansölye, dikkatle Walden Bakım Merkezi'nden gelen yetimlerden birine bakıyordu. Bu ona o kadar zıttı ki Wells konuşmadan edemedi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı babasına.

"Neden bahsediyorsun?" diyen Şansölye ona kısa ve sert bir bakış attıktan sonra dikkatini yine bu etkinlik için kendilerine öğretilen şiiri okuyan, Bakım Merkezi'nden gelen çocuklara verdi.

Öfkesi Wells'in göğsünde yükseldi. "Ne saklıyorsun?" diye tısladı?

Bu defa Şansölye doğruca ona baktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi tane tane. "Şimdi sessiz ol ve terbiyeni takın, beni ve anneni utandırma."

Ses tonu normaldi –kısa ve öz– ama Şansölye'de farklı bir şey vardı, gözlerinde Wells'in daha önce görmediği bir şey.

Bu şey korkuydu.

"Dileğin gerçeğe dönüşürse bana *söyleyebilirsin,* gerçi," diye fısıldadı Sasha. Ona o kadar yakın oturuyordu ki Wells, nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"Ne?" diye sordu Wells, irkilmişti.

"Dileğin. Gerçekleşti mi?"

"Ah," dedi, birden kafası karışmıştı. "Anında mı olması gerekiyordu? Çünkü benimki biraz zaman alabilir."

"Anlıyorum." Sesinde onu şaşırtan bir hayal kırıklığı vardı.

"Sen ne diledin?"

Sasha eğilip onu öptü.

Wells bir anlığına tereddüt etti, kafasında milyonlarca düşünce uçuşuyordu ama Sasha kollarını beline dolayınca bütün düşünceleri sustu. Wells onu kendine çekti, kendini öpüşmenin içinde kaybediyordu. Sonunda Sasha kendini çekti ve ağzını Wells'in kulağına götürdü.

"*Ben* bunu dilemiştim," diye fısıldadı, nefesi Wells'i gıdıklıyordu.

Wells uzanıp saçının bir tutamını Sasha'nın yüzünden çekti. "Dileğinin gerçekleşmesine sevindim." Ormanda sonsuza dek Sasha'yla kalabilecekmiş gibi hissediyordu. Geceyi yıldızların ortaya çıkmasını izleyerek geçirip, her gümüşi parıltıyı dudaklarını dudaklarına değdirmek için bahane olarak kullanmayı her şeyden çok istiyordu.

Ama tabii ki, bu gerçek bir seçenek değildi. *Sadece kendimiz için doğmadık.* Wells günün dehşetinden sonra diğerlerini terk edemezdi. Gidip, uyuyamayanları rahatlatmak için Priya'yı gömmelerine yardım etmeliydi. Yas ve korkuları intikam alma ihtiyacına dönebilecek olanları dizginlemeliydi.

"Gitmen gerekiyor," dedi Wells, sesinin çatlamasına engel olamıyordu.

"Gitmek mi?"

"Evet," dedi bu sefer daha sertçe. "Evine git, Clarke'la

birlikte planladığınız gibi. Burası senin için güvenli değil. Bellamy'nin ne yaptığını gördün. Ben de Graham'ın ne yapabileceğini biliyorum." Karanlıkta uzanıp elini tuttu. "Oraya tek başına sağ salim gidebilecek misin?"

"Eve," dedi Sasha hafif bir özlemle. Gülümsedi, yavaş ve üzgün bir gülümsemeydi bu. "Bana bir şey olmaz. Teşekkür ederim." Karanlığın içinde kaybolmadan önce eğildi ve hafifçe onu tekrar öptü.

Dudaklarındaki tatlı ürperti olmasa Wells, Sasha'nın oraya hiç gelmediğini düşünebilirdi.

22

Bellamy

Alevlerin çıtırtılarına rağmen, sessizlik dayanılmazdı.

Clarke'a bunu niye yaptığını sormak istiyordu. Neden Lilly hakkında yalan söylediğini sormak istiyordu. Ama ne zaman düşüncelerini kelimelere dökmek istese, kelimeler dudaklarında sönüp kalıyordu.

En sonunda yayını kaptı ve birkaç ok alıp akşam yemeği için bir şeyler aramaya gitti. Omzundan aşağı sallanan bir tavşanla döndüğünde Clarke çoktan yataklarını yapmıştı. Onları birbirinden oldukça uzağa koyması ona rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı, tuhaf bir şeyler hissettirmişti.

Alacakaranlık ağaçların üzerine çökmüştü. Küçük kamp ateşi onu parıldayarak karşılıyordu. Clarke yerde oturmuş, elindeki kol saatini çeviriyordu. Bellamy onu nereden bulduğunu merak etti. Bunun önceden söyledikleriyle, ailesinin Dünya'ya ilk gelen Kolonicilerden olmasıyla ilgisi var mıydı? Alevlerden gelen

ışık yüzünde titriyor, yanağından süzülen yaşa benzeyen bir şeyi bir anlığına aydınlatıyordu. Ama konuşmaya başladığında sesi titremiyordu. "Teşekkürler," dedi, başıyla tavşanı işaret ederek ve hızlıca elinin tersiyle gözünü sildi.

Bellamy başını salladı ama hiç konuşmadan tavşanın derisini yüzüp et parçalarını düzenli bir şekilde sivri bir çubuğa geçirmeye başladı.

"Benim yapmamı ister misin?" diye sordu Clarke, Bellamy'nin ateşe eğilmesini izlerken.

Gözüne kül girince yüzünü buruşturan Bellamy, "Her şey kontrolüm altında," diye karşılık verdi.

"Ben de bunca zamandır senin ortalıkta boş boş dolanıp artistlik yaptığını düşünmüştüm."

"Ne?" Bellamy, yanan etin cızırtısına kulak asmadan, Clarke'a bakmak için döndü.

"Özür dilerim," dedi Clarke hızlıca. "Şaka yaptım. Herkes senin sayende hâlâ hayatta olduğumuzu biliyor."

"Hayır, bunu kastetmedim." Bellamy ve yanıp kül olmadan tavşanı kurtarmak için arkasını döndü. *Ben de bunca zamandır senin ortalıkta boş boş dolanıp artistlik yaptığını düşünmüştüm.* "Sadece... aklıma bir şey getirdin." O kadar sessiz konuşmuştu ki, Clarke ateşin çıtırtısından muhtemelen onu duymamıştı ama umurunda değildi. Sadece huzur içinde anımsamak istiyordu.

"Hadi," dedi Bellamy nefes nefese. Lilly'yi bir köşeye çekip soluklanmak için durdu. "Sen... iyi misin?

Lilly başını salladı. Nefes nefese kalmıştı, konuşamıyordu.

"Devam... etmemiz... gerek," dedi Bellamy soluklarının arasında.

Lilly'yi Phoenix'e gizlice sokarak aptallık etmişti. Ama onu oradan çıkarmazsa daha da büyük bir aptallık etmiş olacaktı.

Bunu iyice düşünmesi gerekirdi. Pratik olmalıydı. Ama Lilly'nin kitaplar hakkında konuşurken gözlerinde beliren arzu, Bellamy'nin kafasındaki tüm mantıklı düşünceleri alıp götürüyordu. Lilly, yıllar önce bir hazırlık dersinde gördüğü Phoenix kütüphanesine tekrar gitmeye can atıyordu.

Yaklaşan ayak seslerinin gümbürtüsü ikisini de yerlerinden sıçrattı. "Hadi, sadece kitabı bırakıp kaçalım," dedi Bellamy onu koridordan aşağı çekerek. "Tek umursadıkları şey bu. Onu geri alırlarsa peşimizden gelmeyebilirler."

Lilly ağır kitabı göğsüne bastırdı. Kitap, yeşil bir kumaşla kaplanmıştı. Lilly'nin koyu kızıl saçlarına çok yakışan bir renkti bu. "Hayatta olmaz," dedi. "Bunu yıllardır arıyorum. En sonunda ona 'Havuç' diyen çocukla mı birlikte olacağını öğrenmem gerek."

"Eğer onun için neyin iyi olduğunu biliyorsa gidip bir sarışın bulur. Kızıllar tehlikeden başka bir şey değil." Bellamy sırıtıp kitaba uzandı. "Onu bana var. Bu kitap senin kadar... Havuç."

Gülümseyerek kitabı Bellamy'nin kafasına indirdi. "Nihayet. Seni ortalıkta boş boş dolanıp artistlik yapasın diye getirmedim."

Bellamy sırıttı ama henüz cevap veremeden köşeden bir bağırtı geldi. "Bu tarafa gittiler!"

Bellamy ve Lilly koşmaya başladı.

"İşte oradalar, ilerde!"

"Aman Tanrım," dedi Lilly nefes nefese. "Bizi yakalayacaklar."

"Hayır, yakalamayacaklar." Bellamy, Lilly'nin elini daha da sıkı tuttu ve onu peşinden sürükleyerek hızlandı.

Bir köşeyi daha dönüp merdivenlerin arkasındaki oyuğa çıktılar. Bellamy kitabı yere bıraktı ve titreyen Lilly'ye sarıldı. Duvara iyice yaslanıp muhafızların o yöne bakmamaları için, artık her kim dinliyorsa ona, dua ediyordu. Ayak sesleri yaklaşıp da muhafızların sesi daha da telaşlı gelmeye başlayınca Lilly gözlerini kapadı.

Derken sesler kayboldu. Muhafızlar yanlarından geçip gitmişti.

Bellamy güvende olduklarından emin olmak için bir dakika daha sessiz kaldı ve sonra gürültülü bir şekilde oh çekti. "Sorun yok," diye mırıldandı, Lilly'nin dalgalı kızıl saçlarını okşuyordu. "Her şey yolunda."

"Hapse giremem," dedi Lilly sessizce, hâlâ titriyordu.

"Girmeyeceksin." Bellamy ona daha sıkı sarıldı. "Buna izin vermem."

"Mahkûm olacağıma ölmeyi tercih ederim."

"Böyle konuşma," diye azarladı onu Bellamy gülümseyerek. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Lilly, Bellamy'ye döndü, gözleri yaşlarla doluydu. Başını salladı. Bellamy kızarmış alnını öpmek için eğildi ve bir daha söyledi: "Söz veriyorum."

Bellamy, Clarke'a döndü. Dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor ve saatle oynuyordu.

"Sana söz verdirdi, değil mi?" dedi Bellamy.

Clarke kafasını kaldırdı, konuştuğunu duyunca irkilmişti. Ama sonra yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi ve yavaşça başını salladı.

"Sana söz verdirdi, değil mi? Onun acısını dindireceğine?"

"Evet." Clarke derin bir nefes alıp devam etti. "Artık dayanamıyordu. Acıdan nefret ediyordu ama daha çok, hayatının kontrolünün onda olmamasından nefret ediyordu. Laboratuvarda bir mahkûm olmak istemiyordu." Clarke'ın sesindeki acı, Wells'in kalbinde atan acıyla aynıydı.

Clarke'ın yalan söylemediğini fark etti. Bellamy'nin tanıdığı Lilly güçlüydü ama Clarke'tan merhamet dilemek, ona göre bir güç gösterisiydi. Tanıdığı Lilly hasta bir denek olmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Bellamy hiç durup bunun, bir arkadaşının ondan böyle bir şey istemesinin, Clarke için ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünmemişti. Yardımcı Şansölye'yi ya da Lilly'nin hayatına mal olan korkunç deneylerin sorumlularını asla affetmeyecekti ama artık bunun Clarke'ın hatası olmadığını biliyordu. O Lilly'yi en az onun kadar seviyor-

du. Arkadaşının ondan istediği bu korkunç, acı verici şeyi yapacak kadar seviyordu.

Bellamy gidip Clarke'ın yanına oturdu. "Sana öyle şeyler söylediğim için özür dilerim," dedi, ateşe bakarak.

Clarke başını salladı. "Özür dilemene gerek yok," dedi. "Çoğunu hak etmiştim."

"Hayır, hiçbirini hak etmedin." Clarke eline uzanıp, parmaklarını parmaklarına geçirirken iç çekti. "Ben de kesinlikle senin bağışlamanı hak etmiyorum."

Clarke, "Bellamy," deyince Bellamy kafasını kaldırıp baktı. "Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaptık." Kaşlarını kaldırınca Bellamy onun Wells'ten bahsedip bahsetmediğini merak etti.

"Biliyorum ama..."

Clarke, "Şimdi çeneni kapatman gerekiyor," deyip onu öptü.

Bellamy gözlerini kapattı. Dudaklarının, aptallığından ve inadından söyleyemediği her şeyi söylemesine izin verdi.

Nazikçe alt dudağını çekti. Özür dilerim.

Ağzını çenesinin altındaki yumuşak noktaya götürdü. *Aptallık ettim.*

Boynunu öptü. *Seni istiyorum.*

Clarke'ın soluğu hızlanıyor, Bellamy'nin dudağı ne zaman yeni bir yere değse teni ürperiyordu.

Bellamy ağzını kulağına götürdü. *Seni seviyorum.*

Bu yetmiyordu. Bellamy bunu söylediğini Clarke'ın

duymasını istiyordu. Geri çekilip ellerini Clarke'ın yüzüne götürdü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, hem ateşin ışığıyla hem de başka bir şeyle parıldayan gözlerinin içine baktı.

"Ben de seni seviyorum."

Bellamy onu tekrar öptü, bu sefer biraz daha sert bir şekilde, dudakları yeni bir noktaya her değdiğinde ona duyduğu aşkı tekrarlıyordu. Ateş arkalarında çıtırdarken elini Clarke'ın başının arkasına koydu ve onu yere yatırdı.

23

Clarke

Clarke, Bellamy'nin göğsünden başını kımıldattı; gecenin bir yarısı, yerde yatarken bu kadar rahat olmasının nasıl mümkün olduğunu düşünüyordu. Normalde olsa battaniyenin altında titrerdi ama Bellamy'nin onu kollarına aldığı anda vücuduna yayılan sıcaklık hâlâ kaybolmamıştı.

Bellamy'nin gözleri kapalıydı ama birkaç dakikada bir ona daha sıkı sarılıyor veya yanağını öpüyor ya da parmaklarını saçında gezdiriyordu. Ateş sönmüştü ve tek ışık yaprakların oluşturduğu kubbenin ardından gizlice bakan yıldızlardan geliyordu.

Clarke dönüp sırtını Bellamy'nin göğsüne yasladı. Bellamy de buna, ona daha sıkı sarılıp kendine doğru çekerek cevap verdi. Ama bu sefer bu daha çok refleks gibiydi. Durgun ve düzenli nefes almasından uykuda olduğunu anlayabiliyordu.

Hafifçe titreyen bir ışık ona karanlığın içinden göz kırptı. Belki de ateş hâlâ sönmemişti. Ama bu ışık birkaç yüz metre ileriden, tepenin dışına taşan kayanın yakınından geliyor gibi görünüyordu.

Kalbi hızla atan Clarke, Bellamy'ye döndü. "Hey," diye fısıldadı kulağına, "Uyan." Bu işe yaramayınca nazikçe omzunu sarstı. "Bellamy." Başı yana düşen Bellamy sesli bir şekilde horuldadı. "Bellamy!" Kucağından çıkarak bir anda doğruldu.

Bellamy'nin gözleri birdenbire açıldı. "Ne oldu?" diye sordu, uykulu uykulu gözlerini kırparak. "Ne oluyor?" Clarke'ın yüz ifadesini görünce uyku sersemliğinin yerini endişe aldı. "İyi misin?" diye sordu doğrularak.

Clarke ışığı işaret etti. "Sence bu ne?"

Karanlığın içinde Bellamy'nin gözlerinin kısıldığını görebiliyordu. "Hiçbir fikrim yok." Uyumadan önce yanına koyduğu yayına uzanıp ayağa kalktı. "Ama gidip ne olduğunu anlayalım."

Clarke elini tuttu. "Dur, bir plan yapmalıyız."

Bellamy sırıttı. "Plan mı? Planımız onun ne olduğuna bakmak. Hadi."

Ağaçların arasından, yaklaştıkça daha fazla parlayan ışığa doğru ilerlediler. *Elektrikliydi,* Clarke bunun farkına varmıştı –Yusyuvarlak bir ışık veriyor, yakınındaki ağaçları ve kayaları sıcak, sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. "Clarke," dedi Bellamy, sesi endişeli ve gergindi. Onu durdurdu. "Bundan emin değilim. Belki de sabaha kadar beklemeliyiz."

"Mümkün değil." Şimdi bu kadar yaklaşmışken ne olduğunu öğrenmeden duramazdı.

Işık kaynağı sıcak ve kesinlikle metalikti. Clarke ona erişmek için parmak uçlarında yükselince bunun bir çeşit kafese konulmuş bir ampul olduğunu gördü. Işık kaçabilecek bir yaratıkmış gibi ön tarafında parmaklıklar vardı.

Hemen yanındaki Bellamy'nin, "Bu da ne?" diye fısıldadığını duydu. "Bu Göç'ten beri yanıyor olamaz, değil mi?"

Clarke başını iki yana alladı. "Mümkün değil. Çok uzun zaman önce sönerdi." Geri adım attı ve nefesini tutup bekledi.

"Ne oldu?" diye sordu Bellamy, irkilerek. "Nedir o?"

Sadece kayalar yoktu. Tepenin yanından aşağı inen, yere kazılmış merdivenler vardı. Clarke tereddüt etmeden merdivenlere yöneldi.

Sarımsı ışığın altında Bellamy'nin kaskatı kesildiğini görebiliyordu. "Hayatta olmaz, Clarke. Bunun ne olduğu hakkında en azından bir fikrimiz olmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Clarke gözlerini kısarak basamakta gölge sandığı bir şeye baktı ve onu daha yakından görebilmek için eğildi. Üzerinde yazı olan metal bir plaktı bu, gerçi eski ve soluktu. Gözlerini kıstı. "Weather Dağı," diye okudu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Bellamy.

Hatırladığı bir şeyle şaşkına dönen Clarke ayağa fırladı. "Nerede olduğumuzu biliyorum!" diye haykırdı. "Bana bundan bahsetmişlerdi!"

"Kim?" Bellamy'nin sesinden sabrının tükendiği anlaşılıyordu. "Sana bundan *kim* bahsetti Clarke?"

"Ailem," dedi Clarke sessizce.

Clarke, Weather Dağı ile ilgili hatırladıklarını, Amerikan hükümeti için kriz zamanlarında sığınak olduğundan anlatırken Bellamy gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "Ama ailem kimsenin oraya zamanında yetişemediğini söylemişti."

"Ee, belki yetişmişlerdir," dedi Bellamy. "Felaket'i burada sağ atlatmış olabilirler mi? Yer altına inerek?"

Clarke başını salladı. "Ve içimde bir his onların buradan hiç ayrılmadığını söylüyor. Sanırım burası Dünyalıların yaşadığı yer."

Bellamy önce merdivenlere, sonra da tekrar Clarke'a baktı. "Ee, ne bekliyorsun?" diye sordu hareket etmeyince. "Hadi gidip onlarla konuşalım."

Clarke, Bellamy'nin elini tuttu ve birlikte merdivenlerden aşağı, karanlığa doğru indiler.

24

Wells

Wells yorgunluktan kaslarına kramplar girerken yüzünü buruşturup ağacın gövdesine yaslandı. Şafak sökmüş, ama onun gözüne uyku girmemişti. En sonunda pes etmiş ve gözcülük görevi için gönüllü olmuştu. Gözünden uyku akan Arkadyalı nöbetçi de bunu seve seve kabul etmişti.

Gözleri, yeni bir toprak yığınının çimenlerin üzerinden bir yara kabuğu gibi çıktığı mezarlığa kaymıştı. Wells gecenin büyük bir kısmını Priya'nın mezarının başında oturarak geçirmişti. Mezarı çiçeklerle süslemişti ama Priya'nın ya da Molly'nin yapacağı kadar sanatsal olmamıştı. Molly'nin ateşi sonunda düşmüştü, bunu düşününce rahatladı. Clarke, Sasha'dan gitmeden kışgölgesi hakkında öğrendiklerini insanlara yaymasını istemişti ve Wells'in gününün tek parlak anı revir kulübesindeki herkese, kışgölgesi sistemlerinden çıktığı anda tamamen iyileşeceklerini söylediği zamandı.

Üzerinde sadece PRIYA yazan mezar taşına tekrar baktı. Onun soyadını bile bilmiyordu ya da neden hapse atıldığını ya da hiç âşık olup olmadığını. Acaba ailesi onun öldüğünü öğrenecek miydi? Eğer bileklikler hâlâ çalışıyorsa bu onlara çoktan söylenmişti. Çalışmıyorsa, o zaman Wells onlar Dünya'ya gelene kadar beklemek zorundaydı. İniş gemisinden Priya'ya benzeyen bir kadının indiğini hayal etti. Koca kahverengi gözleriyle etrafa bakıyor, ondan alınan kızını arıyor ve diğer aileler çocuklarını kucaklarken Wells, Priya'nın annesini kızının mezarına götürmek zorunda kalıyordu.

Bir dal çıtırtısıyla alarma geçti Wells, ormanda bir hareket aradı ama bu sadece sincaptı. Bunu asla itiraf etmeyecek olsa da, onun Sasha olmasını ummuştu.

Aptallık ettiğini biliyordu. Sadece onu düşünmeden yapamıyor diye bir anda ortaya çıkıvermeyecekti. Eve gitmesine izin vermekle doğru olanı yapmıştı. Sadece ona halkının nerede yaşadığını sormayı düşünmüş olmayı dilerdi ya da geri gelip gelmeyeceğini. Ya onu bir daha asla göremezse?

Başka bir düşünce başının etini yiyor, savuşturulmayı reddediyordu. Ya Sasha'nın söylediği her şey yalansa? Ya öpüşmeleri kaçış planının bir parçasıysa?

Meydandan yükselen bağırtılarla kendine geldi. Bunlar, her zamanki "Çek ellerini kahvaltımdan" bağırtıları ya da "eğer su nöbetinden kaçmaya çalışırsan seni öldürürüm" bağırtıları değildi. Wells ayağa kalkıp yanlarına gitti. İçinde neler olduğunu bildiğine dair bir his vardı.

Bir grup, revir kulübesinin etrafını sarmıştı ve Wells yaklaşırken iki düzine surat ona döndü. Çoğu şaşkın görünüyordu ama birkaçı öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

"Kız *gitmiş!*" diye haykırdı Graham, Wells'e doğru yürüyerek.

Kısa bir an için Wells aptalı oynamayı, Sasha bir yolunu bulup kaçmış gibi davranmayı düşündü. Ama babasının buna ne diyeceğini biliyordu. Gerçek bir lider hatalarını üstlenir, başkalarını suçlamaz. Gerçi Wells, Sasha'yı bırakmanın bir hata olduğunu düşünmüyordu.

"Onu geri getireceğini söyledin, sonra da gitmesine izin verdin." Graham, sözlerinin onları gerektiği kadar öfkelendirdiğinden emin olmak için gruba baktı.

"Ne düşünüyordun, Wells?" diye sordu Antonio, gözleri kuşkuyla açılmıştı. "O Dünyalılara karşı tek kozumuzdu. Zaten Asher'la Priya'yı öldürdüler. Hepimizi temizlemelerine ne engel olacak?"

"Bırakın onların Sasha'nın bizde olduğunu bilmesini, Sasha'nın halkının nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Ayrıca Asher'ı ve Priya'yı öldürenler onlar değiller," diye itiraz etti Wells. "Onlar Dünyalıların diğer bölümü. Vahşi olanlar."

"Bu *onun* sana söylediği," diye araya girdi bir kız. Wells döndü ve Kendall'ın ona hüzün ve acıma karışımı bir bakış attığını gördü. "Ama bizim hiç kanıtımız yoktu, değil mi?" Yüzündeki ifadeden Wells'in oyuna getirildiğini düşündüğü açıktı.

"İtiraf et!" diye hırladı Graham. "Onun gitmesine izin verdin, değil mi?"

"Evet," dedi Wells, ses tonu sakindi. "Verdim. Doğru olan buydu. Octavia hakkında bir şey bilmiyordu. Onu burada tutmanın bir anlamı yoktu. İnsanları nedensiz yere hapsedemeyiz."

"Sen ciddi misin?" diyen Antonio, Wells'e kuşkuyla baktı. Normalde neşeli olan suratı kalabalığı işaret ederken öfkeyle çarpılmıştı. "Senin *baban* hepimizi doğru dürüst bir neden olmadan hapsetti."

"Yani?" dedi Wells, sesini hüsranla yükselterek. "Aynı hataları yapmaya devam mı edeceğiz? Farklı bir şeyler yapma şansımız var. *Daha iyisini* becerebiliriz."

Graham kahkahayla güldü. "Saçmalamayı kes Wells. Hepimiz 'becerdiğin' tek şeyin Dünyalı mutant sürtük olduğunu biliyoruz."

Wells'in içinde tutmaya çalıştığı öfke göğsünde alevlendi ve yumruklarım havaya kaldırarak vahşice Graham'ın üzerine saldırdı. Ama o pisliğin suratından kendini beğenmiş gülümsemeyi kazıyamadan Eric ve bir başka Arkadyalı çocuk Wells'in arkasından kollarını tutup büktüler. "Bırak Wells!" diye bağırdı Eric.

"Gördünüz mü?" diyen Graham diğerlerine döndü, açıkça bu durumdan hoşnuttu. "Gördünüz mü? Bence sadakatinin kime olduğunu açıkça belli etti."

Acıtan Graham'ın sözleri değil, diğerlerinin bakışlarıydı. Çoğu Graham'a *inanıyor,* Wells'ten ise tiksiniyor gibi bakıyordu.

Kendall'ın dudakları titriyordu. Eric'in yüzü hayal kırıklığı ile kızarmıştı. Antonio ona düşmanca bakıyordu. Wells, Clarke'ı görmek için etrafa baktı ama sonra onun gittiğini hatırladı. Doğru olanı yapmıştı. Neden herkes bunu göremiyordu?

Ama belki de doğru olan bu değildi, diye karşı çıktı kafasındaki küçük bir ses. Sonunda, Wells en büyük liderlerin bile hata yaptığını anlamıştı.

Albay, Wells'in birliğinin yanından geçip gidince Wells bir nefes verip ceketinin üst düğmesini çözdü. Çocukken hayranlık duyduğu üniformaların pratikte oldukça saçma olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Dünya'daki askerlerin böyle giyinmesi onların da uzayda aynısını yapması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Vay, şuna bak! Jaha kuralları takmıyor," diye alay etti arkadaşlarından bir tanesi. "Kıyafet kurallarını ihlal eden subayların başına ne geldiğini bilmiyor musun?"

Wells ona kulak asmadı. Diğer adaylar Walden'daki eğitim egzersizlerinden sonra enerjik görünseler de bu egzersizler Wells'i yorgun düşürüyordu. Bunu yapan eğitimin fiziksel unsuru değildi –yerçekimi pistinde koşmayı ve dövüş eğitimlerinde kavga etmeyi seviyordu. Midesini bulandıran gerisiydi: Konutlara baskın tatbikatı, takas pazarında rastgele seçilmiş alışverişçileri sorguya çekmek. Neden gemideki herkesin suçlu olduğunu varsaymaları gerekiyordu?

"Dikkat!" diye kükredi az ilerideki Albay.

Wells istemsiz olarak omuzlarını geriye attı, çenesini yukarı kaldırdı ve kendi ekseni etrafında dönüp adaylar koridor boyunca düz bir çizgi oluştururken pozisyonunu aldı.

Şansölye'nin "Rahat, Albay," diyen sesi duyuldu. "Buraya adayları teftişe gelmedim." Wells, dimdik karşıya bakmak üzere eğitilmişti ama babasının bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. "Bazılarının görünüşlerine bakılırsa şanslısınız." Wells'in tüyleri diken diken oldu, babasının tam olarak kimi kastettiğini biliyordu.

"Efendim." Albay sesini alçalttı. "Bugün koruma timinizde kimler var?"

"Gayrı resmi bir iş için buradayım, bu yüzden yalnız geldim." Wells bir bakış atmayı göze alıp Şansölye'nin gerçekten de yalnız olduğunu gördü. Walden'a gelen üst rütbeli bir görevli için nadir görülen bir manzaraydı. Diğer Konsey üyeleri yanlarında en az iki muhafız olmadan gökköprüsünü geçmezdi.

"En azından sizinle bir iki adayı gönderebilir miyim?" dedi Albay, sesini alçaltarak. "Bu sabah Arkadya'da bir olay daha oldu ve bence bu..."

"Teşekkür ederim ama gerek yok," dedi babası konuşmanın burada bittiğini açıkça gösteren bir ses tonuyla. "İyi günler, Albay."

"İyi günler, efendim."

Şansölye'nin ayak sesleri köşede kaybolduğunda Albay

onlara Phoenix'e koşar adım gitmelerini emretti. Adaylar tempolu bir koşuya başladılar. Wells geri durdu, botunun bağcıklarını bağlıyormuş gibi yapıyordu. Kimsenin bakmadığından emin olduğunda onlardan sıyrıldı ve koridordan aşağı babasının peşine gitti.

Babası bir şeyler saklıyordu ve Wells bunun ne olduğunu bulacaktı. Bugün.

Şansölye'nin az ilerde köşeyi döndüğünü görünce yavaşlayıp yürümeye başladı –ve beklemediği bir şey gördü.

Babası Walden'ın en eski kısmında uzanan bir koridorda, yüzyıllar içinde Koloni'de ölen herkesin bir anıtı haline gelen Anma Duvarı'nın önünde duruyordu. En eski isimler daha büyük bir el yazısıyla, geride kalan sevdikleri tarafından bıçakla kazınmıştı. Ama zamanla duvardaki yer azaldıkça, duvar çok kalabalıklaşıp neredeyse isimlerin çoğu okunamayacak hale gelene kadar isimler birbirinin üzerine kazınmıştı.

Wells babasının orada ne işi olduğunu anlayamıyordu. Wells'in onun sadece resmi törenler sırasında, ölen Konsey üyelerine saygılarını sunmak için burayı ziyaret ettiğini hatırlıyordu. Wells'in bildiği kadarıyla buraya hiç yalnız gelmemişti.

Sonra Şansölye elini uzatıp isimlerden birine dokundu. Omuzları birden düştü, Wells'in hiç görmediği bir hüzün saçıyordu etrafına.

Wells'in yanakları kızarmaya başladı. Burada olmamalıydı, özel bir anı ihlal ediyordu. Ama mümkün olduğunca

sessiz bir şekilde hareket etmeye çalışıp geri dönecekken babası konuştu: "Orada olduğunu biliyorum Wells."

Wells donakaldı. "Özür dilerim," dedi. "Seni hiç takip etmemeliydim."

Şansölye dönüp ona baktı ama Wells'in düşündüğünün aksine kızgın değildi, hayal kırıklığına uğramış bile görünmüyordu. "Önemli değil," dedi iç çekerek. "Sana gerçeği söylemenin vakti geldi zaten."

Wells'e bir ürperti geldi. "Ne hakkındaki gerçeği?"

"Bunu söylemek benim için kolay değil," diye başladı babası, sesinde hafif bir titreme vardı. Boğazını temizledi. "Uzun zaman önce, sen doğmadan önce, annenle bile tanışmadan önce ben âşık olmuştum... Waldenli bir kadına."

Wells ona uzun uzun baktı, şoke olmuştu. Babasının daha önce "aşk" kelimesini kullandığını duyduğundan emin değildi. O kadar duygusuzdu ve kendini o kadar işine adamıştı ki –bu mantıklı gelmiyordu. Ama yine de babasının gözlerindeki acı, Wells'i ciddi olduğuna ikna etmeye yeterliydi.

Şansölye duraksayarak, onunla genç bir muhafızken devriyenin birinde tanıştığını açıkladı. Görüşmeye başlamışlar ve birbirlerine âşık olmuşlardı; gerçi bunu, Waldenli bir kızdan hoşlandığını duysa dehşete düşecek olan ailesinden ve arkadaşlarından saklamıştı. "Sonunda bunun aptalca olduğunu anladım," dedi babası. "Eğer evlenseydik sadece ailelerimizin acı çekmesine sebep ola-

caktık. Zaten benim Konsey'e katılmam konuşuluyordu. Kendimden başka insanlara karşı sorumluluklarım vardı ve bu yüzden bitirmeye karar verdim." İç çekti. "Bu hayattan nefret ederdi, Şansölye'yle evli olmaktan. Yapılması gereken buydu." Wells hiçbir şey söylemedi, babasının devam etmesini bekliyordu. "Ve sonra, birkaç ay sonra, annenle tanıştım ve onun benim ihtiyacım olan eş olduğunu anladım. Benim, Koloni'nin ihtiyacı olan bir lider haline gelmeme yardımcı olacak birisiydi."

"Onunla görüşmeye devam ettin mi?" diye sordu Wells kendi sesindeki, sert, suçlayıcı tona kendisi de şaşırmıştı. "O... o Waldenli kadınla?"

"Hayır." Babası öfkeyle başını salladı. "Kesinlikle hayır. Annen benim her şeyim." Boğazını temizledi. "Sen ve annen benim her şeyimsiniz," diye düzeltti.

"Ne oldu ona? Waldenli kadına? Başka birini mi buldu?"

"O öldü," dedi Şansölye. "Arada sırada buraya gelip, ona saygımı sunarım. Hepsi bu kadar. Şimdi her şeyi biliyorsun."

"Bu neden bir sır olmak zorunda?" diye sordu Wells. "Neden kimsenin seni görmemesini istiyormuş gibi davranıyorsun?"

Babasının yüzü sertleşti. "Bir lider olmakla ilgili bu yaşında anlayamayacağın şeyler var." Arkasını döndü, tekrar Phoenix'e doğru ilerlemeye başladı. "Bu konuşma burada bitmiştir."

Wells babasının geçip gidişini sessizce izledi. O gece

birlikte yemeğe oturduklarında hiçbir şey olmamış gibi davranacaklarını çok iyi biliyordu.

Babasının nazikçe dokunduğu isme bakmak için tekrar duvara döndü. Melinda. Soyadını çıkarmaya çalışıyordu ama üstü okunmayacak kadar çok çizilmişti. Anlayabildiği kadarıyla B ile başlıyordu.

Melinda B. Babasının bir zamanlar sevdiği, anısıyla onu tekrar tekrar duvara getiren, ölü kadın. Eğer işler farklı yürüseydi Wells'in annesi olabilecek kadın.

Wells elini geri çekip ceketinin önünü ilikledi ve babasının geçmişinin hayaletlerini geride bırakarak Phoenix'e doğru yol aldı.

"Küçük Şansölye çizgiyi tamamen aştı," diyordu Graham. "Bir dahaki sefere ne yapacağını kim bilebilir?"

"Bilmiyorum," diyordu Lila. "Biz zorla..."

"Önemli değil," dedi Wells sözlerini keserek. "Bunu sizin için kolaylaştıracağım. Buradan *ayrılacağım.*"

"Ne?" dedi Kendall, irkilmişti. "Hayır, Wells, bizim istediğimiz bu değil."

"Kendi adına konuş," diye patladı Graham. "*Benim* istediğim kesinlikle bu. Bence onsuz daha iyiyiz."

Wells, Graham'ın haklı olup olmadığını merak etti. Babasının uzun zaman önce yaptığının aynısını yapıp, bir kız yüzünden yanlış bir karar mı vermişti? Eğer burada olsaydı Şansölye ne derdi?

"Umarım öyle olursunuz," dedi Wells, sesindeki samimiyete ve sükûnete kendisi de şaşırmıştı.

Sonra kimseyle göz göze gelmeden arkasını döndü ve son kez çantasını toplamaya gitti.

25

Bellamy

Merdivenler onları taştan bir duvarın içine gömülü devasa bir metal kapıya çıkardı. Kapının geçilmez gibi görünen kocaman yuvarlak bir kilidi vardı ama kapının kendisi aralıktı.

"Bu biraz amacına aykırı oluyor, değil mi?" Bellamy ağır kapı ve kaya arasındaki boşluğu gösterdi.

"Pek değil," dedi Clarke, daha iyi görebilmek için Bellamy'nin yanından geçti. "Yakın zamana kadar tüm gezegendeki tek insanlar onlardı. Dışarıda tutmaları gereken kimse yoktu."

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Bellamy, sesindeki endişeyi belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Octavia'yı kaçıran Dünyalıları yakalamayı umuyordu. Kız kardeşini umutsuzca bulmak istese de gecenin bir yarısında düşman kampına doğruca dalmaması gerektiğini biliyordu. Ama Clarke'ın aklına bir fikir geldi

mi onu durdurmak imkânsızdı ve onu tek başına göndermeye hiç niyeti yoktu.

"Daha değil." Clarke arkasını döndü ve Bellamy'nin gözlerindeki endişeli bakışları görünce ifadesi yumuşadı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunu yaptığın için. Burada benimle olduğun için."

Bellamy sadece başını salladı.

"İyi misin?" diye sordu Clarke.

"Harikayım!"

Clarke uzanıp elini tuttu. "Heyecanlı değil misin? Sonunda senin tuhaf, yaşlı adam işi Dünyalı argonu anlayacak insanlarla tanışacaksın?"

Bellamy zorla gülümsedi ama konuşmaya başladığında sesi ciddiydi. "Sence bizi bekliyorlar mıdır?"

"Hayır, tam olarak bizi beklemiyorlar. Ama Sasha bize yardım etmekten mutluluk duyacaklarını söyledi."

Bellamy korkusunu gizleyerek başını salladı. Eğer ona ve Clarke'a bu gece bir şey olursa, onları bir daha kimsenin görmeyeceğini biliyordu.

"Yapalım o zaman."

Clarke kapıyı kendine çekerek açtı, paslı menteşelerin gıcırtısı sessiz gecede çınlayınca irkildi. Sonra aralıktan geçti ve Bellamy'ye onu takip etmesini işaret etti.

İçerisi karanlıktı ama zifiri karanlık da değildi. Tuhaf bir ışık vardı ama Bellamy bunun nereden geldiğini anlayamadı.

Clarke, Bellamy'nin elini tuttu ve tünele benzeyen bir yerden sürünerek geçtiler. Birkaç adım sonra bastıkları yer

bir anda aşağıya doğru uzanmaya başladı ve dengelerini kaybedip aşağı yuvarlanmamak için yavaşlamak zorunda kaldılar. Hava dışarıdan çok daha serindi ve daha farklı kokuyordu –odunsu ve kuru değil, rutubetli ve madeniydi.

Kendini zorlayarak derin bir nefes aldı ve adımlarını yavaşlattı. Avlayarak geçirdiği haftalar hareketlerini değiştirmişti, ayakları sanki sessizce yerin üzerinde süzülüyordu. Clarke bunu doğduğundan beri yapıyor gibiydi.

Derken Clarke tökezledi. Bellamy onu kendine çekti. "İyi misin?" Kalbi, Dünyalılara karşı ona ihanet edercesine hızla atıyordu.

"İyiyim," diye fısıldadı Clarke ama Bellamy daha onu bırakmamıştı. "Bura... burada bitiyor." Taş zemin, yerini dik metal merdivenlere bırakmıştı.

Tuhaf bir şekilde dönerek inen merdivenleri takip edip yavaşça aşağı indiler. Loş ışıkta anlaması zordu ama devasa bir mağaraya doğru kıvrılıyor gibiydiler. Duvarlar taştan yapılmıştı ve rutubetliydi, ilerledikçe hava daha da soğuyordu.

Merdivenlerde aşağı inerlerken, Bellamy, Clarke'ın ona Weather Dağı ile ilgili söylediklerini düşündü. Yeraltı sığınağına körlemesine koşmanın, karanlığa doğru aceleyle ilerlerken güneşe, gökyüzüne ve bildiğin dünyaya elveda demenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. O merdivenlerden güçlükle inen ilk insanların aklından neler geçmişti? Şanslı oldukları için rahatlamışlar mıydı yoksa geride bıraktıkları için üzülmüşler miydi?

"Her dışarı çıktıklarında bu merdivenleri inip çıkmaları mı gerekiyor acaba?" diye fısıldadı Clarke.

"Başka bir giriş olabilir," dedi Bellamy. "Yoksa şimdiye kadar neden kimseyi görmedik?" Zemine ulaşırlarken Clarke ve Bellamy seslerini kestiler, ayak seslerinin yankısı konuşmadan daha anlamlıydı.

Merdivenler, insanların yüzyıllardır yaşadığı bir yerden çok bir mağaraya benzeyen geniş boş bir alana çıktı. Karanlıkta bir ses yankılanınca donakalan Bellamy, Clarke'ın kolunu tuttu. "O da neydi?" diye fısıldadı başını bir sağa bir sola çevirdi. "Birisi mi geliyor?"

Clarke nazikçe elini çekti ve ileri adım attı. "Hayır..." Sesi korkudan çok merak barındırıyordu. "Sadece su. Sarkıtlara baksana," dedi tepelerindeki yontulmamış kayaları işaret ederek. "Buğu kayada toplanıyor, sonra bir çeşit depoya damlıyor. Sanırım nükleer kış sırasmda içme suyunu buradan aldılar."

"Yürümeye devam edelim," dedi Bellamy ve Clarke'ın elini tuttu. Clarke'ı kayadaki bir açıklıktan içeri, Walden'daki eski koridorlara benzeyen, mat, metalik duvarlı bir koridora çekti. Tavanda uzun şeritler halinde ışıklar uzanıyor, kablolar plastik kapların içerisinden dışarı taşıyordu.

"Bellamy," dedi Clarke soluk soluğa. "Bak."

Duvarda, Koloni'deki kontrol panellerini içeren kutulara benzeyen plastik bir kutu vardı. Ama bir ekran ya da düğme değil, bir işaret vardı. En tepede bir yuvarlağın içerisinde, bir pençesiyle bir bitki, diğeriyle de bir sürü ok tutan bir

kartal bulunuyordu. Üzerinde iki satır halinde VERASET SIRASI kelimeleri yazıyordu. Soldaki kolonda uzun bir liste halinde unvanlar vardı: Birleşik Devletler Başkanı, Birleşik Devletler Başkan Yardımcısı, Parlamento Başkanı ve buna benzer unvanlar.

Her unvanın yanında GÜVENDE, KAYIP... ve ÖLÜ kelimeleri vardı.

Birisi ilk altı unvanın yanındaki ölü kelimesini siyah bir mürekkeple yuvarlak içine almıştı. İçişleri Bakanı ilk başta GÜVENDE olarak işaretlenmişti ama sonra birisi bunu çizmiş ve mavi mürekkeple ÖLÜ kelimesini yuvarlak içine almıştı.

"Birinin bunu çoktan kaldırmış olması lazımdı," dedi Bellamy, parmağını plastik kutuda gezdirerek.

Clarke ona döndü. "Sen kaldırır mıydın?" diye sordu sessizce.

Bellamy iç çekerek başını salladı. "Hayır, kaldırmazdım."

Bir kesişmeye gelene kadar koridordan aşağıya sessizce devam ettiler. Bir başka büyük işaret vardı ama bunun plastik bir kapağı yoktu.

→HASTANE

←KANALİZASYON ARITMASI

←İLETİŞİM

→KABİNE ODASI

→JENERATÖRLER

→KREMATORYUM

"Krematoryum mu?" Bellamy ürpertisini bastırarak sesli bir şekilde okudu.

"Sanırım bu mantıklı. İnsanları Dünya'dan uzaya uçuramazsın. Sert kayaların içine de gömemezsin."

"Ama nerede *yaşıyor* bunlar?" diye sordu Bellamy. "Nasıl hâlâ kimseyi görmedik?

"Belki de hepsi uyuyordur?"

"Nerede? Krematoryumda mı?"

"Devam edelim," dedi Clarke iğnelemesini umursamadan.

Sağ taraflarında, kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. "Bu muhtemelen iyi bir şey değildir," dedi Bellamy, Clarke'ın elini daha da sıkı tuttu, onu çekip koşmaya hazırdı.

"Sorun değil," dedi Clarke, gerçi çoktan ışıktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Kesin bir kontrol saati falandır."

Ayak seslerinin yankısı ikisini de dondurdu. "Sanırım birisi geliyor," dedi Clarke, önce Bellamy'ye sonra da uzun koridorun sonuna baktı.

Bellamy, Clarke'ı arkasına çekti, yayını omzundan aldı ve oklarından birine uzandı.

"*Kes şunu,*" diye tersledi Clarke, yana çekildi. "Buraya barışçıl bir şekilde geldiğimizi açıkça belirtmeliyiz."

Ayak sesleri yaklaşmıştı. "İşimi şansa bırakamam," dedi Bellamy, tekrar onun önüne geçerek.

Dört suret koridorun sonunda belirdi. İki erkek ve iki kadın. Sasha'ya benzer şekilde, sadece siyah ve gri giyinmişlerdi, ama onun aksine kürk giymiyorlardı.

Ve ellerinde silahlar vardı.

İşkence gibi geçen uzun bir an boyunca Clarke ve Bellamy'ye baktılar, görünüşe göre afallamışlardı.

Sonra bağrışıp onlara doğru koşmaya başladılar.

"Clarke, *koş!*" diye bağırdı Bellamy, yayını gerip hedef aldı. "Ben onları oyalarım."

"Hayır!" dedi Clarke nefes nefese. "Bunu yapamazsın. Onları vurma!"

"Clarke! Çekil!" diye bağırdı Bellamy, Clarke'ı omzuyla itmeye çalışıyordu.

"Bellamy, *oku indir!* Lütfen. Bana güvenmek zorundasın."

Clarke kolunun altından çekilip, ellerini havaya kaldırıp önüne geçene kadar duraksadı. "Sasha'dan bir mesajımız var!" diye bağırdı Clarke. Bütün vücudu titriyor olsa da sesi sert ve yüksekti. "Bizi buraya o gönderdi."

İsmin Dünyalıların yüzünde bir etki yaratıp yaratmadığını görmek için bile zaman olmamıştı. Tuhaf bir *vın* sesi havayı kapladı ve Bellamy bir şeyin kolunun üst kısmına battığını hissetti.

Sonra her yer karardı.

26

Glass

Yüzlerce insan fırlatma güvertesini doldurmuş, bir o kadarı daha onları rampadan itiyordu. Toplamda binden fazla insan geminin alt kısmına tıkıştırılmış; havayı boğucu bir ter, kan ve korku karışımı bir kokuyla doldurmuşlardı.

Glass ve Sonja güverteye zar zor girebilmişlerdi. En arkada, rampaya itilmiş bir şekilde duruyorlardı. Sonja bileğinin üzerine ağırlığını veremiyordu; bu yüzden de Glass, pek gerekmese de kolunu ona dolamıştı. Kalabalık o kadar yoğundu ki, Sonja dengesini kaybetse de düşmezdi.

Sabırsız Phoenixliler, Arkadyalılar ve Waldenlılardan oluşan insan denizi bir o yana bir bu yana dalgalanıyordu.

Parmak uçlarında yükselen Glass, insanların kalan altı iniş gemisine zorla girmeye çalıştıklarını görebiliyordu. Gemiler çoktan kapasitesinin üzerinde dolmuş, insanlar geri dökülüp duruyorlardı.

Glass tekrar sayabilmek için gözlerini kırpıştırıp görüşünü kapatan gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı. Altı-yedi iniş gemisi olması gerekiyordu. Onun kaçmış olduğu, Wells ve diğer mahkûmları güya Dünya'ya götürecek olan gemi elbette gitmişti. Ama yedinciye ne olmuştu?

Bir düzine iniş gemisi de olsa Glass ve annesi itip kakarak öne geçmedikleri sürece Koloni'den çıkamayacaklardı. Ama Glass kendini zayıf ve hareketsiz hissediyordu. Her hareket ettiğinde, Luke'un yüzündeki nefret ifadesi aklına geliyor ve içini yakan acıyla, bir arada tutmaya çalıştığı kalbi paramparça oluyordu.

Ama dönüp annesi baktığında Glass başka çaresi olmadığını anladı. Şimdi Luke'la olanları düşünemezdi. Sonja'nın kalbi çok uzun zaman önce kırılmıştı ama aradaki fark onun parçaları yakalamaya çalışmamasıydı. Glass bunu onun yerine yapmıştı. Glass olmasa annesi iniş gemisinde yer bulabilmek için savaşmazdı. Glass buna izin vermeyecekti.

Annesinin beline daha da sıkı sarıldı. "Hadi. İlerlemeye devam edelim. Her seferinde bir adım." İlerleyecek yer yoktu ama her nasılsa Glass ve Sonja kendilerini omuzların ve bileklerin arasından sıkıştırmayı başarmışlardı.

Etimsi bir şeyin üzerine bastığında Glass'ın soluğu kesildi ama eğilip bakmadı. Gözlerini fırlatma güvertesinin ön tarafına kilitlemişti ve etten duvarın içerisinde kendilerine bir yol açarlarken annesinin elini sıkıca tutuyordu.

Elbisesi kanlanmış bir kadının yanından sıyrıldılar. Kolunu tutuşundan Glass onun muhafızların kurşunlarıyla ya-

ralandığını tahmin etti. Yüzü bembeyaz olmuştu ve düşecek yer olmasa da bir ileri bir geri sallanıyordu.

İlerlemeye devam et.

Kadını itip geçerken kanlı gömleğinin kolu çıplak tenine değince hıçkırığını yuttu.

İlerlemeye devam et.

Adamın biri bir elinde küçük bir kızı, diğer elinde de bir torba elbise tutuyordu; kalabalıkta ilerleyemeyecek kadar ağırdı. *Torbayı bırak,* demek istedi ona Glass. Ama hiçbir şey söylemedi. Yapması gereken tek iş annesini iniş gemisine bindirmekti. Şu an önemseyebileceği tek şey buydu.

İlerlemeye devam et.

Neredeyse yeni yürümeye başlamış küçük bir çocuk, o kadar şok olmuş ve o kadar korkmuştu ki yere oturmuş, inlemekten ve şişman kollarını havaya sallamaktan başka bir şey yapamıyordu. İtiş kakış sırasında annesini mi kaybetmişti? Yoksa bir panik anında terk mi edilmişti?

Göğsünün derinliklerinde bir şeylerin çekildiğini hissetti, kalbinin arkasındaki boşlukta hiçbir zaman tamamen iyileşmeyen yerde ani bir acı duydu.

Glass annesini daha da sıkı tuttu ve diğer elini küçük çocuğa uzattı. Ama tam parmak uçları çocuğun uzattığı ele değmek üzereyken yeni bir dalga oldu ve Glass kendini diğer yöne sürüklenirken buldu.

Nefesini tuttu ve basacak yer aramaya çabaladı. Çocuğa bakmak için döndüğünde o çoktan insan dalgasında kaybolmuştu.

İlerlemeye devam et.

Fırlatma güvertesinin merkezine ulaştıklarında en yakın iniş gemisi taşıyabileceğinden çok daha fazla insanla dolup taşmıştı. İnsanlar oturacak yerlerin etrafını tıka basa doldurmuşlardı. Glass insanları böyle sıkıştırmanın aşırı tehlikeli olduğunu biliyordu –kemer takmayan herkes alçalma sırasında şiddetle duvarlara savrulacaktı. Kesinlikle öleceklerdi ve muhtemelen oturan yolculardan bazılarını da öldüreceklerdi. Ama onları kimse durdurmuyor ya da fazla yolcuları zorla iniş gemisinden çıkarmıyorlardı. Başlarında kimse yoktu.

Bağırtılar ve feryatlardan oluşan koroya yeni bir ses daha katıldı. Başta Glass bunu hayal ettiğini sandı ama sonra arkasına bakınca daha önceden gördüğü müzisyenin rampanın üstünde durduğunu gördü. Kemanı çenesinin altına sıkıştırmış yayı tellerde gezdiriyordu. Onunla en yakın iniş gemisinin arasında bin kişi olduğundan bunu başaramayacağını anlamış olmalıydı. Ve paniğe teslim olmak yerine hayatını en sevdiği şeyi yaparak bitirmeyi seçmişti.

Adamın gözleri kapalıydı, bu nedenle etrafındakilerin şaşkın bakışlarından ve yuhalamalarından habersizdi. Ama melodi alçalıp yükseldikçe ifadeleri yumuşadı. Acı tatlı titremeler acılarını göğüslerinden çıkarıp havaya salmıştı. Mahveden acı, paylaşılan bir yüke dönüşmüştü ve bir anlığına beraber katlanılabilecek bir şey gibi hissettirmişti.

Glass bir o yana bir bu yana döndü, çaresizce Luke'u arıyordu. Luke, Walden'da büyüdüğünden hiçbir Anma Günü

konserine gelmemişti ve Glass onun bu müziği duymasını istiyordu. Eğer bu gece ölecekse son anlarına aşk acısından başka bir şeyin damga vurmasını istiyordu.

Yüksek bir bip sesi birden müziğin büyüsünü bozarak oda boyunca yankılandı ve en uzaktaki iniş gemisinin kapısı kapanmaya başladı. Zorla içeriye girmeye çalışan az sayıda kişi çılgınca kapışarak ilerlemeye başladı, çaresizce kalkmadan önce gemiye binmeye çalışıyorlardı.

"Bekleyin!" diye çığlık attı bir kadın, kapıya koşmak için kalabalıktan sıyrıldı. "Oğlum içeride!"

"Onu durdurun!" diye kükredi başka bir ses. Birkaç kişi kadını yakalamak için öne atıldı ama artık çok geçti. Hava kilidinin içine girmişti ama gemiye binememişti. Ne olduğunu fark ettiğinde arkasını döndü ve kapanmış hava kilidi kapısına vurmaya başladı. Bir gürültülü bip sesi daha duyuldu ve sonra sessizlik oldu.

Arkasında, gemi Koloni'den ayrılmış mavi-gri Dünya küresine doğru yola çıkmaya başlamıştı. Sonra tüm kalabalıkta yayılan bir dalga gibi insanlar dehşetle nefeslerini tuttular.

Kadın pencerenin arkasında süzülüyordu, yüzü hiçbirinin duyamayacağı bir çığlıkla kaplanmıştı. Kolları ve bacakları, sanki gemiyi tutup kendini tekrar içeri çekeceğini düşünüyormuşçasına çılgınca etrafa savruluyordu. Zira birkaç saniye içerisinde hareket etmeyi kesti ve yüzü koyu bir mora döndü. Glass başını çevirmişti ama yeterince çabuk davranamamıştı. Gözünün ucuyla, kadın görüş açısından

süzülerek çıkmadan önce, şişmiş, kocaman mor bir ayak görmüştü.

Bir sonraki iniş gemisi fırlatılmaya başlarken yine bir bip sesi geldi. Şimdi sadece dört tane kalmıştı. Kalabalığın taşkınlığı bir heyecan kasırgasına dönmüştü, fırlatma güvertesi ölüm ve yas sesleriyle çınlıyordu.

İnsan denizi tam onları rampaya daha da yaklaştırırken, Glass dişlerini sıkarak annesini çekti. Üçüncü iniş gemisi gemiden ayrılıp fırlatılmıştı. Kızıl saçlı bir kız onları iterek yanlarından geçti ve Glass onun Camille olduğunu ancak geçip gittikten sonra fark edebildi. Bu Luke'un yakınlarda olduğu anlamına mı geliyordu? Adını haykırmaya başladı ama çığlığı daha boğazından ayrılmadan kayboldu.

"Glass," arkasından annesinin sesi geldi. Sonja en son konuştuğundan sonra sanki yüzyıllar geçmiş gibi gelmişti. "Başaramayacağız, en azından ikimiz beraberken. Senin..."

"Hayır!" diye bağırdı Glass, kalabalıkta bir boşluk görüp ona doğru ilerledi. Tam bunu yaptığı esnada Camille'in sıska bir çocuğu gemiden itip onun yerini kaptığını gördü. Çocuğun annesinin şaşkın ve acı dolu feryatları, kapı son bir klik sesiyle kapanırken güvertede yankılandı.

"Kenara çekil!" diye bağırdı sert bir ses. Glass arkasını döndü ve bir sıra muhafızın, çizmeleri kusursuz bir uyumla gümbürdeyerek, rampadan aşağıya koştuklarını gördü. Muhafızlar birkaç sivili fırlatma güvertesine götürüyorlardı. Aralarından biri Yardımcı Şansölye'ydi.

Kimse muhafızın emirlerine kulak asmadı. İnsan yığını

kalan iniş gemilerine doğru itişerek ilerlemeye devam etti. Ama muhafızlar, yol açmak için insanları silahlarının kabzalarıyla iterek ileri akın etmeye devam ettiler. "Yürüyün!"

Yüklerini yanlarında çekerek, tam Glass ve Sonja'nın yanından geçtiler. İleri götürülürken Yardımcı Şansölye Rhodes'un gözleri Sonja'ya takıldı. Gözlerindeki bakışa Glass tam olarak anlam veremedi. Durdu muhafızın birine bir şey fısıldadı ve sonra Glass'm annesini işaret etti.

Üç muhafız onlara doğru koşarlarken kalabalık ortadan ayrıldı. Glass'm daha bir şey yapmaya zamanı olmadan onu ve Sonja'yı yakalamış onları son iniş gemisine doğru sürüklüyorlardı.

Arkalarındaki kızgın, vahşi bağırışlar çok uzaktan geliyor gibiydi. Glass çılgınca atan kalbinin sesi ve annesinin onu sıkıca tutan elinden başka bir şeyi idrak edemiyordu. Gerçekten başarabilecekler miydi? Yardımcı Şansölye az önce ikisinin hayatını mı kurtarmıştı?

Muhafızlar Glass ve Sonja'yı, Yardımcı Şansölye'yle birlikte son iniş gemisine ittiler. Öndeki üç tane hariç tüm yüz koltuk da doluydu. Rhodes eliyle onlara ileriyi işaret etti. Sonja'yı Yardımcı Şansölye'nin yanma oturtup sonra da kalan son koltuğa kendisi otururken Glass rüyadaymış gibi hareket ediyordu.

Ama Clarke'ın rahatlığı, Luke'un muhtemelen Dünya'da onunla birlikte olamayacağını düşündüğünde hissettiği keskin, acı veren bir hüzünle bozuldu. Daha önceki iniş gemilerinde olmadığından emin değildi ama öyle olduğunu pek

sanmıyordu. Luke arkadaşının onun suçu yüzünden ölmesine izin vermeyeceği gibi iniş gemisinde yer bulabilmek için kimseyi ezip geçmezdi.

Son geri sayım başladığında Sonja, Glass'ın elini tuttu. Etraflarında insanlar ağlıyor, dualar mırıldanıyor, arkada bıraktıklarına elvedalar ve özürler fısıldıyorlardı. Rhodes, Sonja'nın emniyet kemerini takmasına yardımcı olurken Glass kendininkiyle uğraşmaya başladı.

Ama titreyen elleri kemeri yerine takamadan bir muhafız kapıda belirdi. Gözleri kocaman açılmıştı ve silahını havaya kaldırdığında çılgınca etrafa bakıyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı Rhodes. "İn! Hepimizi öldüreceksin!"

Muhafız havaya bir el ateş etti ve herkes sustu. "Şimdi dinleyin," dedi muhafız etrafa bakarak. "Biriniz bu gemiden iniyorsunuz yoksa herkes ölür." Dehşet dolu gözleri hâlâ kemerini takmayı başaramayan Glass'a döndü. Birkaç adım atıp silahı Glass'm başına doğrulttu. "Sen," diye haykırdı. "*Gemiden. İn!*" Kolu o kadar çılgınca titriyordu ki silahın namlusu neredeyse Glass'm yanağına değecekti.

Sahipsiz bir ses kapsülü doldurdu. "Kalkışa bir dakika."

Rhodes teçhizatıyla uğraşıyordu. "Asker!" diye patladı, en hükmedici asker sesiyle. "Esas duruşa geç!"

Muhafız onu umursamadı, Glass'm kolunu tuttu. "Ayağa kalk yoksa seni vururum. Yemin ediyorum bunu yaparım."

"Elli sekiz... elli yedi..."

Glass donakaldı. "Hayır, lütfen." Başını salladı.

"Elli üç... elli iki..."

Muhafız silahın namlusunu Glass'ın şakağına bastırdı. "Ayağa kalk, yoksa buradaki herkesi vururum."

Glass nefes alamıyordu, göremiyordu ama her nasılsa ayağa kalkmıştı. "Elveda anne," diye fısıldadı ve kapıya döndü.

"Kırk dokuz... kırk sekiz..."

"*Hayır!*" diye çığlık attı annesi. Bir anda Glass'ın yanına gelmişti. "Onun yerine benim koltuğumu al."

"Hayır," dedi Glass hıçkırarak, annesini tekrar koltuğuna itmeye çalışıyordu. "Dur anne!"

Adam silahı bir ona bir de annesine sallıyordu. "Biriniz buradan defolun yoksa ikinizi de vururum!"

"Ben giderim lütfen ateş etme," diye yalvardı Glass, annesini itti ve kapıya döndü.

"Dur!" Tanıdık biri uçarak geldi ve son dakikada gemiye atladı.

Luke.

"Otuz beş... otuz dört..."

"Silahını indir," diye bağırdı Luke. "Onları bırak gitsin."

"Geri çekil," diye haykırdı muhafız, Luke'u itmeye çalışıyordu. Bir anda Luke adamın arkasından üzerine atladı, kolunu boynuna doladı ve onunla yerde boğuşmaya başladı.

Sağır edici ve kemik titreten bir *patlama* sesi iniş gemisini sardı ve silah ateş aldı.

Herkes çığlık atıyordu. Bir kişi dışında herkes.

"Otuz... yirmi dokuz..."

Annesi yere düşmüştü, elbisesinin ön tarafından koyu kırmızı bir leke yayılıyordu.

27

Clarke

İlk birkaç an boyunca Clarke nerede olduğunu hatırlayamadı. Clarke son haftalarda o kadar çok farklı yerde uyanmıştı ki – hapisteki son günlerinde hücresinde, Thalia'nın son nefesini verdiği revir çadırında, Bellamy'nin yanma kıvrılmış bir şekilde yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında. Gözlerini kırptı ve bir şeylerin odağına girmesini beklerken dikkatle dinledi. Ağaçların gölgeli hatları. Bellamy'nin nefesinin sesi.

Ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık ve sessizlik.

Doğrulmaya başladı ama bu küçük hareket başına ağrılar sokunca yüzünü buruşturdu. Neredeydi?

Sonra aklına geldi. O ve Bellamy kıvrıla kıvrıla Weather Dağı'nın derinliklerine gelmişlerdi. Muhafızlar peşlerinden gelmişti. Sonra da...

"Bellamy," dedi boğuk bir sesle, acıyı umursamayarak başını bir sağa bir sola çevirdi. Gözleri karanlığa alışınca

etrafını görebildi. Küçük, boş bir odadaydı. Bir hücredeydi. *"Bellamy!"* Bellamy muhafızlara okunu doğrultmuştu. Onun bir tehdit olarak algılamış olabilirler miydi? Taşıdıkları silahları hatırlayınca midesi bulandı.

Birkaç metre öteden bir inleme sesi geldi. Clarke ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktı ve sese doğru sürünerek ilerledi. Uzun boylu ve zayıf birisi taş zeminde uzanıyordu. "Bellamy," dedi tekrar, rahatlayınca sesi çatırdamaya başlamıştı.

Tekrar yere indi ve Bellamy'nin başını dizine yatırdı.

Bellamy inledi, sonra gözlerini kırpıştırarak açtı.

"İyi misin?" diye sordu, saçını yüzünden çekerek. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bellamy, Clarke'a gözlerini dikmiş bakıyor, görünen o ki neler olup bittiğini anlayamıyordu. Sonra birden ayağa fırladı. Az kalsın Clarke'ı deviriyordu. "Neredeler onlar?" diye bağırdı, çılgınca etrafa bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Clarke, kâbustan mı uyanıyor diye merak etti.

"Bizi bayıltan Dünyalı piçler." Elini boynuna götürdü. "Bizi sakinleştirici ok gibi bir şeyle vurdular."

Clarke elini kendi boynuna götürdü. Bunun ne anlama geldiğini fark edince, neler olduğunu anlamadığı için hissettiği aptallık dehşete dönüştü. Güya barışçıl, medeni olan Dünyalılar –Sasha'nın halkı– Clarke ve Bellamy'yi bayıltıp onları karanlık bir hücreye sürüklemişlerdi.

"*Sen* iyi misin?" Loş ışıkta Bellamy'nin öfkesi endişeye

dönüşürken yüz ifadesinin yumuşadığını gördü. Bellamy onu kendine çekti ve alnını öptü. "Merak etme," diye mırıldandı. "Buradan çıkacağız."

Clarke hiçbir şey söylemedi. Bu tamamen onun suçuydu. Buraya gelmek için ısrar eden oydu, Bellamy'ye onunla gelmesi için yalvaran oydu. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

Sasha, Asher hakkında yalan söylemişti. Octavia hakkında yalan söylemişti. En kötüsü, belki de Priya'ya neler olacağını biliyordu. Dünyalıların başka bir "grubu" yoktu. Yüzlünün ona güvenmesi için, Clarke'ı ve diğerlerini tuzağa düşürmek için tüm söylediklerini uydurmuş olmalıydı. İlk Kolonicilerden bahsederken ve Dünyalıları onları kovmaya zorlayan "olaydan" bahsederken çok belirsiz konuşmuştu. Clarke bir şeylerin yanlış olduğundan şüphelenmeliydi.

Gözlerini kapattı ve bulduğu mezarları düşündü. Dünyalılar onları öldürdükten sonra o ve Bellamy oraya mı gidecekti? Yoksa cesetleri sonsuza kadar bu terk edilmiş sığınakta mı kalacaktı?

Bir anlığına, duyabildiği tek şey Bellamy'nin nefesi ve kendi kalbinin çılgınca atışıydı. Ama sonra başka bir ses geldi, bu şüphe götürmez bir şekilde ayak sesleriydi.

Metal çınlamasını duydu, ondan sonra içeriye onu kör eden parlak bir ışık süzüldü. Clarke ellerini gözlerine götürünce kapıda gölgelerin arasında bir insan figürü gördü.

Figür ileri adım attı ve yüzü göründü. Bu Sasha'ydı

Clarke'ın korkusu kaybolmuştu, geriye sadece öfke ve

nefret kalmıştı. "Seni *yalancı!*" diye bağırdı, ileri atılarak. "Sana güvenmiştim! Bizden ne istiyorsun?"

"Ne? Clarke, hayır." Sasha, Clarke'tan uzaklaşırken gerçekten de incinmiş görünüyordu. "Wells beni serbest bıraktı ve ben gelebildiğim en kısa sürede geldim. Geldiğinizde burada olmak istedim."

"Tabii, bu şekilde uyuşturulup hapsedilmemizi ayarlayabilmek için."

Sasha utangaç bir şekilde omuz silkti. "Bunun için özür dilerim. Ama Siz de onları okla vurmaya çalışmamalıydınız." Bir adım attı ve elini Clarke'ın koluna koymak istedi ama Clarke geri çekilince yüzünü astı. "Muhafızlar sadece görevlerini yapıyorlardı. Ne olduğunu duyar duymaz aşağıya koşup sizi almaya geldim. Şimdi her şey yolunda."

"Eğer bu sence her şey yolunda demekse, kötü olduğunu düşündüğün şeyi görmek istemem," dedi Bellamy, sesi rutubetli havadan daha soğuktu.

Sasha iç çekti ve kapıyı iterek daha da açtı. "Sadece benimle gelin. Sizi babama götürüyorum. Onunla konuştuktan sonra her şey yerli yerine oturacak."

Clarke ve Bellamy birbirlerine baktılar. Clarke, Bellamy'nin de Sasha'ya inanmadığını biliyordu ama kaçmak için tek şansları hücreden çıkmaktı. "İyi," dedi Clarke, Bellamy'nin elini tutarak. "Gideriz ama sonra bize çıkış yolunu göstereceksin."

"Kesinlikle," dedi Sasha başını sallayarak. "Söz veriyorum."

Clarke ile Bellamy onu takip ettiler ve hücreden çıkıp

loş koridora girdiler. Yanından geçtikleri kapıların çoğu kapalıydı ama açık olan bir tane görünce Clarke bir an durup içeri baktı.

Bir çeşit revir ya da ona benzer bir yerdi. Ekipmanlar, Phoenix'tekilere benziyordu; bir kalp monitörünü, solunum cihazlarını ve röntgen makinesini tanıdı. Ama buna rağmen dar yataklar eski püskü, uyumsuz battaniyelerle ve hatta bir tanesi hayvan kürkü gibi görünen bir şeyle kaplanmıştı.

En çarpıcı olanı da içerisinin bomboş olmasıydı -görünürde ne doktor ne hemşire ne de hastalar vardı. Hatta Sasha onları bir sürü koridordan geçirirken Clarke hiçbir yerde bir tek insan bile görmemişti. "Sizden yüzlercesi var dediğini sanıyordum. Herkes nerede?" diye sordu, merakına yenik düşüp bir anlığına tedbiri elden bırakmıştı.

Bellamy o kadar dikkatsiz değildi. "Muhtemelen dışarıda bizden başka birilerini kaçırıyorlardır."

Sasha durup Clarke'a döndü. "Elli yıldır burada kimse gerçekten yaşamadı. Şimdi sığınak çoğunlukla bütün jeneratörleri ve tıbbi malzemeleri, yüzeye çıkartılamayacak şeyleri depolamak için kullanılıyor."

"Peki, sen nerede yaşıyorsun?" diye sordu Clarke.

"Sana göstereceğim. Hadi." Sasha onlara köşeyi döndürdü, Clarke'ın bir zamanlar sadece hayvanların tutulduğunu umduğu metal kafeslerle dolu, kapısı açık bir odayı geçtiler ve sonra tavandaki bir açıklıktan yukarı uzanan bir merdivenin önünde durdular.

"Önden buyurun," dedi Sasha, basamakları işaret ederek.

"Tabii oldu, önden biz gideriz," diye dalga geçti Bellamy, Clarke'ın elini tutarak.

Sasha bir Clarke'a bir de Bellamy'ye baktı, sonra dudaklarını büzdü ve alt basamaklardan birine hafifçe çıktı. Merdiveni o kadar çabuk çıktı ki neredeyse bir anda gözden kaybolmuştu.

"Önce sen," dedi Bellamy, Clarke'a. "Ben tam arkanda olacağım."

Sasha'nın gösterdiğinden çok daha zordu. Ya da Clarke titreyen ellerinin kaymaması için bütün gücünü kullanması gerektiğinden ona zor geliyordu.

Merdiven neredeyse yatay bir tünel gibi olan, bir çeşit hava boşluğunun içinde kayboldu. O kadar dardı ki, Clarke gömleğinin arkasının taş duvara sürtündüğünü hissedebiliyordu. Gözlerini kapadı ve onu ezecekmiş gibi gelen binlerce kilo ağırlığındaki taşların altında değil de Koloni'de tırmanıyor olduğunu hayal etti. Terli ellerini gömleğine silmeye çalıştı, her an kayıp Bellamy'ye çarpacağından korkuyordu. Kendini düzgün nefes almaya zorladı.

Sonunda, ona sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra tepede gün ışığını gördü.

En son basamağı kavradığında bir el uzandı. Clarke o kadar bitkindi ki tereddüt etmeden o eli tuttu ve Sasha'nın onu çimlere çıkarmasına izin verdi.

Clarke nefes almaya çalışırken ve titreyerek ayağa kalkarken Sasha eğilip Bellamy'ye uzandı.

"Bu şeye her gün tırmanıyor musun?" dedi Bellamy ne-

fes nefese. Ellerini dizlerine koydu ve serin sabah havasından derin bir nefes çekti.

"Oh, çok daha kolay bir çıkış var. Ama burada, yukarıdaki manzarayı beğenirsiniz diye düşündüm," dedi Sasha gülümseyerek. Ahşap yapılarla dolu bir vadiye bakan bir tepenin üstünde duruyorlardı. Dar bacaları havaya duman yollayan düzinelerce küçük ev, bir toplantı salonu olabilecek daha büyük bir bina ve otlayan hayvanlarla dolu, çitle çevrilmiş birkaç yer vardı.

Clarke insanlara bakmadan duramıyordu. Her yerdeydiler: Sebzelerle dolu sepetler taşıyorlar, el arabalarıyla koca odun yığınlarını itiyorlar, sokaklarda koşup birbirlerine selam veriyorlardı. Çocuklar, evlerin arasını dolanan patika yolda oyun oynarken gülüyorlardı.

Clarke, Bellamy'ye dönünce aynı şaşkın bakışların gözlerinden yansıdığını gördü. İlk defa söyleyecek sözü yoktu.

"Hadi," dedi Sasha tepeden aşağıya inmeye başlarken. "Babam bizi bekliyor."

Bu defa ikisi de itiraz etmedi. Bellamy, Clarke'ın elini tuttu ve bayırdan aşağı doğru onu takip ettiler.

Daha aşağıya bile ulaşamadan, düzinelerce insan durmuş onlara. Patika yollardan birine girdiklerinde de bütün köy Clarke ve Bellamy'yi görebilmek için toplanmıştı sanki.

Dünyalıların çoğu sadece şaşırmış veya meraklı görünüyor olsa da, birkaçı onlara açık bir şüpheyle ve hatta öfkeyle bakıyorlardı.

"Onlara aldırış etme," dedi Sasha, neşeyle. "Yola gelirler."

İlerde uzun boylu bir adam, hareketli bir şekilde konuşan, görünüşe göre tartışan iki kadınla birlikte dikiliyordu. İkisini de dinliyor, usulca başını sallıyor ve az konuşuyordu. Kazınmış saçları ve çıkık elmacık kemiklerinin altında belirgin boşluklar olan gri sakalı vardı. Biraz cılız görünse de etrafa güç yayıyordu. Sasha, Clarke ve Bellamy'yi görünce kadınlardan izin istedi ve güçlü adımlarla ileri doğru yürüdü

"Baba." Sasha onun önünde durdu. "Sana bahsettiğim Koloniciler bunlar."

"Ben Clarke." Clarke ileri adım attı ve düşünmeden elini uzattı. Hâlâ bu insanlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ama adamdaki bir şey onu nazik olmaya zorluyordu. "Bu da Bellamy."

"Max Walgrove," dedi, Clarke'ın elini sertçe sıktı, sonra da aynısını Bellamy'ye yapmak için uzandı.

"Kız kardeşimi arıyorum," dedi Bellamy girizgâh yapmadan. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Max başını sallayıp kaşını kaldırdı. "Bir yıldan uzun bir süre önce halkımızın birkaç üyesi, kendi kurallarına göre yaşamanın daha iyi olacağına inanarak ayrıldı. Kız kardeşini kaçıranlar onlardı –ve maalesef o iki çocuğu öldürenler de."

Clarke, yanındaki Bellamy'nin hüsranının giderek arttığını hissedebiliyordu. Yumruklarını sıkıp bırakıyor ve tekrar konuştuğunda sesini titretmemek için çaba sarf ettiği yüzünden okunuyordu. "Evet, Sasha ortalıkta gezen bu diğer 'gruptan' bahsedip duruyor. Ama şimdiye kadar kimse

benim kız kardeşimi nasıl bulabileceğimi söyleyemedi." Kollarını birleştirdi ve gözlerini kısarak Dünyalı lideri gözlemledi. "Onu sizin kaçırmadığınızı nereden bileceğim?"

Gerilen Clarke, Bellamy'ye bir uyarı bakışı atmaya çalıştı. Ama Sasha'nın babası Bellamy'nin suçlayıcı tonundan ötürü aşağılanmıştan çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Tahta çitlerle kapatılmış bir tarlaya göz atmak için arkasına baktı. Uzak tarafta bir grup çocuk görünüşe göre ebelemece oynuyorlardı. Max ellerini havaya kaldırınca hepsi onlara doğru koşmaya başladı.

Çocuklar yaklaştıkça Clarke hepsinin çocuk olmadığını fark etti. Yanlarında yaşça büyük bir kız daha vardı. Uzun, siyah saçları gülerek tarla boyunca koşarken arkasından süzülüyordu.

"Octavia!" Bellamy koşmaya başladı ve bir anda onu kollarına aldı. Clarke'ın duyamayacağı kadar uzaktaydılar ama omuzlarının hareketinden anladığı üzere ya gülüyordu ya da hıçkırarak ağlıyordu. Muhtemelen aynı anda ikisini de yapıyordu.

Bu birleşmeyi izlerken Clarke'ın göğsünde duygular birikti. Octavia'nın güvende olduğundan dolayı çok sevinçliydi ama kendisinin asla yaşayamayacağı birleşmeyi düşündükçe bir parçası da acıyordu.

Gözlerini kırpıştırıp tekrar Max ve Sasha'ya döndü. "Teşekkürler," dedi. "Onu nasıl buldunuz?"

Max isyancıları izlemeleri için bir takım gönderdiğini açıkladı. Bir Koloniciyi kaçırdıklarını duyduğunda onu geri

almak için bir saldırı planlamışlardı. "Onu daha dün gece kurtardık," diye açıkladı. "Ona bugün sizin kampınıza kadar bizzat kendim eşlik edecektim ama siz bizi buldunuz." Sanki gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi ağzının köşesi seğiriyordu.

"Size nasıl teşekkür edebilirim, bilmiyorum," dedi Bellamy, Octavia'yla yanlarına gelerek. "Onu *kurtardınız.*"

"Bana grubunuza sahip olarak ve bunu kendinize saklayarak teşekkür edebilirsiniz. Sasha sizin iyi insanlar olduğunuzu ve ona iyi davrandığınızı söyledi ama başka bir trajedinin daha riskini alamam."

"Geçen sefer tam olarak ne oldu?" diye sordu Clarke kararsız bir şekilde. Ailesini sormak için can atıyordu ama önce tüm hikâyeyi dinlemeliydi.

"Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, sizin iniş gemilerinizden bir tanesi buradan yaklaşık on kilometre uzakta kaza yaptı. Koloni'yi hep biliyorduk ama iletişim kurmak için bir yol yoktu; bu yüzden yabancılara rastlamak biraz... sarsıcı oldu. Ama onlar çok kötü durumdaydılar; biz de sağ kalanlara yardım etmeye çalıştık. Onlara yemek, kalacak yer, hastanemize giriş izni –neye ihtiyaçları varsa– verdik. Bu mevkie yollanmışlardı çünkü Weather Dağı'nı biliyorlar, orasının sığınak ve erzak kaynağı olacağını umuyorlardı. Tabii burada birilerinin yaşamasını beklemiyorlardı."

"Dünya'ya neden geldiklerini biliyor musunuz?" diye sordu Clarke. "Görev gizliydi. Sasha bize söyleyene kadar hiçbirimiz bir şey bilmiyorduk."

Max başını salladı. "Dünya'ya radyasyon seviyelerini ölçmeye, gezegenin tekrar insan yaşamını destekleyip destekleyemeyeceğini tespit etmeye gönderilmişlerdi. Biz o kısmı onlar için kolaylaştırdık, tabii."

"Peki, kimdiler?" diye araya girdi Clarke. "Gönüllü mü, bilim insanı mı, yoksa bizim gibi mahkûm mu?"

Max surat astı, ama hakkını vermek gerekirse konudan sapmadan soruyu cevapladı. "Çoğu geçmişini konuşmak konusunda çekinceliydi ama çıkardığım sonuca göre pek de örnek vatandaş değillermiş. Suçlu değillerdi tam olarak, çünkü o zaman öldürülürlerdi. Ya da *uçurulurlardı* –duyduğuma göre." Hafifçe suratını ekşitti, sonra devam etti. "Daha çok, fazla dikkat çekmeden ortadan kaybolabilecek insanlar gibilerdi."

Clarke başını salladı, bilgiyi iyice kavradı. "Peki ya buraya geldikten sonra?" diye sordu.

"Kazalı iniş sırasında Koloni'ye mesaj atma şanslarını kaybettiler. Hiçbiri gemiden süresiz olarak ayrı kalacaklarını düşünmemişti. Bu yüzden sanırım gerilim yükselmeye başladı. Biz de onları halkımızın kalıcı üyeleri yapmayı planlamamıştık, onlar da kesinlikle burada sonsuza dek kalacaklarını düşünmemişlerdi." Bir anlığına duraksadı, sonra yüz ifadesi sertleşti. "Ben hâlâ kaza olduğunu düşünüyorum, çocuğa olanın. Ama herkes bu şekilde görmedi. Tek bildikleri bizim çocuklarımızdan birinin –küçük bir erkek çocuğunun– birkaç Koloniciyi balık tutmaya götürdüğüydü. Onlara bizim en iyi balık tutma çukurumuzu göstermek

için gönüllü olmuştu, faydalı olduğu için gururluydu ama nihayet günbatımında eve geldiklerinde..." Hatırası Max'in yüzünü buruşturmuştu. "Aralarında onun küçük cesedini taşıyorlardı. Zavallı çocuk boğulmuştu." İç çekti. "Onu gördüğünde annesinin çığlıklarını asla unutmayacağım."

"Kazaydı," dedi Sasha, belli belirsiz. "Biliyorum. Tommy kayadan kaydı ama Kolonicilerin hiçbiri yüzme bilmiyordu. Onu kurtarmaya çalıştılar. Ne kadar ıslak olduklarını hatırlıyor musun? O sarışın kadının ona ulaşmaya çalışırken neredeyse boğulduğunu söylediler."

"Belki de," diye devam etti Max. "Ama üzgün olmaktan ziyade savunmaya geçmiş gibi görünüyorlardı. Ve işte kavgalar böyle başladı. Bizimkilerin bir kısmı –o çocuğun ailesi, siz iner inmez peşinizden gelen aynı grup– onlara yemek vermeyi reddetti; onların kendi başlarının çaresine bakmasını söylediler. Sanırım Koloniciler de korktular ama yanlış davrandılar. Çalmaya, stoklamaya, hatta insanları tehdit etmeye başladılar. En sonunda başka çarem kalmamıştı. Sürgün edilmeleri gerekti."

"Bu... uygulaması zor bir cezaydı. Çoğunun iyi insanlar olduğunu biliyordum. Ve dışarıda kendi başlarında çok şansları olmadığını da... Ama ben cezayı uygulayınca *karşı koyacaklarını* hiç düşünmemiştim. Ve tabii ondan sonra halkımı korumak zorundaydım. Başka çarem yoktu."

"Yani hepsi öldü mü?" diye sordu Clarke.

"Doktor çift hariç evet. Onlar işler kötüleşmeden önce ayrıldılar, diğer Kolonicilerin yaptıklarını onaylamadıkları-

nı söylediler. Kendi başlarına yola koyulup, gezegeni görebilecekleri kadar görmeyi istediler."

"Doktorlar mı?" diye tekrar etti Clarke, ciğerlerindeki hava tükenirken kelimeyi zorla çıkartmıştı. Tutunacak bir şeyler aradı ve Bellamy'nin onu güçlü kollarıyla dengede tuttuğunu hissetti.

"Clarke, iyi misin?" diye sordu Bellamy.

"Onlar... adlarını hatırlıyor musunuz?" Gözlerini kapadı, birden soruyu duyduğunda Sasha'nın babasının yüzündeki ifadeyi görmekten korkmuştu. "Griffin miydi?"

Ama bakmak zorundaydı. Gözlerini açtığında Dünyalı lider başını sallıyordu. "Evet. David ve Mary Griffin, hatırlıyorum."

Clarke güldü sonra son altı aydır göğsüne bastıran ağırlık dağılınca soluğu kesildi. Yüzü ıslanmıştı; elini uzattı ve ağladığını fark etti. Dünya'da yalnız değildi.

Ailesi hayattaydı.

28

Glass

Geri sayımı duyamıyordu.

Çığlıkları duyamıyordu.

Duyabildiği tek şey annesinin düzensiz nefesiydi.

Glass yerdeydi annesinin başını tutuyordu. Kan Sonja'nın göğsünde yayılıyor, gömleğini Glass'ın boyalarla denediği ama başaramadığı koyu bir kırmızı renge dönüştürüyordu.

Dengesiz muhafız Glass'a bağırarak bir şeyler söylüyordu ama Glass anlayamıyordu. Telaşlı hareketler oldu ve Luke adamı boynundan tutup onu iniş gemisinin dışına sürükledi.

"Geçti" diye fısıldadı Glass, gözyaşları yanağından süzülürken. "İyileşeceksin anne. Dünya'ya ulaşacağız ve her şey yoluna girecek."

"Zamanımız azalıyor!" diye bağırdı birisi. Kafasında bir yerlerde Glass kapının kapanmak üzere olduğunu ve geri

sayımın otuz saniye civarında olduğunu anladı ama bu çıkarımları beyni işleyemiyordu.

"Glass," dedi annesi boğuk bir sesle. "Seninle o kadar gurur duyuyorum ki."

Nefes alamıyordu. Konuşamıyordu.

"Seni seviyorum anne." Glass kelimeleri ağzından zorla çıkardı ve annesinin elini sıkıca kavradı. "Seni çok seviyorum."

Sonja da bir anlığına Glass'ın elini sıktı ama sonra iç çekti ve vücudu gevşedi.

"Anne!" diye ağlayarak hıçkırıklara boğuldu Glass. "Hayır, lütfen..."

Luke tekrar Glass'ın yanında belirdi. Bundan sonra olanların hepsi bulanıktı.

Annesinin son sözleri kafasında çınlıyordu. İniş gemisinin dışındaki çığlıklardan ve bağırtılardan daha gürültülüydü. Tüm alarmlardan daha gürültülüydü. Glass'ın kırık kalbinin çılgın gümbürtüsünden daha gürültülüydü.

Çok cesursun, çok güçlüsün.

Seninle gurur duyuyorum.

"Seninle yürümemi ister misin?" diye sordu Wells, saate endişeli bir şekilde bakarak. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

Glass kafasını kaldırdı. Saat gece yarısına geliyordu. Koşsa bile sokağa çıkma yasağından önce evine yetişe-

meyecekti. Koşacağından değildi –bu bir muhafızın dikkatini çekmenin en sağlam yoluydu. "Başımın çaresine bakarım," dedi Glass. "Muhafızların hiçbiri sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda olmanı umursamıyor, yeter ki bir şeyler karıştırıyormuş gibi görünme."

Wells şefkatle gülümsedi. "Sen hep bir şeyler karıştırırsın."

"Bu sefer değil," dedi Glass, tabletini çantasına atıp ayağa kalktı. "Ben sadece çok çalışmış, matematik ödevini yaparken saatin farkına varmamış, çalışkan bir kızım." Eskiden, babası gitmeden önce, Glass asla çalışırken görünmezdi. Ama şimdi bu Wells'i görmek için tek şansıydı. Ve garip bir şekilde eğlenceliydi.

"Matematik ödevini ben yaparken saatinin farkına varmamış demek istedin herhalde."

"Gördün mü? İşte bu yüzden senin yardımına ihtiyacım var. Sen hep mantıklı düşünürsün."

Wells'in, normalden daha toplu olan oturma odasında oturuyorlardı. Annesi yine hastanedeydi ve Glass onun annesi eve geldiğinde evin kusursuz durumda olduğundan emin olmak istediğini biliyordu.

Wells, Glass'ı kapıya kadar geçirdi, sonra kartını geçirip açmadan önce duraksadı. "Seni bırakmamı istemediğinden emin misin?"

Glass başını salladı. Eğer Glass sokağa çıkma yasağını delerken yakalanırsa manasız bir uyarı alacaktı. Ama Wells yakalanırsa bu babasının ona haftalarca mesafeli

davranacağı anlamına gelecekti –şu an ihtiyacı olan şey bu değildi.

Vedasını etti ve karanlık, boş koridora çıktı. Glass, ders çalışmış olsalar da, en iyi arkadaşıyla zaman geçirebildiği için mutluydu. Onu artık nadiren görebiliyordu. Wells okulda değilken ya annesiyle hastanedeydi ya da subay eğitimindeydi. Okulu bitirip tam zamanlı aday olduğunda onu daha da az görecekti.

Glass hızlı ve sessizce hareket ederek merdivenlerden inip, kendi evine gitmek için geçmek zorunda olduğu B güvertesine geldi. Cennet Salonu'nun girişini geçerken bir an duraksadı. Anma Günü yaklaşıyordu. Son birkaç haftasını elbisesi hakkında kahrolmakla geçirirken –artık o ve annesi kıt istihkak puanlarıyla yaşadıkları için bir şeyler bulmak için daha fazla çabalamak zorundaydı– randevu departmanında pek gelişme kaydedememişti. Herkes onun Wells'le gideceğini düşünüyordu. Eğer ikisi de bir randevu ayarlayamazlarsa muhtemelen beraber gideceklerdi, ama bu sadece arkadaşça olacaktı. Onu öpmeyi hayal etmek Walden'a taşınmayı hayal etmek gibi bir şeydi.

Yine de, Glass hiç zamanını kimseyi öpmeyi düşünerek geçirmemişti. Asıl eğlence oğlanların onu öpmelerini istemesini sağlamaktaydı. Bir çocuğun kalbinin hızlı atmasını sağlayacak elbiseyi bulmak, onun bütün yüzünü salyayla kaplamasına izin vermekten çok daha eğlenceliydi. Tıpkı bir seferinde Graham'ın onu Huxley'nin doğum günü partisinde köşeye sıkıştırdığı zamanki gibi.

Glass Anma Günü'nde giyeceği elbiseyi düşünmekle o kadar meşguldü ki, muhafızlar tam önüne gelene kadar onları görmemişti. İki kişilerdi, kafası kazınmış orta yaşlı bir adam ve daha genç bir adam –çocuktu aslında, Glass'tan sadece birkaç yaş büyüktü.

"Her şey yolunda mı, bayan?" diye sordu yaşlı olan.

"Evet, yolunda, teşekkür ederim," Glass iyi çalışılmış, kibarlık ve umursamazlık karışımı bir şekilde cevap verdi, sanki neden durdurulduğu hakkında bir fikri ve de öğrenmeye de niyeti yokmuş gibi.

"Sokağa çıkma yasağı saati geçti," dedi, onu baştan aşağı süzerek. Bakışları Glass'ı rahatsız etmişti ama onun bunu anlamasına izin vermezdi.

"Öyle mi?" diye sordu, en sıcak en zeki gülümsemesiyle. "Çok özür dilerim. Arkadaşımın evinde ders çalışırken saatin farkına varmamışım, ama şimdi evime gidiyorum."

Yaşlı muhafız, "Ders çalışmak mı?" diye homurdandı. "Evet, ne çalışıyordun? Erkek arkadaşlarından biriyle anatomi bilgilerini mi tazeliyordun?"

"Hall," dedi genç olan muhafız. "Kes şunu!"

Ortağı ona kulak asmadı. "Sen kuralların kendine işlemediğini düşünen kızlardan birisin, değil mi? Tekrar düşün. Yapmam gereken tek şey tutanak tutmak, o zaman kendini çok farklı durumlarda bulacaksın."

"Ben kesinlikle böyle düşünmüyorum," dedi Glass aceleyle. "Özür dilerim. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım

söz veriyorum bir daha asla sokağa çıkma yasağını delmeyeceğim."

"Keşke sana inanabilsem ama sen bana şey kızlar gibi geliyorsun, saatin farkına varmadığı kadar kıyafetlerini çık..."

"Yeter," dedi genç muhafız.

Glass'ın düşündüğünün aksine kel muhafız sesini kesti. Sonra gözlerini kıstı ve "Saygıda kusur etmek istemem, efendim, ama işte bu yüzden mühendis birliği üyelerine koridor devriyesine çıkarmıyorlar. Uzay yürüyüşleri hakkında çok şey bilebilirsin ama düzeni sağlamak hakkında pek bir şey bilmiyorsun."

"O zaman benim devriye nöbetlerimden birine daha denk gelmeyeceksin." Genç muhafızın ses tonu hafifti ama bakışları keskindi. "Bence bu seferlik onu bir uyarıyla geçiştirebiliriz, ne dersin?"

Yaşlı muhafız dudaklarını büzdü. "Siz ne derseniz, Teğmen." Unvan, sert ses tonundan daha sesliydi. Açıkça genç muhafız ondan rütbeliydi.

Genç olan Glass'a döndü. "Ben size eve kadar eşlik edeyim."

"Gerek yok," dedi Glass, neden yanaklarının kızardığını bilmiyordu.

"Bence böylesi daha iyi. Senin beş dakika sonra aynı işlemden geçmeni istemeyiz."

Ortağına başını salladı ve Glass'la birlikte yola koyuldu. Belki muhafız olduğundandı ama Glass koridordan aşağı

yürürlerken hareketlerinden haberdardı. Nasıl normalde uzun olan adımlarını ona ayak uydurmak için kısalttığının, köşeyi dönerken nasıl kolunun koluna sürtündüğünün farkındaydı.

"Gerçekten uzay yürüyüşleri yapıyor musun?" diye sordu Glass, sessizliği bozmak için hevesliydi.

Muhafız başını salladı. "Arada bir. O tarz tamirler her zaman olmuyor gerçi. Çok fazla hazırlık gerektiriyorlar."

"Dışarıda olmak nasıl bir duygu?" Glass geminin küçük pencerelerinden dışarıyı izlemeye bayılırdı, yıldızlara gitmenin nasıl bir his olduğunu merak ederdi.

Muhafız durdu ve Glass'a baktı –ona gerçekten baktı, çoğu erkek gibi göz atmadı, sanki ne düşündüğünü görebiliyor gibiydi. "Huzurlu ve aynı zamanda korkutucu," dedi sonunda. "Sanki hiç sormayı bile düşünmediğin soruların cevaplarını birden biliyormuşsun gibi."

Glass'm kapısına ulaştılar ama Glass yapmak istediği en son şeyin içeri girmek olduğunu fark etti. Sakarca başparmak tarayıcısıyla oynadı.

"Senin adın ne?" diye sordu nihayet, kapı açılırken.

Muhafız gülümsedi ve Glass göğsünü titreten şeyin onun bir muhafız olması gerçeği olmadığını anladı.

"Adım Luke."

Luke elini hiç bırakmadı. İniş gemisinin fırlatma güvertesinden ayrıldığında çoğu insana çığlık attıran titreme sıra-

sında da bırakmadı. Bipleyen alarm ve iticilerin gümbürtüsü kesilip sessizlik olduğunda da bırakmadı. Dünya gittikçe yaklaşırken pencere bulutlarla dolana dek de bırakmadı.

"Çok üzgünüm!" dedi, kenetlenmiş ellerini kaldırıp parmaklarını öptü. "Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Onun seni ne kadar çok sevdiğini."

Glass başını salladı, konuşmaya başlarsa yine gözyaşlarının akacağından korkuyordu. Acı o kadar yeni, o kadar tazeydi ki, nasıl bir şekil alacağını, nasıl yaralar bırakacağını bilemiyordu. Göğsünün hayatı boyunca böyle yanıp yanmayacağını bilmiyordu.

Ama bir hayatı *olacaktı* –ağaçlarla, çiçeklerle, gün batımlarıyla, sağanak yağmurlarla ve hepsinden iyisi, Luke'la. Dünya'ya ulaştıklarında onlara ne olacağını bilmiyordu ama her neyse, birlikte oldukları sürece bununla yüzleşebilirlerdi.

İniş gemisi gümbürdemeye başladı ve Luke, Glass'ın elini daha da sıkı tuttu. Tüm gemi savrulup sarsılmaya başlayınca çığlıklar yükseldi.

"Seni seviyorum," dedi Glass. Luke'un onu duyamaması umurunda değildi. Biliyordu. Ne olursa olsun her zaman bilecekti.

29

Wells

Eşyalarını topladıktan sonra Wells, saygılarını sunmak için küçük mezarlığa doğru sessizce yürüdü. Gece çökmüştü ve mezar taşlarının üzerini örten çiçekler parıldıyordu. Wells, Priya'nm aklına mezar taşlarını canlı bitkilerle süslemek geldiği için mutluydu. Gemide büyüdüklerinden hiçbiri gerçek karanlık nedir bilmiyorlardı ve bu şekilde ölmüşlerinin de üzerlerinde her zaman bir ışık parıldayacaktı.

Ama Priya'nm taşının yanma çömeldiğinde Wells ürperdi. Priya diğerlerine katılacağını hissetmiş miydi?

Ayağa kalkıp Asher'ın mezarına gitti, elini ahşaba kazınmış titrek harflerin üzerinde gezdirdi. Duraksadı, neden bunların tuhaf bir şekilde tanıdık geldiğini düşündü. Taşların üzerindeki yazılar farklıydı ama yine de böyle kalıp harfleri daha önce gördüğünden emindi.

"Elveda," diye fısıldadı Wells ve çantasını omzuna atıp ormana girdi.

Ağaç hizasını geçti ve serin orman havasından derin bir nefes çekti. Kendi başına yola çıktığı için şaşırtıcı derecede sakin ve ormanın içinde kampta bütün sabah olduğundan daha rahattı. Yaprakları hışırdatan rüzgârın sesi, kötü niyetli fısıltılardan sonra hoş bir değişiklik olmuştu.

Kendi başına olmakla ilgili gelip geçici fantezilerle daha önceden de kendini şımarttığı olmuştu, gerçi o senaryolarda Clarke hep yanındaydı. Ya da daha yakın zamanda, Sasha. Onun kampa dönüp Wells'in gittiğini gördüğünü düşününce kalbi göğsünün içinde yalpalandı. Diğerleri ona gittiğini söylediğinde ne düşünürdü? Wells onu bir daha hiç görebilecek miydi? Ve babası aşağı inerse ne olacaktı? Wells'i bulmaya çalışır mıydı yoksa onu bir yüz karası olduğu için onu ret mi ederdi?

"*Wells,*" karanlığın içinden biri ona seslendi. Döndü ve gözlerini kırptı, Kendall'ın zayıf hatları gölgelerin içinden belirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Henüz emin değilim. Uzağa."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu hevesli ve hüzünlü bir şekilde, cevabının ne olacağını sanki çoktan hissetmiş gibiydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Wells dikkatlice. "Grupla kalırsan çok daha güvende olursun."

Kendal birkaç adım daha attı. Yaprakların kalın gölgelerinin arasından pek ay ışığı girmiyordu ama yine de koca-

man gözleri ona o kadar dikkatli bakıyorlardı ki neredeyse titreyecekti. "Sasha'yı bulmaya mı gideceksin?"

"Hayır, nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Karanlığın içinde Wells, Kendall'ın başını salladığını görebiliyordu. "Bu iyi. O tehlikeli biliyorsun. O Dünyalıların Priya'ya yaptıklarını düşün."

"Onun Sasha'yla hiçbir ilgisi yok," dedi Wells, onu neden savunduğundan emin değildi.

"Nasıl bir insan birine bunu yapar?" diye devam etti Kendall, sanki onu hiç duymamış gibi. "Birini ağaca asar? Ayaklarına bir mesaj kazır? Bunu yapmak için gerçekten bir mesaj vermek istemen gerekir." Sesi tuhaf, neredeyse monotondu. Wells'in tüyleri ürperdi.

"Dünyalılara güvenemezsin, bunu unutma." Wells'in bir metre yakınına gelene kadar birkaç adım daha attı. "O kızın güzel olduğunu biliyorum. Ama o bizden biri değil. Seni anlamaz. Senin güvende olman için ne gerekiyorsa yapmaz."

Neler olup bittiğini farkına varınca Wells'in nefesi kesildi. Bu yüzden Asher'ın mezarındaki yazılar tanıdık gelmişti. Kalıp harfler –Priya'nm ayağına kazınmış olanlara çok benziyorlardı.

Ya onu Dünyalılar öldürmediyse? Ya...

Kendall, "Görüşürüz," deyip gülümsedi ve kampa doğru zıplaya zıplaya gitti. Wells donakalmıştı. Onun peşinden gitmeli miydi? Diğerlerini uyarmalı mıydı? Midesindeki dehşet, gerçek bir uyarı mıydı yoksa sadece paranoya mı?

İleride bir dal çatırdayınca Wells arkasına döndü, kalbi

hızla atıyordu. *Muhtemelen sadece bir hayvandır,* diye düşündü, gururunu çiğneyip Bellamy'ye nasıl vurulacağını öğretmesini sormuş olmayı diledi. Yanında bir mızrak bile getirmemişti.

Ama sonra ilerideki şekiller üç ayrı insan figürüne dönüştü. Wells gerildi, yerde silah olarak kullanabileceği bir şeyler arıyordu. Büyük bir sopa, hatta belki bir taş bile olabilirdi. Eğer iş oraya gelirse yumruk yumruğa da dövüşebilirdi –subay eğitimi sınıfında dövüşte birinciydi– ama üçü birden aynı anda üzerine gelirse üstesinden gelebilir miydi bundan emin değildi.

Keskin görünen bir kaya buldu ve bunu elinde hazır tutarak bir ağacın arkasına çöktü. Ama sonra yabancılar ona iyice yaklaştığında, ağaçların arasında *kahkahalar* yankılandı.

"Clarke?" diye seslendi, şoke olmuştu. Elindeki taşı bir gümbürtüyle yere bıraktı. Ay ışığı saçının üzerinde bir hale gibi parıldıyor, kocaman, sevinç dolu gülümsemesini aydınlatıyordu. Bellamy de onunlaydı... ve diğeri *Octavia* mıydı?

Wells'i gördüklerinde üçü birden sırıttı ve yanına koşup aynı anda konuşmaya başladılar. Yavaşça olan bitenlerin parçalarını birleştirdi: Octavia'nın yakalanması, Bellamy ve Clarke'ın Weather Dağı ziyareti ve Sasha'nın babasının onlara söylediği şeyler.

Adını duyunca Wells'in kalbi cız etti. "Yani Sasha'yı gördünüz mü? O iyi mi?"

Clarke durumu anlayınca Wells'le göz göze geldiler. Clarke hep herkesten önce küçük detayları fark etmek ve bir şeyleri görmek konusunda iyi olmuştu –onu bu kadar iyi bir doktor yapan bu, diye düşündü Wells. Clarke ona manalı bir bakış attı ve Wells, Clarke'ın, Sasha'nın onun için anlamını bildiğini ve bunun onun için sorun olmadığını anladı. "Sasha iyi," dedi. "Yakında ziyarete gelecek, Dünyalıların geri kalanını bizim onlara zarar vermeyeceğimize ikna edecek zamanı olduktan sonra." Duraksadı, sanki bilginin ne kadarını paylaşmasının uygun olacağına karar veriyor gibiydi. "Bence o da seni görmek istiyor."

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Octavia, uzanıp Wells'in çantasına hafifçe vurarak.

Wells o sabah neler olduğunu, herkesin nasıl Sasha'nın gitmesine izin verdiği için öfkeli olduğunu ve onlar onu kovmadan gitmeye karar verdiğini anlatırken Clarke ve Bellamy bakıştılar.

"Bu çok saçma!" dedi Bellamy, Waldenlının onun adına asla göstermeyeceğini düşündüğü bir kızgınlıkla.

"Graham ve diğer birkaç kişi bağırıp çağırdı diye basıp *gidemezsin.* Sana ihtiyaçları var. *Bizim* sana ihtiyacımız var."

"Lütfen, Wells," diye müdahale etti Clarke. "Her şey yoluna girecek. Özellikle de onlara senin Sasha konusunda haklı olduğunu söyleyince. Eğer onu bırakmasaydın asla Octavia'yı geri alamazdık." Yapacağı büyük, havalı giriş için hevesli bir şekilde çoktan bayırdan aşağıya yola koyulmuş olan genç kıza bir bakış attı.

"Sanırım..." Çantasını diğer omzuna aldı ve sonra Bellamy'ye döndü. "Tebrikler adamım. Onu bulduğun için çok mutluyum. Asla ondan ümidi kesmedin ve buna değdi." Önce Clarke'a sonra da tekrar Bellamy'ye baktı. "Bence hepimizin sizden öğrenecek çok şeyi var."

Bellamy omuz silkti. "Başka şekilde nasıl yaşarım pek bilmiyorum. Her zaman ben ona göz kulak oldum. Bu şey gibi... sadece kendimiz için doğmadık. Diğer insanlara göz kulak olmalıyız."

Wells sertçe kafasını kaldırdı. "Az önce ne dedin?" Bellamy, sanki insanların hep kullandığı bir sözmüş gibi öylesine konuşmuştu. Ama Wells Dünya'da bunu kimsenin söylediğini duymamıştı. Aslında bunu yüksek sesle duymayalı yıllar olmuştu ama bu, bunu her gün düşünmediği anlamına gelmiyordu.

Bazı şeyler asla unutulmazdı.

30

Bellamy

Bellamy, Wells'e uzun uzun baktı, çocuğun sonunda baskıya dayanamadığını düşündü. Neden Wells ona öyle bakıyordu?

Bellamy omuz silkti. "Bu sadece annemin eskiden Octavia ve benim hakkımda söylediği bir şeydi. Birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuz ve ona göz kulak olmanın benim sorumluluğum olduğu gibi şeyler." Acı hatıralar içinde kaynayınca homurdandı. "*Benim* sorumluluğumdu çünkü annem kesinlikle bunu yapmayacaktı." Bir an sustu. "Sanırım bu babamın eskiden söylediği bir şey, gerçi onu bizi neden hiç göremediğini açıklamak için kullanırdı."

Wells bu sözleri duyunca bembeyaz kesilmişti. "Hey... sen iyi misin?" diye sordu Bellamy. Wells'in ne kadar tuhaf davrandığını fark edip etmediğini görmek için Clarke'a

baktı. Ama Clarke'ın tepki vermesine zaman olmadan Wells devam etti.

"Annenin... annenin adı Melinda olabilir mi, bir ihtimal?"

Duydukları Bellamy'nin göğsüne bir gümbürtüyle indi. Kimsenin yıllardır annesinin adını söylediğini duymamıştı. Muhafızlar evlerinin içine girip onu yerde soğuk ve hareketsiz yatarken bulduklarından beri. "Nasıl? Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Bellamy boğuk bir sesle, sesine düşmanlık ya da şüphe ekleyemeyecek kadar şoktaydı.

Tuhaf bir şekilde sakin bir ses tonuyla Wells, Bellamy'ye babasının gizli geçmişini, Waldenli kadınla gizli aşkını ve ailesine olan uzun süreli bağlılığını anlattı. "Kendimiz için yaşamayız... bu babamın yaptığı fedakârlıkları haklı göstermek için hep söylediği bir şeydi, benimle ve annemle yeterince zaman geçirmemesi gibi... ya da sevdiği kadınla evlenmemesi gibi. Ama çocukları olduğunu bilmiyordum."

Bellamy'nin dünyası dönüyordu sanki, beyni döndüğü esnada gölgelerden ve yıldızların ışığından oluşan bir bulanıklığa dönüşüyordu. Onu yere bağlayan tek şey kolunda Clarke'ın elinin verdiği histi. Şansölye –onun yüzünden vurulan adam– onun *babası* mıydı? Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Ama sonra Clarke'ın ona sarıldığını hissetti ve derin bir nefes aldı. Nefes verdiği esnada etrafındakiler tekrar netleşti. Ağaçların koyu hatları, yıldızlarla dolu gökyüzünün parçaları, Clarke'ın şok ifadesi, Bellamy'nin bir zamanlar nefret ettiğini düşündüğü ama şimdi... bambaşka bir şey gibi görünen çocuğun suratı. "O zaman sen de..."

21. GÜN

"Senin kardeşin oluyorum." Wells son sözü havada bıraktı, sanki kelimeyi kendileri benimsemeden önce ikisine de incelemeleri için zaman veriyordu. "Sanırım sen ve Octavia artık Koloni'deki yegâne kardeşler değilsiniz."

Durdurmaya zamanı olmadan bir kahkaha Bellamy'nin ağzından kaçtı. "Kardeşler," diye tekrar etti. "Bu çok çılgınca." Başını salladı, sırıtarak elini uzattı ve Wells'in elini sıktı. "Kardeşler."

31

Clarke

"Kardeşler," dedi Clarke, muhtemelen o gece yirmi dokuzuncu kereydi. Uzandı ve sanki Wells'le onun akraba olduğunun önceden gözünden kaçmış olan bir işaretini bulacakmış gibi, parmağını Bellamy'nin yanağında gezdirdi.

Bellamy, nazikçe Clarke'ın elini alıp, öpmek için dudaklarına götürürken gülümsedi. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Ben çok daha yakışıklıyım." Ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Sana garip geliyor mu?"

Clarke dönüp, beklediklerinden önce kampa dönen Wells ve Sasha'ya baktı. Kamp ateşinin öbür tarafında, grubun geri kalanından biraz uzakta oturuyorlardı. Titreyen alevlerin arasından Wells'in, yüzü kızarmış gibi görünen Dünyalı kıza gülümsediğini görüyordu. Birkaç kişi onlara tedbirli bir şekilde bakıyordu ama şimdi Octavia geri döndüğünden Sasha'nın kaçak Dünyalılar hakkında doğruyu söylediğine

grubu ikna etmek oldukça kolay olmuştu ve çoğu Wells'i onu bıraktığı için çabucak affetmişti.

Clarke iç çekti ve başını Bellamy'nin omzuna yasladı. "Olay şu, eski erkek arkadaşımla akraba olman bile senin en tuhaf yanın değil."

Bellamy elini Clarke'ın beline doladı ve karnını gıdıkladı. Clarke güldü ve karşılık vermek için uzandı ama ateşin diğer tarafında bir şey dikkatini çekince Bellamy doğruldu.

"Doğruymuş!" Octavia'nın çığlığını duydular, saçlarını omuzlarının üzerinde savuruyordu. Geldiğinden beri gruba Weather Dağı hikâyeleriyle hoşça vakit geçirtiyordu.

"Peki, buraya casusluk yapmaya geri dönmediğini nereden bileceğiz?" diye sordu bir ses. Graham, Octavia'nın yanına yürürken Clarke'ın vücudundaki tüm kaslar gerildi. Ateş Graham'ın sırıtışının üzerine titreyen bir ışık saçıyordu.

Sesi neşeli bir küçümseme ve düşmanlık doluydu ama Octavia bunun sinirlerini bozmasına izin vermedi. Başını yana çevirdi ve Graham'a koyu kirpiklerinin ardından keskin bir bakış attı.

"Buna inanmakta zorlanabilirsin Graham ama Dünya'da senin küçük mızrak koleksiyonundan daha ilginç ve görmeye değer şeyler var. Eğer sana casusluk yapacak olsaydım, uyuyakalırdım."

Octavia'nın yakınında oturanlar güldüler ve Clarke'ın düşündüğünün aksine Graham gerçekten gülümsedi, gerçi karanlığın içinde bile bu gülümsemenin gözlerine yansımadığını görebiliyordu. "Güven bana, benim *mızrak-*

larım birinin kavrayabileceği en büyük ölçüde," diye itiraz etti Graham. Octavia kıkırdadı.

"Şunu şimdi mi benzeteyim sabaha mı bırakayım?" diye homurdandı Bellamy.

"Sabaha," dedi Clarke. "Burada çok rahatım." Ateşin başındaki gruba daha birkaç dakika önce katılmıştı. Son bir saati, kışgölgesi sistemlerinden çıktıktan sonra Molly, Felix ve diğerlerinin iyileşmeye başladığından emin olmak için revir kulübesinde geçirmişti. Clarke, Felix'in hasta olduktan sonra ilk defa ayağa kalkmasına yardım ederken Eric'in yüzündeki rahatlık Clarke'a bir günde neredeyse yirmi kilometre yürüdüğünü unutturmaya yetmişti.

Clarke, Bellamy'ye yaslanmak için kıpırdandı. Bellamy de ellerini Clarke'ın beline doladı ve ikisinin de gökyüzüne bakacağı şekilde geri yaslandı. Ateşin kükremesi etraflarındaki herkesin seslerini bastırmaya yetiyordu ve gözleri yukarı baktığından ikisi neredeyse Dünya'daki tek insanlarmış gibi geliyordu.

Clarke anne ve babasının da aynı gökyüzüne bakıp, aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti. O günün erken saatlerinde Bellamy ona Octavia'nın ateşli sorgusu bittikten sonra ikisinin de Clarke'la birlikte ailesini aramaya gideceklerini söylemişti. Griffinler onlardan neredeyse bir yıl önde başlamışlardı ama bu önemli değildi, Bellamy söz vermişti. Onları bulana kadar durmayacaklardı.

Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu, neredeyse aklına yatmayacak kadar fazlaydı. Şimdilik Bellamy'ye

yaslanmaktan ve onun durmadan atan kalbinin sesinin geçici olarak diğer düşüncelerini susturmasından memnundu.

"Şuna bak," diye fısıldadı Bellamy kulağına.

"Neye?"

Clarke'ın elini tuttu, nazikçe parmaklarından birini uzattı ve gökyüzünden hızla geçen bir nokta ışığı gösterdi. "Siz Phoenix'te hiç meteorlara bakıp dilek tutar mıydınız? Yoksa bu sadece bir Walden geleneği miydi?" diye sordu, nefesi tenini ısıtıyordu. "Sizin muhtemelen istediğiniz her şeyiniz vardı zaten."

"Benim kesinlikle istediğim her şeyim yoktu," diye mırıldandı Clarke, göğsüne kıvrılıp yattı. "Gerçi şu an oldukça yaklaşıyorum galiba."

"Yani dilek dilemek istemiyor musun?"

Clarke tekrar yukarı baktı. Işık parçacığı, bir meteor için bile oldukça hızlı hareket ediyordu. Biraz daha doğruldu. "Onun kayan bir yıldız olduğunu sanmıyorum," dedi, sesindeki endişeyi saklayamıyordu.

"Ne demek istiyorsun? Başka ne olabilir ki?" Ama şimdi Bellamy'nin arkasında kaskatı kesildiğini hissetti, ani bir farkındalık kemiklerine kadar işliyordu. "Öyle olduğunu düşünmüyorsun..." Onu daha da sıkı sararken sesi kısıldı.

Bunu söylemelerine gerek yoktu. Grubun geri kalanı keyifli bir habersizlikle ateşin başında otururken Bellamy ve Clarke gerçeği biliyorlardı. O, nokta halindeki ışık bir yıldız değildi –o iniş gemilerinden biriydi.

Yüz grubu yakında artık yüz kişi olmayacaktı.

Koloni'nin geri kalanı Dünya'ya geliyordu.

DÜNYA'DA YALNIZ OLDUKLARINI SANIYORLARDI.

YANILMIŞLARDI.

100 grubunun Dünya'ya ayak basmasının üzerinden 21 gün geçmiştir. İçlerinden birinin uğradığı ölümcül saldırının ardından Dünya'da yalnız olmadıklarını anlayan grup üyeleri yaşadıkları şoku atlatamadan birer birer hastalanmaya başlarlar. Belirtiler radyasyon zehirlenmesini işaret etmektedir. Aynı gün ele geçirecekleri Dünyalı kızın onlara söyleyeceği çok şey vardır. Onların, Dünya'ya ayak basan ilk Koloniciler olmadığı gibi...

WELLS, grubun güvenliğini sağlamak için canla başla çalışırken CLARKE diğer Kolonicileri bulmak için kamptan ayrılacak, BELLAMY ise ne pahasına olursa olsun kız kardeşini bulacaktır. Gemide kalan GLASS ise hayatının aşkı ile kendi hayatı arasında bir seçim yapmak zorundadır.

New York Times çoksatarı THE 100 kitabının devamı olan 21. Gün'de sırlar bir bir açığa çıkarken inançlar sınanıyor ve ilişkiler sınavdan geçiriliyor.

₺17.00

ISBN 978-975-999-802-8

9 789759 998028

THG
814443
DAH

facebook.com/goyayinlari twitter.com/go_kitap instagram.com/go_kitap gokitap.tumblr.com